

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 88
16 de desembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 46, primera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació
al Govern sobre l'acció exterior (tram. 300-00252/10) p. 4

Interpel·lació
al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (TTIP) (tram. 300-00255/10) p. 9

Interpel·lació
al Govern sobre el seu paper en el projecte BCN World (tram. 300-00250/10) p. 16

Interpel·lació
al Govern sobre la seguretat de la gent gran (tram. 300-00254/10) p. 20

Interpel·lació
al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 300-00248/10) p. 23

Interpel·lació
al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari (tram. 300-00247/10) p. 28

Interpel·lació
al Govern sobre la integració tarifària al Ripollès, a Osona i al Berguedà i sobre l'acord de finançament de l'Autoritat del Transport Metropolità (tram. 300-00253/10) p. 33

Interpel·lació
al Govern sobre transparència i contractació en el sistema sanitari (tram. 300-00249/10) p. 36

Interpel·lació
al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00251/10) p. 41

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 46.1

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i tres minuts. Pre-sideix la vicepresidenta primera, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 300-00252/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

2. Interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (TTIP) (tram. 300-00255/10). Grup Mixt. Substanciació.

3. Interpel·lació al Govern sobre el seu paper en el projecte BCN World (tram. 300-00250/10). Hortència Grau Juan, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre la seguretat de la gent gran (tram. 300-00254/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 300-00248/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la integració tarifària al Ripollès, a Osona i al Berguedà i sobre l'acord de finançament de l'Autoritat del Transport Metropolità (tram. 300-00253/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari (tram. 300-00247/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre transparència i contractació en el sistema sanitari (tram. 300-00249/10). Alba Vergés i Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00251/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Preguntes amb resposta oral.

11. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

12. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2015 (tram. 200-00033/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte (text presentat: BOPC 442, 3).

13. Decret Llei 5/2014, del 9 de desembre, de segona modificació de la disposició addicional tercera de la Llei 10/2011, del 29 de desembre, de simplificació i millorament de la regulació normativa (tram. 203-00015/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei (text presentat: BOPC 456).

14. Projecte de Llei de representativitat de les organitzacions professionals agràries (tram. 200-00031/10). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 440, 53).

15. Projecte de Llei de mesures fiscals, financeres i administratives (tram. 200-00034/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 443, 3).

16. Proposició de Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 202-00056/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 455, 3).

17. Projecte de llei de mesures en matèria de transparència i accés a la informació pública (tram. 200-00035/10). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 449, 3).

18. Projecte de Llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00036/10). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 450, 4).

19. Projecte de Llei de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum (tram. 200-00003/10). Comissió d'Empresa i Ocupació. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 452, 3).

20. Projecte de Llei del protectorat de les fundacions i de verificació de l'activitat de les associacions declarades d'utilitat pública (tram. 200-00014/10, 202-00033/10 i 202-00041/10). Comissió de Justícia i Drets Humans. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 453, 3).

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front a la desocupació juvenil (tram. 302-00227/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre política industrial (tram. 302-00228/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'innovació (tram. 302-00233/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre esports (tram. 302-00229/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques transversals amb relació a la violència contra les dones (tram. 302-00230/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de muntanya (tram. 302-00231/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit i el seu impacte en l'execució de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 302-00232/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La vicepresidenta primera

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple, d'acord amb l'article 143 del Reglament. Seran substanciades demà al matí, com a desè punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Iniciarem la sessió amb les interpellacions, tal com apareix detallat a l'ordre del dia que tenen vostès en els seus seients. Així mateix, els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària la diputada Begonya Montalbán i Vilas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, el diputat Jordi Turull i Negre.

Abans de començar les interpellacions, ens complau de donar la benvinguda al nou diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Jordi Ciuraneta. Molts d'èxits i d'encerts, senyor Ciuraneta.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació

al Govern sobre l'acció exterior
(tram. 300-00252/10)

El primer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'acció exterior, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, senyor Albinyana –secretari d'Afers Exteriors de la Generalitat–..., recentment, vostè, senyor conseller, anunciava –no en aquest Parlament, no en roda de premsa, sinó des de Roma– que el proper any el Govern de la Generalitat iniciaria una acció exterior expansiva, i obriria noves delegacions a la mateixa Roma i a Viena, i mantindria les que ja té a Brussel·les, a París, Londres, Berlín i Washington.

I el secretari d'Afers Exteriors, el senyor Albinyana, que avui ens acompanya, encara anava més lluny i anunciava divendres passat que en els propers mesos la Generalitat, amb els diners de tots els catalans, pot obrir delegacions polítiques a Àsia, Europa central, Europa de l'Est, Escandinàvia i Iberoamèrica.

És a dir, poc després de deixar tirats 1.900 estudiants catalans Erasmus, de reduir substancialment les beques a les escoles bressol municipals, d'anunciar un

projecte de pressupostos on es retalla en protecció civil, en atenció als discapacitats, en serveis a la joventut, en política agrària, en empenedoria i en internacionalització d'empreses, aquest Govern té el valor de presumir que llençaran els diners de tots els catalans en delegacions polítiques absolutament inútils. Mentre retallen en benestar social i recuperació econòmica, tenen el valor de presumir que gastaran més que mai en conflicte polític, que ampliaran l'entramat polític independentista a l'exterior, que faran una acció exterior encara més expansiva i encara més cara.

I aquí hem de recordar d'on venim, senyor conseller. En els últims pressupostos de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, les partides per a Diplocat, delegacions i viatges del president ja es van doblar. El primer Govern Mas només havia racionalitzat una mica, un pèl, l'acció exterior de la Generalitat. Com vostè sap, aquell pla de reestructuració es va limitar a traslladar un treballador de la delegació de Buenos Aires a l'oficina comercial de la mateixa ciutat. És a dir, tot el pla de racionalització es va limitar a ser el pla de recol·locació d'una persona.

I, per tant, en aquesta legislatura el que hauran fet és més que doblar el despropòsit de la política d'ambaixades del tripartit. Mentre salut augmenta un esquifit 1,83 per cent en els propers pressupostos, l'acció exterior s'incrementa un 19 per cent i les delegacions un 36 per cent. Ja han preguntat al Consell Assessor per a la Transició Nacional què n'opina, d'aquest malbaratament? Perquè li puc recordar, senyor conseller, el que deia l'assessora, l'assessora membre d'aquest consell, la senyora Pilar Rahola, quan el Govern Montilla va doblar el pressupost de les delegacions. Li recordo el que va escriure l'assessora fa només –fa només– tres anys en un article a *La Vanguardia*, que ella titulava –ella, no jo– «Las embajadas» –vostè és membre del Govern, vostè hauria de saber què diu la seva assessora.

Sobre les delegacions, que ella anomena «embajadas», deia: «En épocas gloriosas de Carod, se llegó a doblar el presupuesto.» Cert. Però a les èpoques glorioses del senyor Homs també ja s'ha doblat el pressupost, i en el que ara han presentat continua disparant-se la pujada del cost de les delegacions. Què més deia? «Es una vergüenza mantenerlas abiertas.» Cert. I el Partit Popular ha presentat diferents resolucions que proposen tancar-les i destinar l'estalvi produït per aquest tancament a contractar els millors professionals, contractar els millors especialistes en internacionalització de l'economia, i situar-los a les infraestructures de l'Estat a l'exterior, com ja fan moltes comunitats autònomes.

També deia l'assessora –i vostè ho hauria de saber, perquè és assessora del seu Govern– que «se están reduciendo gastos básicos para la asistencia a la gente, y es imposible explicar por qué tenemos oficina en Nueva York». Cert. També en tenim a Washington, però jo no ho diria millor que ella.

Finalment, l'actual assessora del Govern feia una valoració, que vostè hauria de conèixer, sobre què hi ha darrere d'aquesta obsessió per obrir ambaixades autonòmiques arreu del món. Deia l'assessora del Govern

català que «no responde a ninguna estrategia nacional inteligente, sino a la afición a montarnos paridas mentales cuando nos sentimos frustrados».

Jo no sé si les delegacions, senyor conseller, són una parida mental, o si se senten frustrats –com deia l'assessora del Govern– perquè el seu independentisme només representa un terç dels catalans, però la veritat és que avui ja no poden venir amb l'excusa de la importància de la internacionalització de l'economia, que sempre hem sabut que era una excusa falsa. Primer, perquè han retallat l'ajut a la internacionalització econòmica, i després, perquè vostè va reconèixer en aquella conferència a Roma que aquestes delegacions s'emmarquen en un projecte de fer un estat independent. És a dir, tenia tota la raó, l'assessora. I, de fet, aquestes declaracions seves sobre una acció exterior per a crear un estat independent vulneren fins i tot la Llei d'acció exterior que vam aprovar la setmana..., fa..., a l'últim Ple d'aquest Parlament quan es reconeix com a principi rector el compliment del principi de lleialtat institucional mútua i la cerca de sinèrgies amb el Govern de l'Estat i amb les altres administracions públiques, d'acord amb els principis rectors de les polítiques públiques establerts per l'Estatut.

Siguem sincers: l'acció exterior de la Generalitat no segueix cap estratègia de potenciació de les empreses catalanes, ni d'oferir al món una imatge de Catalunya com a regió amb seguretat jurídica i atractiva per al talent i per a les inversions. Podem mirar, per exemple, què està fent Diplocat: gairebé tots els documents que produeix són sobre el monotema. El monotema a vegades es diu «procés d'autodeterminació», a vegades el monotema es diu «independència», altres vegades es diu «dret a decidir», però sempre és el mateix. A més, tots els viatges, tots els viatges d'agitació independentista organitzats per aquesta associació, per aquesta organització, per Diplocat, només busquen un ressò mediàtic als mitjans de comunicació públics i concertats de Catalunya, però són totalment infructuosos –com després comentarem– fora d'aquí.

Ara bé, entre tots els catalans, en aquests últims mesos, ja hem estat pagant viatges de Diplocat –alguns els ha fet vostè– a Àustria, a Itàlia –per exemple, el seu–, a França, a Suïssa, Holanda, Islàndia, Noruega, el Japó, Suècia, Portugal, el Regne Unit –entre molts altres. Tot això, en l'últim any i mig. Vostès deixen tirats 1.900 estudiants catalans d'Erasmus, mentre van amb l'agència de viatges de Diplocat del Japó a Islàndia, passant per Suïssa. Com deia l'assessora, això és una vergonya; i jo hi afegeixo: és una vergonya mundial.

Mirin, els diputats que donen suport a aquest Govern ens diuen a les comissions d'Ensenyament que no hi ha diners per a escoles perquè Espanya ens roba; a la Comissió de Salut, que no hi ha diners perquè patim un espoli fiscal; a la Comissió de Benestar, que no hi ha diners, que s'ha de retallar per pagar a les residències perquè estem asfixiats. Bé, aquests arguments són intercanviables, sempre. Serveixen per a tot. Però, ah!, paradoxa, a la comissió d'afers exteriors, a la Comissió d'Acció Exterior, ni Espanya ens roba, ni espoli, ni tampoc asfixia: màniga ampla. Es doblen o es dis-

paren els pressupostos de Diplocat a les ambaixades –delegacions– i dels viatges del president, i aquí no passa absolutament res.

En definitiva, senyor conseller, tenim una acció exterior cada dia més cara, més deslleial; més infructuosa, deia abans. Vostè deu haver pogut llegir el teletipus que ens acaben d'enviar, on diu que –i és *breaking news*, eh?– la Unió Europea es compromet, per escrit, a respectar les decisions dels estats per garantir la integritat territorial. Gastar tants de diners per aconseguir això. I també cada dia és més fosca l'acció exterior de la Generalitat: passat divendres, a la Comissió d'Acció Exterior, Esquerra Republicana i Convergència i Unió van vetar que vostè tingués l'oportunitat d'explicar els informes secrets d'Independent Diplomat. Vostès presumeixen de transparència; per tant, segur que l'ocultació d'aquests informes ha estat un error, un error reiterat que al Partit Popular ens ha obligat a demanar emparament a la presidenta d'aquest Parlament i també al síndic de greuges. Però, en tot cas, segur que la complicitat d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió per ocultar el contingut d'aquests informes ultrasecrets, que estan en possessió del Govern, ha estat un error. I avui nosaltres li oferim l'oportunitat d'or perquè vingui aquí, a aquest faristol, a explicar les raons d'aquesta ocultació i també a mostrar el contingut d'aquests informes.

Els catalans tenim dret a saber, senyor conseller, i el Govern té l'obligació d'explicar en què es gasta els diners de tots. Els catalans, tots nosaltres, paguem 1 milió d'euros, de moment, a aquest lobby dels apàtrides, com és conegut Independent Diplomat –1 milió d'euros–, i molt pocs catalans –molt pocs– saben què està fent realment aquest lobby. Si mirem els precedents, com l'assessorament al Sudan del Sud, doncs, la veritat, preferim no fer gaires suposicions sobre el que li paguem entre tots a aquest lobby, i preferim que siguin vostès els qui facin públics els informes mensuals –que sabem que emeten i que els tenen– i que expliquin quina és la feina que fan per al Govern de la Generalitat i que ens costa a tots els catalans –que estem pagant– 1 milió d'euros. Vostè forma part d'aquest Govern, senyor conseller; vostè ha de saber el que diuen aquests informes, i ens agradaria que ens ho expliqués.

En resum, senyor conseller, li pregaria que aprofités aquesta interpellació per explicar-nos almenys cinc punts: les raons per les quals el pressupost previst per a les delegacions es tornarà a disparar aquest any –un 36 per cent, en aquest cas–; quina és la utilitat per als catalans d'aquestes delegacions; per què no estalviem aquests costos de les infraestructures inútils i aprofitem les infraestructures de l'Estat a l'estranger; deixarà Diplocat de perjudicar l'atracció d'inversions i el talent a Catalunya amb la seva campanya mundial d'agitació independentista, que l'únic que fa és transmetre inseguretat jurídica i inestabilitat política?; i finalment, senyor conseller, ens mostrarà finalment els informes mensuals del lobby anomenat Independent Diplomat?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats i diputades, senyor diputat..., és evident que tenim una perspectiva diferent.

Tampoc és exactament una novetat, perquè per a allò que per a vostè és –ha dit literalment– llençar diners, que és no una altra cosa que l'expressió majoritària d'aquesta cambra en com es gasten els recursos públics, a més a més, doncs, en un context d'una contenció pressupostària –després li'n faré un comentari més precís, si li convé–, hi tenim una perspectiva clarament diferent, no?

Jo no sé si per vostè, doncs, malgastar diners seria gastar-se 18 milions d'euros en la construcció d'una ambaixada –despesa de mobiliari i antiguitats a banda, eh?–, o gastar-se 300.000 euros en la decoració d'una altra ambaixada; perquè si vostè s'entretingués a mirar com es gasten els diners del pressupost de l'Estat espanyol, podria comprovar que el seu nivell d'escàndol respecte al que fem aquí hauria de ser, en el cas de l'Estat espanyol, infinitament majúscul, no? I com que en això simplement constato que hi ha una diferència de perspectiva, doncs, molt notable, procuraré contestar, de fet, el conjunt dels cinc punts que m'enunciava al final de la seva intervenció, no?

I crec que per fer-ho hauria d'exposar-li..., a més a més, agraeixo que em doni l'oportunitat per fer-ho, perquè aquesta interpel·lació també és motiu, doncs, per confrontar perspectives diferents, i que em doni l'oportunitat de fer-ho en nom del Govern des de la perspectiva d'un petit balanç, que necessàriament haurà de ser molt curt, del que ha donat de si en aquest terreny aquest últim any 14 i de com pensem enfocar –perquè vostè també hi feia una referència– el 15, i a veure si d'aquesta manera, doncs, puc contestar tot el que vostè m'expressava. I, en qualsevol cas, sí que li avanço l'agraïment perquè em doni l'oportunitat d'explicar el que estem fent i el que ens proposem de fer, no?

Molt sintèticament –a nivell de balanç, no? En primer lloc..., i l'ordre no fa la cosa, eh?, no s'ho prengui literalment en aquest sentit, no?, però en primer lloc li destacaria que hem obert agenda. El tema català, en aquest any o en aquests dos darrers anys, s'ha situat a l'agenda internacional. Òbviament no oficial, eh?, perquè oficialment ja se sap que no existeix: aquest és un assumpte intern per part de tots els governs i totes les cancelleries. Però és un assumpte intern tan curiós com que són contínues les visites d'ambaixadors i de representants diplomàtics de governs d'arreu del món. És a dir, té aquest contrast, eh? Però això és així, i a més a més és..., vaja, i vostè en té en part coneixement, no? Conjuntament amb això, hi ha hagut tota una estratègia comunicativa que és, de fet, de país –transcendeix el que fa el mateix Govern.

En segon lloc, certament, hem procurat divulgar la realitat catalana. Veig que vostè té un interès superlatiu en tota l'activitat que fa el Diplocat, que, a més a més, és un patronat on participen sindicats, representants de les patronals, representants d'entitats de tota mena i condició, no? Han organitzat en aquest darrer any, doncs, divuit sessions, en diferents universitats o *think tanks* de prestigi. Jo, com que formo part d'aquest patronat, proposaré que el convidin, i espero que accepti, perquè nosaltres convidem a tothom, o em consta que des de Diplocat es convida absolutament a tothom. I fóra bo que vostè pogués participar en alguna d'aquestes sessions i expressar la seva opinió. A nosaltres ens encantaria; vaja, de ben segur, ens encantaria que això fos així, no?

En tercer lloc, tot allò que en podríem dir la diàspora de catalans que hi ha arreu del món..., doncs, fer-li notar que va entrar en vigor aquest estiu el Registre de catalans a l'exterior, no?, que, de fet, era una previsió que hi havia de feia molt temps, amb una llei aprovada per aquesta cambra. Vàrem –i ho dic a títol més d'anècdota, però que sí que ens permetria fer una certa reflexió– propiciar que 13.573 catalans i catalanes d'arreu del món, només en 19 llocs, poguessin votar el 9 de novembre, no? Li dono aquesta xifra –que, certament, és modesta, eh?–, però, per constatar que és superior a quan hi han processos electorals normals i corrents, amb la qual cosa, diguem-ne, una mínima reflexió algú se l'hauria de fer des del punt de vista de com funciona el servei exterior del Govern espanyol, perquè, de fet, a la pràctica, a l'hora de les votacions, hi ha més dificultats que no pas facilitats, no?

En quart lloc, constatar-li, doncs, tota l'aposta que hem fet, i que té uns resultats, que vostè podria contrastar, per exemple, amb el Govern balear, no? L'altre dia vàrem celebrar el desè aniversari del que li referiré ara, que és l'Euroregió Pirineus Mediterrània, no? Hem pogut, a més a més, nomenar la secretària general, que era una diputada d'aquest Parlament fins fa relativament poc, i això va ser, diguem-ne, acceptat pel conjunt dels membres de l'euroregió. Crec que s'hi podrà fer, i s'hi farà, doncs, molt bona feina. Hem de saber que, de fet, la referència Euroregió Pirineus Mediterrània és exemple, en aquests moments, a nivell del conjunt de les institucions europees, d'espai de col·laboració transfronterera. I, en aquest sentit, vaja, ja li ho dic, en podria donar testimoni el mateix Govern balear, que vostè el deu tenir proper, no?

En cinquè lloc, per referir-li-ho també, vàrem aprovar no fa pas massa el Pla director de cooperació al desenvolupament, que, de fet, és el quart, si no ho recordo malament, que és per als anys 15-18, amb un conjunt de propòsits, no?

En sisè lloc, l'impuls de plans específics. Jo li posaria dos exemples: el pla Japó, que ha estat en execució tot aquest any 14, i que va ser formalitzat, doncs, l'any 13, o el pla Marroc, que està, en aquest sentit, en termes d'aprovació. I, per tant, li poso aquests dos exemples amb aquesta vocació que tenim de coordinar esforços per a la projecció econòmica, cultural, institucional del nostre país i del que representem.

I després, en el terreny d'acció, diguem-ne, més estrictament econòmica, en el terreny de les inversions, de la captació d'inversions, de l'exportació, etcètera, li podria facilitar un conjunt de dades, doncs, que dona compte també de tota l'acció ingent que ha fet Acció, precisament, des del Departament d'Empresa i Ocupació, i, òbviament, amb la coordinació d'Exteriors i de diferents departaments que participen d'aquesta estratègia de cara a l'àmbit econòmic a fora, no?

Això, diguem-ne, d'una manera molt sintètica, ja ho admeto, per explicar-li el que hem fet en aquest bienni que ara s'acaba. I ara exposar-li, de manera també molt sintètica, en aquests minuts que em queden, doncs, el que farem, o el que estem en condicions de fer, pensem, en els propers temps, no?

Jo vull, una vegada més, agrair l'esforç de consens que hi va haver en aquest Parlament el darrer Ple. Particularment, es va il·lustrar clarament amb l'aprovació definitiva de la Llei d'acció exterior, aprovada per una amplíssima majoria, i a més a més amb un aval legal, perquè a vegades hi ha aquesta consideració també, no? Vostè hi ha fet una referència. Doncs, avalada per un aval legal del Consell de Garanties Estatutàries per unanimitat –no és exactament menor, no? I, a propòsit del que ens mana aquesta llei, al Govern, li cito quatre, diguem-ne, aspectes en el terreny més operatiu, més d'organització.

El primer d'ells –i vostè l'ha esmentat–, el relatiu, doncs, a la reestructuració, al reforçament de l'àrea d'acció exterior. És un mandat que es deriva de l'aplicació d'aquesta llei, amb la creació de dues noves delegacions, no? Després d'una època de contenció, comencem a poder invertir la tendència. Tot i així, en un context pressupostari certament escàs, no?

En segon lloc, en aquest àmbit de reestructuració, tot el que és el reforçament, perquè pensem que és necessari, de la presència i de la defensa dels interessos de la Generalitat de Catalunya i del que representem davant de la Unió Europea. I després, tot el que té a veure amb la formació de personal funcionari, doncs, que ja s'han fet dos màsters i anem de cara al tercer, i poder aprofitar gent de la mateixa Administració per reforçar tot aquest àmbit.

Òbviament, derivat de la llei, el pla estratègic, la creació de la comissió interdepartamental i el Consell d'Acció Exterior. El propòsit que tenim és que en els cent dies –si és que els cent dies és una referència– això hauria de poder estar en marxa, a partir de l'aprovació de la llei. Vol dir que a principis de març hauríem de poder fer un balanç més precís de què s'ha fet amb relació a totes aquestes qüestions, particularment respecte al pla estratègic, que jo li avançaria tres eixos que per nosaltres són clau de cara a la confecció d'aquest pla estratègic. Òbviament, s'haurà de fer d'acord amb el que estableix la llei, doncs, amb els consensos necessaris, però que hi ha d'haver clarament una dimensió econòmica i comercial, hi ha d'haver clarament una dimensió cultural, i hi ha d'haver clarament una dimensió política institucional. I tot això, entrellaçat amb el que representen els valors inherents al principi de la democràcia, a la democràcia,

que això, quan vas per fora, doncs, és sorprenent algunes posicions que hi trobes, per part, en aquest cas, del Govern espanyol; i la voluntat de la cooperació, de la solidaritat que expressa clarament també el nostre país.

Per tant..., i acabo amb això, d'entrada, després, doncs, tindrè oportunitat de precisar més aspectes, però diria que hem acabat un bienni de preparació i de fer-nos un lloc en l'agenda internacional, i ara hem d'afrontar un bienni de projecció i de consumació de tot un conjunt de projectes, que són, a més a més, els majoritaris d'aquest Parlament de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. La veritat, senyor conseller, és que no ens en sortim, eh? Jo li plantejo preguntes, peticions molt concretes, i no hi ha manera. Però la veritat és que sí que coincidim en una cosa: coincidim que tenim les prioritats totalment diferents, el seu Govern i el nostre grup parlamentari.

Mentre que Catalunya és l'única comunitat autònoma que no fa els deures i que no paga una extra als seus treballadors públics –excepte als alts càrrecs–, continua disparant la despesa en delegacions i acció exterior de la Generalitat. Com és possible que, en una situació com l'actual, gairebé rescatats pel Govern espanyol, sense poder acudir als mercats financers, i amb un dèficit públic creixent, anunciïn una acció exterior, una acció exterior tan expansiva i, realment, tan inútil com la de les delegacions? O bé ja s'han enlaira definitivament, i no és que no toquin de peus a terra, és que ja estan per sobre dels núvols. Perquè, si no, no s'entenen aquests anuncis d'una acció exterior expansiva, si no és que és un engany, un engany de cara a la minoria independentista, de cara a Esquerra Republicana, perquè els aprovin els pressupostos. Perquè, si no, no s'entén que facin aquests anuncis, si no és per convèncer per votar els pressupostos a un partit, diguem-ne, ambaixada *friendly* com és Esquerra Republicana.

No m'ha respost cap de les preguntes que li he fet, senyor conseller. Hauré de perdre tota esperança, es veu. Però m'agradaria aprofitar aquest torn de rèplica per desmuntar algunes de les fal·làcies a les quals vostès recorren molt sovint.

Per justificar el malbaratament en acció exterior, tenen certa tendència a comparar el cost de les delegacions amb les ambaixades espanyoles. Després s'enfaden si algú compara o els diu a les delegacions «ambaixades». Primer, sap què passa? Vostè coneix perfectament el cost de les ambaixades espanyoles, com bé ens ha demostrat avui aquí. Però nosaltres no coneixem el cost de l'acció exterior de la Generalitat, no el sabem. Tenim algunes indicacions, però ja s'han encarregat vostès de dissoldre tots els costos en diferents partides, en diferents departaments, perquè sigui molt

difícil saber quant costen realment les delegacions i l'acció exterior de la Generalitat.

I segon, no compari la política exterior d'un estat, que estem obligats a fer-la, amb l'acció exterior d'una comunitat autònoma, perquè és caure en una mena de deliri de grandesa. Si un català perd el passaport a qualsevol país del món, més val que vagi a una infraestructura de l'Estat, perquè, si va a alguna delegació o a alguna oficina de la Generalitat, potser es frustrarà profundament.

A més, vostè ho sap, les relacions internacionals abasten les relacions entre subjectes internacionals i són regides pel dret internacional. Només l'Estat, per exemple, pot celebrar tractats internacionals. Clar que la Generalitat pot fer acció exterior! Nosaltres estem a favor que faci acció exterior econòmica, cultural, per atraure el turisme, però la necessària per a l'exercici de les seves competències, i sense incidir, i menys negativament, en la política exterior de l'Estat. I aquests dos principis són vulnerats pel seu anunci de fer una acció exterior per crear un nou estat. Ni és competència de la Generalitat, i, òbviament, vulnera de manera clara la política exterior espanyola.

És a dir, l'acció exterior que ens ha anunciat és un malbaratament contraproductiu dels diners de tots els catalans. Perquè, si no, ja m'explicarà vostè què és el que fa el delegat a París o la delegada a Berlín per internacionalitzar l'economia catalana, o per atraure el talent i les inversions necessàries a Catalunya. I això és el que necessitem, senyor conseller: enfortir la recuperació amb l'atracció d'inversions i de talent, i exportant. Això és el que els catalans saben fer molt bé: exportar. Les empreses catalanes són les nostres millors ambaixadores, i no Diplocat o les delegacions de la Generalitat. Fan més per la societat i l'economia catalana aquelles empreses que vostès espanten amb la proposta de sortir d'Espanya i de la Unió Europea, que el seu Govern. Fa més per Catalunya Freixenet, que aquells, que tots aquells que l'amenacen amb boicots, com alguns membres de les Joventuts d'Esquerra Republicana o alguna diputada del seu partit.

I és que tampoc és molt intel·ligent anar per Europa, senyor conseller, fent el discurs de la por i amenaçant, com fan vostès, dient que parilitzaran l'economia catalana, o que si Espanya no negocia la seva dissolució faran incrementar el preu del deute espanyol. Amençar amb el trencament de la legalitat i provocar un conflicte polític no ajuda a atraure inversions, no ajuda a atraure talent.

Jo més d'una vegada li he fet aquesta pregunta; no he aconseguit mai una resposta. Coneix algun inversor, coneix algun empresari que digui que està disposat a invertir a Catalunya quan sigui independent? Coneixen algú que digui que està esperant que Catalunya sigui independent per portar aquí els seus calés? Jo no conec a ningú. Al contrari: cada cop són més els que s'organitzen i aixequen la veu per denunciar el que l'actual Govern de la Generalitat està fent, que és ser un pal a la roda de la recuperació de tots els catalans.

Senyor conseller, insisteixo en les preguntes que li he fet abans, que no m'ha respost, sobre els informes d'Independent Diplomat, sobre la perillosa imatge que Diplocat transmet de Catalunya, o sobre les prioritats equivocades d'aquest Govern, que prefereix gastar en delegacions que no pas en beques Erasmus.

I també ens agradaria –i acabo, senyora presidenta– saber quins seran els perfils dels nous delegats de la Generalitat que vostè ha anunciat, si realment seran professionals o seran càrrecs polítics, o si aprofitaran aquestes noves delegacions per recol·locar alguns diputats del seu grup parlamentari, després de llegir el que va anunciar el president de la Generalitat. També volem saber si rendiran comptes al Parlament de Catalunya, o si el seu grup i Esquerra Republicana continuaran vetant les compareixences.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, almenys coincidim en una cosa, que és que discrepem; com a mínim, això es posa de manifest. Perquè ara imagini's vostè que digués que ni això; aleshores, no s'entendria re, no?

Per bé que hi ha un aspecte que a mi no m'ha quedat clar. Ja me'l repassaré, o potser en una altra ocasió tindrem l'oportunitat d'aclarir-ho, no? Perquè, certament, en la seva anàlisi, respecte a això tan dantesc que diu que fem, s'haurien d'acabar aclarint: o és un malbaratament, el que fem, o és un engany, però les dues coses és difícil. (*Pausa.*) No, home, no, les dues coses és difícil. Perquè, és clar, si vostès consideren que tot això que es fa, es fa i és un malbaratament, perquè, si no, no es faria, perquè no hi hauria, diguem-ne, cap assumpció de cap compromís de despesa, encara que sigui petit, doncs, aleshores no podrien sostenir simultàniament la tesi que això ho fem per enganyar a no sé ben bé qui, que deia vostè, no? Realment, la inconsistència del seu plantejament, des d'aquest punt de vista, des d'aquesta aproximació, vaja, crec que ajuda a entendre que, al final, el que tenen vostès, amb tot això de l'acció exterior, és un perjudici, en el sentit literal del terme. Tenen un perjudici, en tot el que fem, i en el que és, de fet, opció majoritària d'aquesta casa, d'aquest Parlament, no?

Perquè jo no em dedico a comparar re. El que sí que li diria és que, posats a analitzar –agafant la seva tesi, no?– el que és malbaratament, doncs, jo li ho confesso: jo crec que és malbaratar recursos gastar-se 18 milions d'euros en una ambaixada. Perquè no per això, si un dia perds el passaport, el trobaran més bé. M'entén què vull dir? Vaja... Oi? I si alguna cosa han pogut constatar els catalans i catalanes que viuen a l'exterior, és que –paradoxes de la vida, eh?– tenen més dificultat per votar en una votació, diguem-ne, organitzada, establerta, amb tots els ets i uts, que no pas en un

procés participatiu (*remor de veus*) –hi tenen moltes més dificultats. Prova d'això... (*Veus de fons.*) Sí, home, sí, no diguin que no, perquè és que les xifres els desautoritzen. Prova d'això és que, el 2012, van participar menys persones en les eleccions al Parlament de Catalunya que en el procés participatiu d'ara, el 9 de novembre, i només hi havia dinou punts on es podia efectivament participar, no?

I si creuen que no és veritat, és que realment estan, fins i tot, desconnectats de la gent que hi ha a fora, perquè, si hi ha alguna cosa que genera consens per part de tothom, és que el servei de l'acció exterior no funciona; això sí: 18 milions d'euros per construir una ambaixada nova, més una tirallonga indescriptible de despeses sumptuàries que s'han fet en aquests darrers temps, eh? –en aquests darrers temps. Per tant, aquí hi ha una aproximació clarament diferent de la que tenen vostès de la que tenim nosaltres, no?

Jo ho reitero... Per cert, el tema d'ID: vostès han pogut accedir a l'expedient, dues vegades han vingut al Palau de la Generalitat –això s'ha descuidat d'explicar-ho. La darrera –la tercera, que no hi varen venir–, doncs, varen ser convocats perquè poguessin comprovar... (*Veus de fons.*) Doncs, vaja, devia venir algú del PP que no eren vostès. (*El conseller de la Presidència riu.*) Sí, no ho sé, ja l'acreditarem millor la propera vegada, no? Per tant, tenen tota la informació que els podem facilitar, des d'aquest punt de vista –tota, absolutament tota la que els podem facilitar. I, per tant, ho deixo apuntat, perquè, vaja, m'ha sorprès una mica que em retragués falta d'accés a la informació. Poden no estar-hi d'acord, en tot això, jo no els demano que hi estiguin d'acord, però l'accés a la informació..., la tenen absolutament tota –absolutament tota–, la que hi poden vostès accedir la tenen. (*Remor de veus.*) Sí, home; ara, és clar, si no la saben analitzar, jo, d'això, ja llavors no en puc assumir les conseqüències, no? (*Remor de veus.*)

I acabo del tot. Ho dic..., perquè li ho dic de debò, eh?, i vostè és diputat d'aquesta casa. Hi han programades, doncs, properes actuacions en seminaris, en format de seminari, en universitats, *think tanks* que organitza Diplocat. Jo crec que estaria molt bé que vostè hi participés.

Què no farem mai nosaltres? Perquè, a més a més, li ho dic: el que no farem mai nosaltres és, des d'una delegació del Govern de la Generalitat, repartir argumentaris de partit, que és el que s'ha fet des d'ambaixades. (*Forta remor de veus.*) Sí, home, sí: des d'ambaixades s'ha repartit, diguem-ne, argumentari del PP (*el conseller de la Presidència riu*), que és una cosa sorprenent... (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, home, sí; diuen que no, però és exactament així, no?

Jo l'hi convido, sincerament, i ho dic de cor, perquè, a més a més, així a fora ens podran ajudar a vendre la necessitat d'aquest país, perquè amb les seves intervencions de ben segur que despertarem encara molta més solidaritat cap a la causa catalana.

Moltes gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Els demano una mica de tranquil·litat. Estem..., tot just ara iniciarem el segon punt de l'ordre del dia.

El segon punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions a la Unió Europea i els Estats Units... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per una qüestió d'ordre, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Una qüestió d'ordre relativa a què? Estàvem substanciant una interpellació.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, però una qüestió d'ordre. Vostè ha demanat tranquil·litat als diputats ara quan parlava el conseller de la Presidència, i mentre interpellava el diputat del nostre grup parlamentari, que també hi havien converses, vostè no ha demanat tranquil·litat a ningú. (*Alguns aplaudiments i remor de veus.*) Per tant, li demanaria equanimitat (*algú diu: «¡Torero!»*), equanimitat en l'ordre dels debats.

(*Forta remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Continuem.

Interpellació

al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (TTIP) (tram. 300-00255/10)

El segon punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units, conegut com TTIP (*persisteix la remor de veus*), presentada pel... Torno a demanar tranquil·litat a tots i a totes els diputats i diputades, com he fet abans. Moltes gràcies.

Presentada pel Grup Mixt. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona tarda. Primer, doncs, presentar la interpellació que presentem sobre el TTIP, com saben, el tractat de lliure comerç que s'està negociant en secret entre les elits polítiques i empresarials de la Unió Europea i els Estats Units. És un acord que, òbviament, va molt més enllà del comerç: és un projecte polític, és un projecte ideològic, és un projecte social i és un projecte que supera en molt, amb escreix l'àmbit de l'economia.

No tenim temps d'explicar quins orígens i antecedents té. Ens podríem remuntar a la creació de l'Organització Mundial del Comerç, però el més recent el trobem

en el discurs del president dels Estats Units, Barack Obama, i, d'alguna manera, doncs, aquell anunci que ens informava que s'iniciava la ronda de negociacions, unes negociacions que s'estan portant en absolut secret, amb total opacitat, una agenda oculta, ja ho hem dit en diferents ocasions, i de les quals ens anem assabentant per la premsa.

Els que segur que sí que saben com estan anant les negociacions són les multinacionals, que tenen accés als documents fins i tot més restringits, que són aquells que marquen tots els punts que es desregularien mitjançant aquest acord, i que hi tenen accés gràcies al Congrés.

En tot cas, nosaltres volem fer una interpellació, ara, entenem que bastant descriptiva del que entenem que és el TTIP i del que entenem que suposarà el TTIP.

Per nosaltres, el TTIP suposarà tocar de mort la sobirania dels pobles i, per tant, ens suposarà que ens marquin les polítiques que podem fer i que no podem fer en funció de si afecten més o menys els guanys que pensen obtenir les multinacionals. Entenem que és un atemptat contra la sobirania econòmica i a la possibilitat que com a poble pensem quines mesures volem. Tanca totalment les portes a qualsevol mesura econòmica que sigui alternativa al capitalisme, però, en tot cas, ja no alternativa: qualsevol mesura econòmica que sigui una mica progressista estarà prohibida pel TTIP. D'altra banda, és un atemptat contra els serveis públics i els obre encara més a la mercantilització, i és un atemptat, òbviament, contra les treballadores i els treballadors, que encara els desregularà més les seues relacions laborals.

Sobre el primer punt i la sobirania dels pobles, doncs, bé, és bastant clar que el TTIP –aquest acord comercial– marcarà què es pot fer i què no es pot fer amb relació a les polítiques públiques. I ho marcarà, doncs, amb dos eines: bàsicament, es generaran una mena de tribunals d'arbitratge i una mena de cooperació reguladora que el que faran és que totes aquelles polítiques públiques que duguin a terme els estats i puguin afectar d'alguna manera negativa les inversions que els Estats Units puguin fer a Europa, doncs, seran susceptibles de ser impugnades davant d'aquests tribunals d'arbitratge; uns tribunals d'arbitratge que situen al mateix nivell els capitals transnacionals i els estats nació, uns tribunals d'arbitratge que, en tot cas, no hi participen jutges ni cap autoritat funcional: són privats i hi participen grups d'advocats de diferents corporacions.

I són tribunals que ja han funcionat en altres tractats de comerç i dels quals podem posar jo crec que tres exemples que són bastant il·lustratius del que han suposat aquests tribunals. Podem posar l'exemple de la companyia sueca Vattenfall, que va demandar el Govern alemany amb 3.700 milions d'euros per la seua decisió d'abandonar les energies nuclears arran de Fukushima. Però tenim el cas del Canadà, que per culpa del NAFTA ha hagut de pagar 122 milions de dòlars a una companyia a causa d'unes mesures que d'alguna manera restringien els guanys que una empresa –canadenca, a més a més– podia obtenir. I un tercer cas,

per posar-ne tres, que és el que concerneix la tabaquera nord-americana Philip Morris, que ha demandat el Govern australià per haver fet polítiques públiques perquè la gent deixi de fumar i que, en tot cas, perjudicaven la seua venda de cigarrets, i l'ha pogut demandar.

Són tres casos de molts més: ja comptem amb cinc-cents casos de demandes a estats sobirans per part de les multinacionals amb uns imports milionaris altíssims, indecents, que hem de pagar tots els contribuents a aquestes multinacionals per aquell guany que deixen d'ingressar.

Un altre exemple de la laminació de la sobirania dels estats és aquesta cooperació reguladora que significa comparar les normes de la Unió Europea i dels Estats Units i aplicar a la baixa aquelles normes, és a dir, harmonitzar-les a la baixa. Això significa que es ventilaran totes les lleis, passades i futures, de la Unió Europea; això significa que aquesta comissió reguladora actuarà al marge dels estats i les institucions, i significa que aquesta comissió es situa fora de tot control democràtic.

D'altra banda, entenem que aquest tractat és un atemptat també contra la sobirania econòmica. La sobirania econòmica, que és la capacitat de decidir bàsicament quin sistema econòmic vols i, en tot cas, fer-ho de manera independent del mercat, de manera independent dels grups corporatius, de les multinacionals, també queda tocada de mort en el TTIP.

I expliquem per què: perquè la sobirania econòmica és poder triar com vols ordenar el teu territori i poder triar com pots preservar el medi ambient, i això queda malmès en el TTIP perquè, entre altres coses, aquesta harmonització a la baixa afectarà el principi de precaució en la normativa europea, que estableix una millor normativa en la protecció mediambiental.

Però és que, a més a més, ens afectarà per poder decidir quina planificació volem de la nostra economia en el sector públic; també, doncs, quina política fiscal volem fer. I és que, en aquest sentit, el TTIP suposarà la retirada progressiva de l'Administració pública dels serveis públics, cosa que ja passa fa uns anys, i aquí encara més. I a més, ens suposarà el fet que, en aquesta pèrdua de sobirania fiscal, a més a més, hàgim de redistribuir la riquesa de baix a dalt, perquè hurem d'usar els nostres impostos per a pagar aquestes privatitzacions i per a pagar aquestes indemnitzacions en cas que les multinacionals ens demandin per fer alguna política que els vagi en contra.

També afecta la sobirania econòmica respecte a la política, doncs, financera i bancària, perquè elimina els pocs controls financers que s'havien establert, les poques regulacions financeres que s'havien establert després de la crisi. I, òbviament, afecta el marc de les relacions laborals.

Dèiem, a més a més, que suposarà un desmantellament dels serveis públics. Molt simple: el que vol fer és obrir encara més els serveis públics a la possibilitat que empreses dels Estats Units puguin invertir-hi i,

per tant, puguin gestionar-los, com ara podria passar en altres empreses europees.

Aquesta possibilitat té unes implicacions molt fortes sobretot en els sistemes sanitaris, perquè, entre altres coses, suposarà que s'hagin d'eliminar proves de transparència en els assajos clínics que alguns laboratoris farmacèutics tenien l'obligació de fer fins ara; suposarà que algunes regulacions ambientals i alimentàries que garanteixen la qualitat i la seguretat dels aliments, doncs, s'harmonitzin a la baixa amb les nord-americanes; suposarà que s'incrementin els drets de propietat intel·lectual i, per tant, els anys de les patents dels medicaments, i suposarà que aquella protecció de la inversió, d'alguna manera, de la sanitat pública quedi, en total, en mans de l'empresa privada.

En aquest sentit, encara hi ha una cosa més greu, que és que totes aquestes polítiques que s'han dut fins ara d'externalització de serveis, de privatització encoberta o de gestió privada d'alguns centres sanitaris seran quasi impossibles de recuperar, perquè podran ser, en tot cas, impugnables davant d'aquests tribunals d'arbitratge i, en tot cas, susceptibles d'unes indemnitzacions milionàries per part dels estats sobirans que decideixin, en tot cas, revertir aquestes privatitzacions.

No volem acabar sense parlar de què suposarà el TTIP en la creació d'ocupació i a la precarització de les condicions laborals. Ens estranya que sigui vostè, conseller Puig, el que ens respongui i no sigui el senyor Mas-Colell, però, en tot cas, ja ens va bé.

I, bé, s'ha insistit molt, s'ha fet molta propaganda política sobre què suposarà el TTIP i quins beneficis té el TTIP. Quan normalment qualsevol estat o partit pro capitalista o pro mercat fa un exercici de propaganda sempre diu dos coses: signem això encara que això suposi reblar drets, perquè això suposarà un creixement econòmic, perquè això suposarà creació de llocs de treball. A vostè li deu sonar perquè ja ho van fer amb BCN World, que havia de generar disset mil llocs de treball. Doncs, també ho han fet amb el TTIP: el TTIP en concret diuen que generarà 400.000 llocs de treball i un creixement econòmic d'un 1 per cent, o almenys això diu el Centre de Recerca en Economia i Política, finançat, entre altres coses, per multinacionals com Deutsche Bank, BNP, Citigroup, Banc Santander, Barclays o J.P. Morgan –entre altres, eh?

En tot cas, per sort ja hi han moltes universitats que, de manera honesta, doncs, s'han encarregat de restar-hi optimisme i han situat les veritables conseqüències sobre l'ocupació que tindrà aquest tractat: aquest tractat no només destruirà ocupació, sinó que laminarà els drets laborals a la baixa, perquè, entre altres coses, els Estats Units mai van ratificar els acords de l'OIT i tenen unes regulacions en matèria de drets laborals que no contemplem coses tan bàsiques com la negociació col·lectiva, o com el dret sindical o com la llibertat sindical. I això suposarà que certes empreses busquin, entre altres coses, deslocalitzar-se a altres llocs on els ofereixin uns beneficis, tant salarials com de recursos, més alts.

En tot cas, la nostra pregunta és: quan vostès van votar en contra que es fes un referèndum, sabien tot això?,

eren coneixedors de tots aquests defectes? I, si no ho sabien, com és que han actuat amb aquesta irresponsabilitat? Perquè, entre altres coses, això és totalment contrari al dret a decidir, no només dels pobles, sinó sobre el fet de decidir allò que volem ser i que no decideixi per nosaltres cap multinacional.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Felip Puig i Godes)

Bona tarda, presidenta. Moltes gràcies. Senyora diputada, senyors i senyores diputats, intentaré no caure en la provocació. Vostè veig que està en condicions de judicar i de decidir l'honestetat intel·lectual a qui li pertoca i a qui no. Jo intentaré fer una aproximació una mica més acrítica, sense tants prejudicis, sense tants apriorismes i sense una visió tan esbiaixada ideològicament, deixi'm que li ho digui molt suaument. *(Pausa.)* Suaument –suaument. *(Veus de fons.)*

A més, quedo molt sorprès, perquè li haig d'assegurar que, vaja, vostè deu tenir uns nivells d'informació superiors a la CIA o al CNI. Clar, primer ve aquí i acusa de secretisme, i ha fet tota una sèrie d'afirmacions i de pressuposicions i de prejudicis, ja anunciant l'apocalipsi de tot allò que teòricament no es coneix. Per tant, m'agradaria saber si és que coneixem o no coneixem el fons de la qüestió. No, encara no el coneixem. I per què hem de tenir aquesta aproximació tan negativa i tan contrària a un plantejament que si es fa bé pot tenir oportunitats i si es fa malament pot ser molt perjudicial?

Nosaltres creiem que són moments, com es van tenir potser ara fa trenta anys, de tenir una aproximació oberta, crítica, exigent, però no pas, ho repetixo, d'apriorisme bàsicament ideològic. Jo ja entenc que vostè està aquí per defensar un determinat model de societat, i tot el que no encaixi amb aquesta visió, doncs, és anatema o heretgia. Nosaltres, no. Jo, si ara me'n vaig... *(Pausa.)* Vostè és més jove, té raó, no la puc situar en aquesta, diguem-ho així, incapacitat de tenir el debat. Jo sí que em puc retrotreure trenta anys enrere, vostè no perquè és molt més jove que jo, té aquest avantatge; però imagino aquest debat fa..., trenta anys enrere: vostè hauria fet el mateix discurs sobre la Unió Europea. El mateix, oi que sí? *(Pausa.)* Gràcies. Bé, veig que en això ja ens hem posat d'acord. *(Veus de fons.)*

Què és el Tractat transatlàntic de lliure comerç i d'inversions? Bé, és un intent no només –no només– de revisar les polítiques aranzelàries, sinó de fer una visió crítica i constructiva de com es pot millorar, si més no des d'Europa, perquè estem en una situació evidentment econòmica complexa i feble i fràgil..., d'apostar per iniciatives que permetin afermar la recuperació econòmica i produir un creixement equilibrat de l'economia que, evidentment, repercuteixi en el model de benestar, del qual Europa no abominarà mai, ni amb

TTIP ni amb altres plantejaments, crec sincerament. M'agradaria fer-hi, per tant, sense massa o sense tants prejudicis, doncs, una certa aproximació, primer metodològica, i després positiva.

En primer lloc, li vull recordar –vostè ha fet..., d'alguna manera, no n'ha fet cap esment– que fa encara no catorze, quinze mesos que s'han iniciat aquestes negociacions sobre aquest futur tractat; que ja portem set o vuit rondes de negociació, amb múltiples aproximacions de diferents aspectes, entre Brussel·les i Washington –la primera, si no ho tinc mal entès, va ser al juliol de l'any passat, i la darrera ha estat precisament a finals de setembre o la primera setmana d'octubre–, més enllà que després a Europa això ha anat desembocant en diferents debats, no només en el si del mateix Parlament Europeu, sinó també en el Comitè de les Regions i en altres àmbits, en els quals s'està exigint un debat més transparent i més aprofundit sobre allò que ens hi podem jugar de cara al futur.

Vagi per endavant, per tant, que el que jo sí que li dic és que la posició que tenen el Govern i el grup que li dóna suport és que el tractat transatlàntic, vist avui amb perspectiva de futur, té llums i té ombres. No és, d'alguna manera, l'arcàdia feliç, no. Pot tenir inconvenients, i tant. Els hauríem d'intentar vetllar? Per descomptat. És per això que, d'una manera molt clara, la valoració que avui es pot fer sobre el TTIP, el Tractat transatlàntic de lliure comerç i inversions, per part nostra ha de ser amb un punt de prudència, però també, al mateix temps, amb un punt de perspectiva positiva i constructiva. I li'n direm el perquè.

Em sembla que estadísticament està clarament posicionat que el comerç entre el que és el continent americà –nord-americà– i Europa és la tercera part de tot el comerç mundial. I les primeres aproximacions diuen, a banda i banda de l'Atlàntic, que avançar en un procés de revisió aranzelària de reducció de barreres i de càrregues administratives –arribo aquí, no vaig més enllà, com ha fet vostè– podria representar un creixement del producte interior brut d'Europa. I també hi ha una aproximació per part d'Europa en què es diu que, per exemple, doncs, per a economies com l'espanyola –en la qual avui, evidentment, hi som com a referents– això podria representar uns increments d'entre el 5 i el 8 per cent de la renda *per capita* de la nostra economia, dels nostres ciutadans –podria.

Entre les perspectives positives, deixi'm que remarqui que creiem sincerament que l'increment d'intercanvis comercials pot ser un estímul per a l'economia europea, que porta uns quants anys amb una certa tendència a l'estagflació. Els experts parlen, ho repeteixo, d'increments que superarien els 120.000 milions d'euros anuals d'activitat econòmica per a Europa, i que, per tant, també farien pujar l'economia i les nostres exportacions. Des d'aquesta perspectiva, i sobretot amb una visió no de multinacionals dolentes –com ha fet vostè–, sinó de petites i mitjanes empreses esperançades –com fem nosaltres–, el tractat pot ser una oportunitat, i el veiem positivament.

De totes maneres, com li he dit, també hi veiem ombres. Perquè aquest no és només un acord sobre aran-

zels, que també. En definitiva, també vol..., i per part, doncs, dels negociadors en aquests moments, s'ha posat sobre la taula quines possibilitats hi ha d'avançar cap a homologació de regulacions –i dic «homologació»–..., sobre com afecta això les inversions productives i els mecanismes d'arbitratge, i si –poso «si», amb interrogant– aquest tractat pot afectar o no els serveis públics –i ara hi aniré. Per tant, tot això és evident que també té riscos, perquè el que avui posem de manifest i es contraposa és que el model europeu de creixement és molt diferent del model americà: té un component molt important de cohesió social; s'ha construït un estat del benestar, un règim de garanties des de moltes perspectives, també en la relació laboral i en els drets socials. I això és evident que..., estic convençut que Europa no acceptarà que hi hagi un retrocés des d'aquesta perspectiva, ho repeteixo, de drets, de garanties i de cohesió social.

Per tant, ja li ho avanço: si algunes de les seves visions apocalíptiques poden tenir algun –algun– biaix de versemblança, nosaltres no hi estarem d'acord, amb tota aquesta visió de reducció, de rebaix de les exigències, d'eliminació de polítiques ambientals, de disminució de drets socials i laborals –és evident. Si això es planteja des d'aquesta perspectiva, que creiem que no, nosaltres tampoc hi podríem estar d'acord.

Ara, jo m'he llegit una mica els documents i les manifestacions, he llegit també el que va dir la comissària Malmström fa poc temps, i el que està sortint també des dels òrgans més qualificats de la Unió Europea, i d'analistes que intenten fer-hi aportacions, ho repeteixo, un punt més escèptiques, no? Els serveis públics essencials i estratègics no seran objecte de negociació. Els sistemes nacionals de salut públic europeus no seran objecte d'alteració. Els mínims de regulació de determinades polítiques ambientals o alimentàries no seran objecte de disminució d'exigència. Clar, si tot això ens ho creiem, anem cap a un plantejament que pot ser, ho repeteixo, més positiu.

Estem d'acord que fins fa poc hi ha hagut també una certa opacitat sobre el debat, però tampoc és veritat que avui ja hi hagi encara tant secretisme i tanta opacitat. Ha començat a haver-hi més informació, hem començat a conèixer els documents i agendes, se sap quins van ser els temes tractats en les vuit rondes de negociació, s'ha conegut què és el que es parla i què és el que es deixa de parlar. I és evident que necessitem, i necessitarem en el seu moment, molta més informació. Per tant, també estem, d'alguna manera, interessats que aquesta llegenda urbana de secretisme quedi d'alguna manera també desmuntada, perquè es coneixin els fons de les qüestions.

Sobretot –sobretot–, també ens preocupa principalment que el resultat d'aquestes negociacions i el tractat final afavoreixin un determinat format d'agents econòmics, i que només sigui favorable –com vostè també hi posava la por, i també, si fos així, no hi estariem d'acord–..., que això només afavoriria les grans multinacionals o els grans operadors. Això a qui ha d'afavorir, precisament, és, més que res, les petites i mitjanes empreses, que són les que tenen més dificultats de superar les barreres burocràtiques de les expor-

tacions i els aranzels i els costos que les grans empreses i les grans multinacionals tenen més que superats i integrats. Per tant, el tractat pot ser una gran oportunitat per a la nostra estructura econòmica, i és en aquest sentit que treballarem.

La comissària Malmström, l'11 de desembre, fa encara no cinc dies: «No es poden subordinar els objectius econòmics als avenços europeus en matèria de protecció, de salut, de seguretat i en medi ambient.» Hi coincidim. «Els acords del tractat haurien de servir per millorar la protecció als consumidors i treballadors.» Cent per cent d'acord. «La negociació ha de ser oberta i transparent.» No pot ser d'una altra manera.

En definitiva, repeteixo que compartim les recomanacions que el grup assessor –acabo, presidenta– de la Comissió Europea sobre aquest tractat va plantejar fa poques setmanes: accessibilitat als documents per part de totes les institucions, de l'agenda que els negociadors tenen; organitzar campanyes informatives perquè puguem anar coneixent la ciutadania..., i la nostra societat civil, en definitiva, que s'impliqui més en aquest debat; que es tradueixi a les diferents llengües europees.

En definitiva, el que li estic mostrant, senyora diputada, és que el Govern, en aquest sentit, pel que fa al tractat, hi té una predisposició favorable de sortida, però prudent, recelosa i vigilant davant d'aspectes concrets per a la seva materialització.

En el torn de rèplica li diré què és el que pot fer o no pot fer la Generalitat, i què és el que creiem que hauríem de fer en el futur des del nostre Govern.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, la veritat és que li he de dir que vostè em deu trobar a mi tan previsible com jo a vostè, perquè la rèplica la tenia fins i tot apuntada: quan em digui que..., les dades de creixement no són certes, i un argumentari; quan em digui que fem en tot cas apocalipsi de com serà de dolent el TTIP, i un argumentari; quan em digui que fem apriorismes sobre que negatiu o tan negatiu serà el TTIP, i un argumentari. Li ho traslladaré, en tot cas.

Sobre la documentació i els nostres apriorismes, doncs, li he de dir que bibliografia sobre el TTIP n'hi ha d'abundant i en moltíssims idiomes. N'hi ha tanta, que fa tres mesos que estem llegint i encara no ens l'hem llegit tota. En tot cas, doncs, el convido que faci aquesta cerca, perquè n'hi ha realment moltíssima. Molta d'ella està ja publicada a la pàgina web de la Comissió.

Sap què diu la Comissió, la Comissió Europea? Aquells documents que són oficials. Jo crec que són poc de la CUP, aquells documents. Mira, diu això, la Comissió Europea. Respecte a l'ocupació, diu..., reconeix, la

Comissió Europea, que, en tot cas, no pot assegurar que tots aquells llocs de treball que d'alguna manera suposin o..., es perdin per culpa del TTIP, doncs, puguin ser retornats. Al mateix temps, reconeix que pot provocar perjudicis perllongats i considerables per als treballadors europeus, ja que l'acord encoratjarà les empreses a proveir-se de productes i serveis als Estats Units. Això són paraules, com deia, de la mateixa Comissió Europea.

Però, d'altra banda, en tot cas, el convidaria a llegir un estudi sobre el que ha dit vostè i les xifres que ha traslladat vostè sobre creixement. És l'estudi de la Universitat de Tufts –tampoc una universitat europea, tampoc una universitat progressista, una universitat dels Estats Units–, que explica: «El TTIP llevaria a pérdidas netas en términos de exportaciones netas. Llevaria a pérdidas netas en términos del PIB. Llevaria a pérdidas en los ingresos de los trabajadores. Llevaria a pérdidas de puestos de trabajo.» Sap d'on, els llocs de treball? Aquells que vostè diu afavorir: de petita i mitjana empresa, sobretot vinculats a la ramaderia i a l'agricultura. Al mateix temps, diu: «Llevaria a una reducción en la participación de los salarios en el PIB. Llevaria a la pérdida de los ingresos públicos de los estados y llevaria a mayor inestabilidad financiera.» I això, ho torno a repetir, no ho diu la CUP, ho diu una universitat. Pot agafar-se també els estudis de la London School, o per exemple els de la Universitat de Manchester, que adverteixen també sobre aquests efectes perniciosos, no gens apocalipsi.

També deia vostè que els serveis públics en quedaran en tot cas exclosos. Doncs, això també és fals. I també és fals perquè aquesta clàusula que diu que els protegeix –i la Comissió Europea ho ha reconegut– ja no els ha protegit en anteriors tractats d'inversió. I és que, en tot cas, en aquesta negociació s'ha fet servir una altra fórmula de negociació, que és la llista negativa. Això què vol dir? Que tot allò que no estigui en la llista és susceptible d'obertura, de liberalització i de desregularització. I això què vol dir, a més a més? Vol dir que els serveis públics estan en perill. I si no estiguessin en perill, jo diria que el Govern anglès, que tampoc seria el Govern més progressista del món, no hauria posat l'alerta sobre què pot suposar en el seu ja de per si nefast sistema sanitari.

D'altra banda, també ens ha comentat –o, en tot cas, li ho volem comentar nosaltres a vostè– que això, si vostès comproven que té unes accepcions tan nefastes per als drets dels treballadors, que són tan nefastes per als serveis públics, doncs..., no hi estarien d'acord. Ho torne a repetir: jo el convido que llegeixi l'abundant que hi ha de bibliografia sobre el tema, perquè d'estudis n'hi han moltíssims, però sobretot..., i en tot cas, diria que els que tenen apriorismes són vostès, que van votar en contra que es pogués celebrar un referèndum, i en el qual tothom pogués decidir què era el TTIP i si hi estava a favor o hi estava en contra.

Sobre les negociacions i el secretisme, o sobre si s'ha aixecat el vel del secretisme, doncs, sí que fa esment de quan van començar formalment les negociacions. Curiosament, no ha fet esment del voltant de cent i escaig reunions secretes que la Comissió, o el grup de

treball de la Comissió, perdó, va tenir amb aquestes corporacions perquè les corporacions traslladessin les seues inquietuds sobre què entenien que havia de ser aquest tractat.

D'altra banda, també hi ha molta bibliografia abundant sobre amb qui es van reunir aquests grups de treball. Sap amb qui? Amb aquestes mateixes multinacionals que es beneficiaran de la desregulació en matèria alimentària, de la desregulació en matèria mediambiental, de la desregulació en matèria financera, de la desregulació en matèria de drets laborals; aquelles mateixes multinacionals que guanyaran a costa dels nostres impostos i de la redistribució de baix a dalt; aquestes mateixes multinacionals que mai s'han destacat per ser garants de la transparència, i menys encara dels drets socials; aquestes mateixes multinacionals que estan a la taula de negociacions i en les quals no opera aquesta opacitat; aquestes mateixes multinacionals que vostès volen que garanteixin els nostres serveis bàsics, com la sanitat i l'ensenyament.

En tot cas, ens alegrem que no siguin tan aprioristes, i, així, esperem que rectifiquin, per tant, el seu vot en contra del referèndum per a decidir si volem o no que les multinacionals decideixin per nosaltres quina política volem fer.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. Suposo que quan conequem el tractat, d'aquí a uns mesos, podrem també valorar si fem referèndums sobre nebuloses o sobre coses concretes. I com que ja estic acostumat a escoltar opinions suposadament d'acord amb col·legis professionals que després acaben sent només opinions particulars d'una comissió de defensa particular, quan vostè em cita «universitat» m'agradaria veure quin professor associat ha fet segons quin escrit i que vostè cita aquí.

Jo només li citaré els comissaris de comerç: l'anterior, el De Gucht, i la nova, la Malmström. I, per tant, continuïtat en la Comissió Europea, que són els que manifesten la posició formal de la Comissió i, per tant, que representen, i ens representen, més enllà que nosaltres tenim una representació òbviament indirecta, no? Tant un com l'altra han negat el que vostè ha tornat a insistir ara en la rèplica. No és veritat que el TTIP afecti els serveis públics bàsics. N'estan exclosos. Vostè hi insisteix. Per què? Perquè vol generar la por, vol generar la inquietud i l'adhesió a *stop* TTIP només ja sense saber ni tan sols què diu el TTIP, perquè encara no ho sabem. I vostè segueix insistint-hi: «Afectarà el nostre sistema de salut.» N'estan exclosos, els sistemes nacionals de salut pública –n'estan exclosos. Específicament. I a més així s'ha manifestat per part de la Comissió Europea, no per part d'un professor associat de la universitat d'aquell racó d'allà. No, no: per part dels comissaris, per part de la Comissió Europea.

Nosaltres el que farem, d'una manera clara, és: com que no hi podem incidir ni directament ni indirectament, perquè el Govern espanyol últimament ja veu que no consulta ni té en compte l'opinió de la Generalitat, el que farem serà un seguiment molt a prop de les institucions europees de com avancen en els propers mesos aquestes negociacions. Recordant, a més, que aquest tractat s'haurà d'aprovar en el seu conjunt, que no hi ha cap capítol tancat en aquests moments, i que la Comissió estarà obligada a un període de consulta social, abans que els òrgans competents acabin aprovant-lo, i que haurà de ser referendada pel mateix Parlament.

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, exigirem tota la transparència i promourem activament la implicació de la societat catalana en aquest procés de consulta. Ja li avanço que tenim la intenció, des del Govern, d'una manera transversal, de disposar i de crear una unitat de seguiment d'aquest tractat per anar calibrant els impactes que això pugui tenir en cada sector, en cada àmbit; determinar les oportunitats que això pugui generar i aixecar a les nostres empreses, les accions que en el seu moment es puguin desenvolupar per aprofitar aquestes oportunitats, per impulsar que les nostres pimes i la nostra economia s'aprofiti dels efectes positius d'aquest tractat, que estem convençuts que acabarà tenint. I, evidentment, també, que aquesta unitat avalui i determini, un cop es conegui el tractat definitivament, quins són els perjudicis i els possibles riscos que pot tenir, i dissenyar plans, des del Govern de Catalunya, per poder-los minimitzar.

Tot això, que ja ho tenim pensat, es posarà en marxa a mesura que sigui factible el coneixement disponible del tractat, perquè és que avui encara no hi ha cap capítol tancat, no hi ha cap acord d'alguna manera determinat. I li torno a dir que algunes de les pors que vostè té, tregui-se-les, perquè estem convençuts que no hi haurà aquest debat sobre determinats aspectes molt sensibles, i l'homologació no serà a la baixa com vostè ja ha dit, sinó que s'està defensant que en determinats plantejaments en polítiques ambientals i en polítiques laborals, en polítiques alimentàries, en temes com la regulació dels organismes modificats genèticament, els transgènics i altres qüestions, es defensi el model europeu.

Ara, si venim a dir que Europa no mantindrà res del que ha construït durant els darrers cinquanta anys, doncs, aleshores és evident que estarem davant, diguem-ho així, de l'apocalipsi i del caos, que potser és el que els agradaria, no ho sé. Però, en tot cas, repeteixo que si aquest debat el fem sense apriorismes ni predeterminacions, d'una manera constructiva, molt crítica i molt exigent, estic convençut que podrem col·laborar modestament a anar preparant la societat catalana, en el supòsit que aquest tractat tingui una determinació i resolució positives. Vetllarem perquè aquestes línies vermelles no quedin afectades en el model europeu, i també, evidentment, en el model català, i intentarem aprofitar els beneficis que se'n puguin derivar, sobretot, no per als grans grups, no per als grans operadors, sinó i sobretot per a les nostres petites i mitjanes empreses, perquè puguin d'alguna manera beneficiar-se encara més del mercat global i

de les oportunitats que ens pot donar també la nostra posició estratègica i ben afermada des d'una perspectiva econòmica.

Temps tindrem per parlar-ne. Espero, no sé si amb interès i curiositat, la seva moció, perquè no faré com vostè, no la vull prejudicar, però com que la imagino, esperem la seva moció per poder continuar aquest debat en el proper Ple.

Moltes gràcies, senyora diputada.

La vicepresidenta primera

Abans de passar al tercer punt de l'ordre del dia, els proposo l'alteració següent de l'ordre del dia, atesa la sol·licitud presentada pel Govern, i d'acord amb l'article 72.3 del Reglament. De manera que el debat del punt número 7, que és la interpellació al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari, es pugui substanciar a continuació del punt 5. És a dir, es faria la interpellació corresponent al punt 5, després la del punt 7, i després la del punt 6. Es pot aprovar per assentiment aquesta modificació, que m'han dit que ha estat comunicada i parlada amb tots els grups? *(Pausa.)* Doncs... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Digui, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

No entenc... El canvi que es proposa és: una de les interpellacions de sanitat, que és la número 7, passar-la després de la 5, i, per tant, aïllar aquesta interpellació de les altres dues de sanitat. Nosaltres no hi veiem el raonament, a aquest canvi de la interpellació.

La vicepresidenta primera

En tot cas, la Mesa tampoc no analitza el raonament d'una petició del Govern d'alteració de l'ordre del dia, que entenem que s'ha parlat amb els grups parlamentaris, i el que pertoca a la Mesa és de proposar l'alteració de l'ordre del dia i que els grups parlamentaris, per majoria o per unanimitat, decideixin si hi ha alteració de l'ordre del dia o no. De manera que entenc que si cap altre portaveu expressa la seva opinió sobre l'alteració de l'ordre del dia, per majoria queda alterat l'ordre del dia. *(Veus de fons.)* No l'entenc, senyora...

Dolors Camats i Luis

Nosaltres no hi tenim inconvenient, eh? També ens ha sobtat que hi hagi tres interpellacions sobre salut i només una se separi. En tot cas, era per aclarir si és una petició del Govern o és del grup que ho proposa, que ha demanat alterar-ho, perquè...

La vicepresidenta primera

És...

Dolors Camats i Luis

...també podria aclarir-ho en aquest sentit.

La vicepresidenta primera

És una petició del Govern, concretament de la vicepresidenta del Govern de la Generalitat, en què es sol·licita aquest canvi, i fa saber que tots els grups parlamentaris han estat informats d'aquesta sol·licitud. No ho sé, no tinc més informació. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Matisar el que significa estar informats amb el fet d'estar d'acord. Podem haver estat informats, ens donem per informats, però també manifestem el nostre desacord amb aquesta alteració de l'ordre del dia.

La vicepresidenta primera

Tal com he dit, si no hi ha cap altre portaveu que s'hi expressi en contra, com ha fet el portaveu del Partit Popular, doncs, donaríem per alterat aquest ordre del dia. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez, hi ha alguna qüestió més, que sigui nova?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, hi ha alguna altra qüestió més, que és nova, a més, no? Perquè entenem que l'ordre del dia amb què s'elabora el Ple ja es fa d'acord amb les peticions del Govern, i precisament, l'ordre en què se substancien les interpellacions no és l'ordre d'entrada en el registre d'aquestes. Per tant, ja hi ha una voluntat del Govern per tal que les interpellacions se substanciïn en un ordre determinat. I, per tant, reiterem encara més el nostre desacord i incomprensió en aquesta alteració de l'ordre del dia.

La vicepresidenta primera

Petició d'alteració de l'ordre del dia que no ha sorgit de la Mesa del Parlament, ni de cap grup, entenc, sinó que ha estat una petició del Govern. Doncs... *(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.)* Digui'm.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí. Solo para informar que, dado que esta interpelación es del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, efectivamente el Gobierno se puso en contacto con este grupo y este grupo manifestó que no tenía ningún inconveniente en que se adelantase esta interpelación. Sin perjuicio de que después, por parte del resto de los diputados y de los grupos, se esté de acuerdo, o no, y se vote en consecuencia. Lo que es por el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, a quien corresponde la interpelación, no hay ningún problema.

La vicepresidenta primera

Molt bé. Doncs, prosseguim.

Interpe·llació

al Govern sobre el seu paper en el projecte
BCN World (tram. 300-00250/10)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre el seu paper en el projecte Barcelona World, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula, per exposar la interpe·llació, la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, aquesta és la tercera interpe·llació que li faig, conseller, sobre aquest tema, sobre el projecte Barcelona World. Espero que aquest cop, a diferència de les altres vegades, em respongui, ja que el Govern en aquest Ple ha d'aprovar la Llei de transparència –doncs, avui tenen la possibilitat de fer gala d'aquesta transparència–, i, per tant, ens respongui els dubtes que no només a mi, a molta part de la ciutadania de Tarragona, del Camp de Tarragona, ens estan portant els últims esdeveniments amb relació a Barcelona World.

Aquesta setmana passada vèiem que vencia el termini perquè Veremonte fes efectiu el pagament de l'opció de compra, i resulta que quan vencia el termini, el dia següent..., bé, dies abans ja teníem indicis que el Govern n'era sabedor, perquè vèiem el conseller Felip Puig que anava dient que tenia un pla B, un pla C, que el Govern tiraria endavant. I curiosament, el dia següent de no fer-se efectiva la compra, el Govern signava un conveni amb «la Caixa». Nosaltres creiem que tot això ja estava preparat, perquè un conveni amb «la Caixa», un conveni de tants diners, amb una opció de compra de tantes hectàrees, no s'improvisa d'un dia per l'altre.

Per tant, miri, després de..., o sigui, aquest és com el tercer episodi, no? Comencem en una vergonyant cursa amb el Govern de Madrid, enviats des de Las Vegas, el conseller llavors, el senyor Mena, traient-se..., posant-li l'estora vermella al senyor Adelson, i a veure qui anava a la subhasta, li oferia més. Després, quan perden aquesta mena de subhasta, es treuen del barret, amb un dubtós empresari, el senyor Bañuelos, el projecte Barcelona World. Tot això al que ens porta és a una submissió de la política a l'economia. Això de per si ja és indigne, en aquell moment ja ho era: quan el legislatiu es plega a les demandes d'uns quants. Això vol dir que la política perd poder. El Govern és més feble, així. El Govern és més feble i la democràcia està més en risc. Perquè els mercats saben que si a un govern el poden pressionar, li poden exigir..., i saben que un govern que es doblega una vegada podrà doblegar-se més vegades. Per tant, si abans això ja havia estat un escàndol, resulta que després d'haver fet una llei *ad hoc*, una llei amb una tramitació ràpida per via d'urgència, com s'havia fet l'altra vegada, eh?, en el cas de Port Aventura, resulta que ens trobem que la persona, el projecte, l'inversor per al qual fem aquesta llei, una llei que modifica fiscalitat, que modifica legislació sectorial, diu que no li interessa, que no li interessa el projecte i que se'n va –i que se'n va. Però,

clar, la llei es queda. Es queden les rebaixes fiscals, es queda la possibilitat de fer el pla director urbanístic. Per això, el nostre grup parlamentari hem presentat una proposta de llei de derogació, perquè creiem que ara en tenim l'oportunitat. L'oportunitat que vam perdre en aquell moment la tenim ara de començar de nou, de plantejar-nos quin model turístic volem.

Sabem que tenim allí uns terrenys, que hi ha un problema. El problema, però, és de «la Caixa», conseller. Qui no pot col·locar els terrenys, que en el seu dia va expropiar als pagesos, és «la Caixa». Que ara no els pot col·locar en les condicions urbanístiques en què els tenia, perquè allí no es pot fer segon habitatge de luxe. Per tant, no cal que nosaltres li ho facilitem. Nosaltres no ens hem de posar de genolls davant de «la Caixa», eh? Podem negociar, hem de trobar una solució. I hem de trobar una solució que estigui d'acord amb el que vol el territori, que estigui d'acord amb el model turístic. Però, bé, vostès signen aquest conveni. Un conveni que, a més, no fa l'opció de compra per a les quasi cinc-centes hectàrees, no; vostès només es queden, fan l'opció sobre les cent cinquanta hectàrees, és a dir, el que anomenen «la banana», on han d'anar els *resorts*, i per un preu de 110 milions, però les seves declaracions són que això no tindrà cap cost. Molt bé, conseller, si això... Bé, diu que Incasòl ho gestionarà durant els divuit mesos que durarà la tramitació del pla director, però, clar, a nosaltres ens sona a un nou rescat.

Si això no té cap cost, nosaltres també li hem demanat, li demanem conèixer tots els termes d'aquest conveni amb «la Caixa». És a dir, li demanem saber què passarà si, per exemple, quan estigui acabat el pla director, a alguna de les quatre empreses resulta que no li agrada, perquè, clar, Incasòl aquí pot fer dues coses: es pot tornar a plegar a les demandes d'aquests inversors quant a edificabilitat, quant a alçades, quant a plans d'usos, o es pot mantenir i intentar fer les coses ben fetes. Ah!, però és que estem en un atzucac, estem «pillats», conseller, perquè, si fa les coses ben fetes, pot ser que un dels inversors digui, com ha fet ara Veremonte: «Ah! Doncs, això ara no m'interessa, no compro, em retiro.» Llavors l'opció de compra se la menjarà la Generalitat amb patates? És a dir, la pagarem amb diners públics? Tornarem a estar davant d'un altre Castor? Això és el que volem conèixer: la lletra petita d'aquest conveni. Ho haurà d'acabar assumint la Generalitat amb diner públic?

Per tant, conseller, té l'oportunitat –li ho hem demanat per la via formal, per la via reglamentària– de donar a conèixer aquest conveni. Perquè, clar, en aquest conveni, del PDU també van sortint coses: resulta que a les 150 hectàrees van els *resorts*, als casinos i als hotels. Però què passa amb la resta d'hectàrees?, perquè aquí en tot moment s'havia parlat que no s'hi faria habitatge. Doncs, ara ja es parla que sí, que..., no es diu «habitatge», es diuen «condominis», però condominis no deixen de ser un tipus d'habitatge amb serveis hotelers que també es pot fer..., o sigui, que al final acabar funcionant com una mena d'habitatge.

I ara el PSC, que és coresponsable d'aquesta llei, que va facilitar –em sap molt greu que no estigui el senyor Sabaté, em sap greu–, ara es lamenta, ara, llà-

grimes de cocodrill, que ells no hi volien habitatges, que en aquells terrenys hi han d'anar infraestructures que generin activitat econòmica. Però si no hi volien habitatges, per què no ho van blindar a la llei? Tenien més pressa a fer-se la foto del pretori que no a blindar-ho. Per tant, vagin amb compte, senyors del PSC, perquè igual que els estan enredant amb això dels habitatges, amb aquell 1 per cent famós que tampoc va aparèixer a la llei, que se suposa que ha d'anar per a un fons social per als treballadors, potser resulta que amb aquests jocs de triler que ens fa el Govern, doncs, aquest 1 per cent també desapareix i al final no l'acaben tenint.

Miri, i per últim, aquí la gent de Tarragona està molt preocupada, perquè..., falses expectatives. Aquí vam jugar en un moment donat amb el patiment: Tarragona, una de les demarcacions que aguanta més atur, justament perquè va ser on hi va haver més bombolla immobiliària; aguanta molt d'atur, i, clar, *como agua de mayo*: un projecte, fins i tot van obrir una oficina al SOC perquè la gent s'hi pogués apuntar, i ara la gent veu que això li perilla. La gent té la sensació que els enganyen, que estan maltractats; un maltractament que es repeteix, eh?, també en els pressupostos generals de la Generalitat, en els de l'Estat, és aquesta sensació d'engany.

Per això nosaltres els diem: «Senyors del PSC, senyors de CiU, i senyores, ara tenen l'oportunitat de començar de nou.» Tenim l'oportunitat de repensar el model. I això..., miri, em penso que el senyor Poblet, eh? –alcalde de Vila-seca i president de la diputació–, quan diu que aquí l'únic real és el que fa el Port Aventura, el Ferrari Land i el Cirque du Soleil, em penso que una mica vol anar per aquí.

Per tant, ens trobem en un nou «enredo» o el que pot acabar sent un nou «enredo», fiasco –no ho sé: fiasco, «chasco», digui'n com vulgui– del Govern dels millors; un altre, eh?, per això estem escamnats, per això no ens en fiem. Miri, un de nou en què no volem que acabi passant com ha passat amb ATLL, per exemple: més gran privatització en què el Govern de Catalunya, mitjançant una clàusula d'indemnització que no tocava fer, va acabar posant en aquesta clàusula molts més diners dels que tocaven, que acabarem pagant entre tots, 1.000 milions. O com en el cas del procés d'adjudicació dels Túnels de Vallvidrera per a vint-i-cinc anys, en què vostès van vendre el 2012 per un valor dues vegades inferior, i l'empresa que va comprar, o sigui, aquells que saben fer negocis –perquè vostès encara que ara no ho diguin són un govern amic dels negocis–, hi han acabat guanyant 86 milions, eh?, amb les plusvàlues, en dos anys. Escolta'm, negoci rodó: ja els agradaria als botiguers, aquests que ara lluiten en la llei del comerç, fer aquests negocis, o les empreses de renovables que es volen instal·lar en el territori. O com el fiasco de Spanair, en què al mateix temps que el Govern retallava la renda mínima, el 2012 –ens en recordem perfectament: estiu negre–, el Govern hi aportava 56 milions d'euros, que ja se sumaven als 10 milions i mig que havia fet en aquest crèdit d'urgència.

Per això justament, conseller, com que creiem que ara les condicions del joc han canviat, com que creiem

que el Govern ha de ser el Govern dels millors però per defensar el millor per a tots, per defensar el bé comú, ara tenim l'oportunitat de tornar a replantejar tot aquest projecte, de tornar a refer aquesta llei, de pensar quin futur volem per al Camp de Tarragona i per a aquells terrenys; que si «la Caixa» té un problema, el té «la Caixa», escoltin, en el seu dia ja hi va fer calés, que allò es va expropiar en base a un bé comú, un bé comú que era per fer habitatges de luxe. Per tant, ara esperem que estarem a l'alçada, que aquest Govern podrà estar a l'alçada.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta, senyora diputada, sí, efectivament, n'és la tercera interpellació. Estic segur que no en serà l'última, n'anirem tenint.

Jo l'aniré informant de com està la situació, però potser vull fer-hi un preliminar molt clar: jo suposo que, quan vostè posa dubtes sobre si aquesta opció de compra implica diner públic –que no implica diner públic–, ho fa de bona fe. Per tant, deixi'm dir-li-ho molt clarament: aquesta opció de compra no implica cap diner públic, no s'ha pagat res per aquesta opció de compra, i, si d'aquí a d'un any i mig no hi ha compradors, aquesta opció de compra, doncs, decaurà i ja està, no hi ha despeses per a ningú ni deixa d'haver-n'hi. Per tant, això ni ha costat ni costarà mai –mai– ni un euro públic. Si ho repeteix, ja serà de mala fe, perquè em sembla que m'he expressat amb molta claredat.

Com vostè sap, efectivament, tenim un projecte de desenvolupament turístic i d'oci a la zona del CRT. El turisme de tot tipus, inclòs el de negocis, el de convencions, és una gran indústria a nivell mundial i és una indústria en la qual Catalunya és molt present, i és un referent. És clar que, amb la competència en el món, que és molt considerable, no només en el món sinó també a la península Ibèrica, doncs, s'han de fer esforços per desenvolupar nous mercats, per desenvolupar nous projectes, en definitiva, per crear activitat econòmica, ocupació, etcètera. És per això que es va fer la Llei, aprovada al Parlament, 16/2024, de 10 de juny, i ara s'està desplegant.

Permeti'm que li expliqui el que s'ha fet fins ara i després m'adreçaré al tema de l'opció de compra de sòl. En primer lloc, s'ha fet, com s'havia de fer, s'ha iniciat el concurs per obtenir les autoritzacions de joc, diguem-ne, i les llicències de casinos, per entendre'ns. Després d'aquesta primera fase, tenim quatre empreses preseleccionades, és a dir, quatre empreses que han manifestat un interès a participar en aquest projecte. Aquestes empreses són: Melco Property Development Limited, aquesta és de la Xina; una altra empresa és Veremonte i Hard Rock, que està participada per Veremonte i per Hard Rock; una terce-

ra és Melco i Veremonte –Melco ja l’he mencionada, Veremonte també–, i la quarta és el Grup Peralada. Aquesta és una..., això està aquí, són expressions d’interès de grups empresarials; ho repeteixo: interessats.

A continuació, o en paral·lel, estem elaborant el pla director urbanístic per regular l’àmbit del CRT, edificabilitat i usos, per encabir-hi això d’una manera adequada. Els PDU –els plans director urbanístics– no són coses curtes, són coses que estan molt pautades, que hi han molts processos d’informació pública, que seguirà estrictament les especificacions legals, com no podria ser d’altra manera, i que estarà conclòs al juliol del 2015 –aquesta és la data. Una vegada el PDU estigui conclòs, es reiniciarà el concurs, serà la segona fase del concurs, que inclou els preseleccionats en la primera fase.

Aquesta no és una competició, perquè en principi podrien arribar fins a sis, i aquí n’hi han quatre. S’haurà de veure si s’hi ajusten o no, i arribarà un moment, que jo crec que serà aproximadament –dic «aproximadament»– d’aquí a un any, en què, ja amb tot això, amb el PDU fet i amb les converses amb els diferents grups empresarials, s’hauran de concretar les inversions; «concretar inversions» vol dir els requeriments d’inversió que estan en el concurs i també la disponibilitat de sòl. Aquest és el procés normal, això és el que passaria...

En qualsevol cas, que tinguem expressions d’interès d’aquests quatre grups crec que demostra que el projecte és un projecte que té possibilitats, i, de fet, en el futur poden haver-hi altres concursos, ja es veurà, però diria que aquesta primera fase del concurs, doncs, ha ofert resultats que prometen que el pla que es va dissenyar pot molt bé tirar endavant.

Ara parlem del tema del sòl. Com vostè sap, l’empresa Veremonte tenia una opció de compra sobre els terrenys, sobre tots els terrenys del CRT que no són en aquests moments de Port Aventura, fins al 10 de desembre, i que el 10 de desembre no ha exercit. Miri, a mi no em toca explicar per què l’ha exercit o no l’ha exercit, ni si una setmana abans en podien haver-hi sospites o no en podien haver-hi sospites, el fet és que no l’ha exercit. Vostès els ho poden preguntar: els coneixen perfectament i els poden preguntar per què no han exercit l’opció de compra. No és que l’empresa Veremonte estigui fora, perquè és part de dues de les societats prequalificades, però el fet és que no ha exercit l’opció de compra.

Miri, jo no veig això com un gran tema o, fins i tot, com un gran problema, simplement el que hem fet és que des del sector públic ens hem posat d’acord amb el propietari del terreny per tindre una opció de compra sobre una part, la part on es focalitzarien les llicències de casinos, sobre aquesta part durant divuit mesos, un període en el qual han d’estar acabats el PDU i tots els desenvolupaments que siguin necessaris. Amb aquest procés..., jo crec que fins i tot té aspectes que milloren la situació anterior perquè, en aquest cas, els responsables públics, la Generalitat, per una banda, regula les llicències de joc; la Generalitat fa a través de l’Incasòl..., la Generalitat també

fa el PDU, i també serà la Generalitat la que assignarà els terrenys als diferents operadors, sense intermediaris. I, per tant, si això funciona adequadament, si es venen aquests terrenys, la Generalitat es limitarà simplement a transferir els diners als propietaris dels terrenys. Millor així que no tenint altres intermediaris, en el tema de terrenys.

Per tant, no veig que això sigui un gran tema. Tot segeix endavant com estava previst, i dintre d’un any veurem com s’acaba configurant tot plegat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, conseller. No n’hi ha gens, de mala fe. Miri, jo me’l vull creure; com a tarragonina, de veritat, me’l vull creure. Jo i tota la gent que vivim a Tarragona. Me’l vull creure, el que passa és que m’és difícil, conseller, m’és molt difícil creure-me’l amb els antecedents...

I, a més, vostè ha dit: «I si es venen.» I tal com han anat plantejant tot el projecte des de l’inici, perquè si estava tan clar que es podia retirar... A veure, Veremonte..., jo no em crec que el Bañuelos, un senyor que ve del sector immobiliari, no sabés que allò estava per fer, allò..., s’havia de fer un pla director. I, per tant, allò no va quedar lligat des d’un començament.

Per tant, si està tan clar, si no hi haurà cap cost públic, bé, facin públic el conveni. Nosaltres l’hem demanat, esperem que ens arribi i que puguem llegir totes les clàusules d’aquest conveni, d’aquest contracte; que per altra banda també ens estranya que no tingui cap cost, perquè tot conveni, tot contracte, com a opció de compra, té un cost. Potser no queda reflectit allí. El pitjor seria que fos un cost que fos un cost indirecte que no aparegués allà, que encara seria pitjor.

Però, miri, el que m’ha dit tampoc no m’ha tranquil·litat, conseller. Perquè vostè diu..., m’ha explicat el que ja sabíem: la primera fase, la segona fase, Veremonte hi continua estant –suposo que ja no tant Bañuelos, sinó el seu home aquí, que és el senyor Adserà. Però diu: «Llavors, farem el projecte d’aquestes cent cinquanta hectàrees, i aquests quatre inversors hi optaran i compraran, i nosaltres simplement transferirem els diners.» I si no compren? O vostès pagaran a «la Caixa»? I si no compren, conseller? Perquè, i si resulta que el que apareix en el Pla director urbanístic no s’adapta a les seves expectatives perquè resulta que vostès limiten l’edificabilitat o limiten el pla d’usos i fiquen normes en el comerç, i resulta que marxen? Tornem a estar en una sèrie d’incerteses. I, a més, quan vostès diuen que no, que no, doncs, miri, amb els antecedents que li he dit al final de la primera part de la meua intervenció, no podem estar tranquils, perquè aquí el senyor Recoder i el conseller Vila deien que no passava res amb ATLL i, miri, tenim el que tenim. I, per tant, és una cosa que no apareix de nou.

I no està clar, conseller, perquè des del primer moment ha estat una operació que no ha estat clara. Nosaltres entenem... A més, miri, en el tema del joc fins i tot vostè arrufa el nas, quan aquí estàvem parlant de la llei. Ara el senyor Calvet, el senyor Vilajoana, parlen d'un *hub* de turisme de negocis, però tothom sabem el que hi ha: hi han quatre casinos. Escolti, la gent de Tarragona potser no té ganes que li canviïn el territori i li encolomin quatre casinos. No ho sé, per exemple, els de Barcelona no hi van estar d'acord i es van plantar contra l'Eurovegas. I a mi, no ho sé, m'agradaria preguntar-li al senyor conseller Vila, que ara no hi és, si li agradaria molt que a Girona li plantifiquessin tot un *hub* de casinos de joc, perquè ja sabem el que comporten els casinos –ja ho sabem. Ho sabem perquè ho hem vist a Croàcia, ho hem vist a Malàisia, ho hem vist a Las Vegas, perquè hi ha molta literatura, perquè hi ha molta bibliografia.

Per tant, no ens agrada. I perquè això... (*Pausa.*) Sí, no l'interpel·lo a vostè, però, senyor Batet, això no és el que vam aprovar tots els agents del territori quan vam fer..., quina era la vocació que volíem per a Tarragona. No vam parlar en cap moment que volíem que fos un *hub* de joc i de casinos. Per això li deia: ara tenim l'oportunitat de repensar-ho. Perquè està clar que allí hi han d'anar infraestructures hoteleres, perquè tenim un model d'èxit que ha sigut el Port Aventura –deixem a banda com es va crear, com va sortir, perquè també Déu n'hi do. (*Pausa.*) Sí, Déu n'hi do. Sí, sí, 1.000 milions d'aval públic, i el De la Rosa a la presó. Per tant, Déu n'hi do. I amb una llei feta *ad hoc* i exprés, eh? La història es repeteix, com deia Marx; primer amb tragèdia i després amb comèdia, o com sigui, però és igual, amb farsa, eh? Per tant, vull dir, la història es repeteix. Llavors, aquí esperem que ningú acabi a la presó.

Però el que està clar és que sobre una qüestió en què la gent de Tarragona jo crec que té dret, si la hi volen canviar, a opinar, no pot ser que els interessos d'uns quants acabin decidint les polítiques públiques. Això és el que no pot ser, perquè això ens debilita, ens debilita com a govern i ens debilita com a democràcia. I n'hauríem de ser molts conscients, ara que volen aprovar la Llei de la transparència, ara que tenim la Comissió d'Investigació sobre el Frau, sobre el cas Pujol. És tornar a actuar de la mateixa manera. I això és el que no volem la gent de Tarragona. Vostè em diu: «Hi ha transparència en el PDU.» Escolti, ja ho sé, que es complirà la llei, però quina transparència? A la comissió hi van els alcaldes, els alcaldes de Vila-seca, de Salou; els agents socials s'assabenten del que s'està fent en el PDU per les notes de premsa, en què vostès treuen el que volen.

Per tant, conseller, nosaltres estarem amatents. Com vostè ha dit, segurament no serà l'última vegada que l'interpel·lem sobre això, i en la moció ja li plantejarem les qüestions. I, de veritat, si és tan transparent, fem-ho públic. Ara mateix, si vol, quan acabem, fa públic, a mi i a la premsa, el conveni amb «la Caixa», i així sortirem de tots els dubtes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

M'ha preguntat: «I si no compren?» Doncs, si no compren, no compren, i en aquest cas «la Caixa» no ven. I nosaltres no comprem i «la Caixa» no ven, i s'ha acabat. Nosaltres només exercirem l'opció de compra si a cal notari, a l'habitació del costat i perfectament coordinat, hi ha algú que està comprant els mateixos terrenys. Si aquests terrenys no tenen comprador, doncs, evidentment, nosaltres no els comprarem i ja està. No hi ha cap altra història, no hi ha penalitzacions, no hi ha res d'aquest tipus.

A mi em sembla que en tot aquest procés Tarragona s'ha expressat força. Jo ja sé que vostè és de Tarragona, però vostè no és tot Tarragona, i em fa l'efecte que Tarragona s'ha expressat molt en aquest tema. I em sembla que expandir tot el complex del CRT de Vila-seca - Salou és un objectiu molt compartit a Tarragona i a les seves comarques.

Sap quants casinos hi ha a Catalunya? Hi ha quatre casinos, a Catalunya. No és que no tinguem cap casino a Catalunya. Vostè ho deu saber, perquè vostè, vull dir, la seva formació política, alguna cosa ha tingut a veure en temes de joc a Catalunya, com també l'any 2006 van tenir a veure en medi ambient, etcètera, en les planificacions urbanístiques del CRT. I si tan en contra estaven de residencial, etcètera, doncs, miri, haurien pogut evitar que hi hagués sòl residencial al CRT, a la seva mà va estar.

Però, en fi, ens anirem trobant en interpellacions, però per la nostra banda continuarem fent la nostra feina, que és tractar de desenvolupar activitat econòmica a la indústria turística en el Camp de Tarragona, per al Camp de Tarragona, i això tractem de fer-ho amb la màxima eficàcia, i sobretot amb la màxima cura. I, des d'aquest punt de vista, el fet que l'assignació del sòl també estigui, en aquest període decisiu, controlada públicament, crec que hi afegeix una bona característica i fa que, tot plegat, el projecte sigui més sòlid. Dintre d'un any veurem on som; exactament ho veurem abans també, eh?, però dintre d'un any..., és el període de maduració que tenim per veure què és el que podem consolidar en aquell territori.

De moment, ho repeteixo, el que és realment important, que són les expressions d'interès de la primera fase del concurs..., són bones. El concurs d'algun dels nostres competidors –em refereixo, evidentment, a l'altra comunitat autònoma que ha estat insistint en aquest tema–, doncs, el concurs que estan fent..., de moment, estan a zero, a pesar de viatges especials del president del Govern per buscar clients.

La vicepresidenta primera

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la seguretat de la gent gran, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpel·lació

al Govern sobre la seguretat
de la gent gran (tram. 300-00254/10)

Té la paraula, per exposar la interpel·lació, el diputat Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Consellers..., bona tarda a tots. La interpel·lació del nostre grup al conseller d'Interior fa referència al Pla de seguretat per a les persones grans, que va aprovar el Govern fa pocs dies, i que tenim interès a saber quines són les seves dimensions, les seves afectacions, i quines conseqüències –positives, entenem nosaltres– tindran respecte a les persones grans.

Però, abans de concretar quines són aquestes mesures i quin sentit té aquest pla, voldria fer referència a quatre qüestions que són estratègiques i que són molt conceptuals respecte als objectius que té el Departament d'Interior respecte del Pla de seguretat en les persones grans.

En primer lloc, es tracta d'un pla integral. I un pla integral significa necessàriament que les polítiques públiques que es desenvolupin han, d'alguna manera, de funcionar articulades sota dos conceptes, que són, clarament, un, el de la coordinació entre administracions i entre actors que participin en totes les problemàtiques que afecten molt directament la seguretat de les persones grans, i, per altra banda, també establir els mecanismes colaboratius necessaris perquè les polítiques siguin més eficients i, d'alguna manera, satisfacin millor els interessos –evident també– amb un criteri econòmic justificable i valorable a partir d'aquestes polítiques.

En segon lloc, parlem clarament de seguretat. Porten a terme polítiques, des d'un punt de vista parcial, els bombers en molts casos –quan hi ha problemes d'incendis, per exemple–; des de Trànsit, també tenen un àmbit d'afectació molt directe; el 112; els mateixos Mossos d'Esquadra. Però el que té d'alguna manera virtualitat i és especialment atractiu d'aquest pla és que es vol regular de forma integral –com he comentat anteriorment– i entén la seguretat des d'una perspectiva global, integral, i no específica en els seus àmbits.

I parlem de persones grans quan ens referim a persones que tenen més de seixanta-cinc anys. De fet, analitzant l'índex d'estadística i la piràmide d'envelliment a Catalunya, ens hem adonat –i aquest és un dels motius pels quals el departament va tirar endavant aquest pla– que és que el procés d'envelliment general que viu la societat a Catalunya és especialment punyent. Ens trobem que el 2013 hi havia a Catalunya 1.300.000 persones majors de seixanta-cinc anys, que això ve a ser aproximadament un 18 per cent de la població.

I, per tant, entenem que aquest col·lectiu necessita unes polítiques molt més d'impacte i molt més concretes. I, per tant, d'alguna manera, el que demanem o s'explica en aquest pla és que aquest col·lectiu, que

té unes determinades vulnerabilitats, el Govern, i en aquest cas el Departament d'Interior, hi té l'interès a treballar-hi de forma molt i molt profunda.

I també dèiem que aquest pla es planteja en un context i en una situació d'oportunitat que és precisament haver-se donat al departament, a partir sobretot també de les enquestes de seguretat pública, que si bé els delictes i els il·lícits penals han anat disminuint de forma progressiva els darrers anys gràcies a les polítiques del departament en general, és obvi que en concret en aquest col·lectiu de persones grans, de persones que tenen més de seixanta-cinc anys, el decreixement i, per tant, la baixa d'aquests il·lícits no ha estat d'alguna manera tan important com amb la resta de les persones i de la població en general.

Per tant, és per això, aquest és el motiu pel qual el Departament d'Interior té interès a treballar des d'aquesta perspectiva, perquè hi ha un col·lectiu que pateix unes vulnerabilitats des d'una perspectiva, hi insisteixo, pel que fa als il·lícits penals, per una banda, als il·lícits que no són des d'una perspectiva penal el suficientment importants, però també des de la perspectiva, per exemple, de les estafes, dels incendis a la llar, de les qüestions que tenen a veure també amb les noves tecnologies i amb expressa referència a un fet que ha estat denunciat els darrers temps des d'un punt de vista formal a les dependències dels Mossos d'Esquadra, però fins i tot s'han estudiat a fons des d'una perspectiva més mediàtica, i és la perspectiva de l'opinió pública, que és tot el concepte de maltractament a la gent gran, que afecta molt directament les persones grans i que, a més a més, es vincula a les persones més properes a aquestes persones grans. Tot el que té a veure amb qüestions que afecten molt directament –amenaces, coaccions, fins i tot en alguns casos abandonament– es planteja resoldre-les amb aquest pla integral o almenys plantejar mesures perquè aquestes situacions no es donin. Saben vostès les dificultats que hi ha de denunciar situacions que afecten molt directament l'espai més íntim de la gent, i el que pretenem és per mitjà de dos tipus de mesures, unes clarament de prevenció i d'altres clarament reactives, resoldre aquestes problemàtiques.

Ens hem plantejat, per altra banda, també, que tal com deia tenen un caràcter clarament transversal, les polítiques a desenvolupar. I algú em comentava abans d'apropar-me al faristol si aquesta era una qüestió que es podia ubicar des d'un punt de vista competencial en el benestar, en l'àmbit del benestar social o en l'àmbit de la seguretat, i el que és cert és que hi ha un treball continuat de coordinació entre tots els departaments, però el que es volia fer era incidir molt especialment en les problemàtiques que s'han diagnosticat precisament a través –i ja ho deia abans– de les enquestes de seguretat pública. Precisament la d'aquest any –i aquest també és un element per posar a sobre la taula i que té la seva rellevància–, l'enquesta de seguretat pública tindrà des d'aquesta perspectiva un interès especial a saber la percepció de seguretat que tenen aquestes persones grans, la por a la victimització, per què pateixen les persones grans més que la resta respecte a determinats il·lícits penals. I, des d'aques-

ta perspectiva, serà bo conèixer a fons el resultat d'aquesta enquesta precisament per, després del diagnòstic, prendre les mesures pertinents.

Hem sentit moltes vegades que la gent gran han de ser, des d'una perspectiva general, la prioritat dels governs. Aquesta vegada el Departament d'Interior pren la iniciativa amb aquest pla. És obvi que mereixerà uns terminis de planificació i d'implementació, motiu pel qual d'alguna manera l'interpel·lem, conseller, perquè ens expliqui quin és el programa d'implementació i de portada a terme d'aquestes accions.

I, en darrer terme, insistir en una qüestió que ja n'hem parlat en diverses ocasions en aquest plenari i que fa referència pròpiament al concepte de la percepció de la seguretat, que en les persones grans és especialment punyent i especialment necessària. En les enquestes de seguretat ciutadana que tenim es veu clarament que una qüestió és la que afecta físicament l'il·lícit penal o, en alguns casos, fins i tot no només els furt, no només els robatoris, sinó els robatoris amb força, sinó que el que és important i transcendent des d'una perspectiva de seguretat és la percepció de seguretat o la por que tingui la gent gran de patir determinats actes il·lícits. En la mesura en què sapiguem traslladar a la població que hi ha un departament d'interior i un govern a disposició d'aquesta gent, que aquesta gent se senti en seguretat, en la perspectiva de saber que els Mossos d'Esquadra i tots els cossos del Govern de la Generalitat i del Departament d'Interior estan al seu costat, és obvi que millorarem molt des d'una perspectiva social.

Hi ha una altra qüestió que no n'hem fet suficientment esment i, en aquest cas, en una col·laboració estreta amb els ajuntaments, que serien totes aquelles persones, a més a més, que viuen soles, que tenen, a més a més, una problemàtica, que es pot d'alguna manera agreujar la situació, que és que no només són grans, sinó que viuen soles. I aquesta gent també mereix un tractament especial des de la perspectiva d'aquest pla.

I, en darrer terme, insistir que la gent gran no només des d'una perspectiva quantitativa són prioritaris per al Govern –ja ho hem dit: a la ratlla del 1.200.000 persones–, sinó que, a més a més, la perspectiva de la piràmide de població és que avui representen el 18 per cent de la població, i és possible que el 2050 representin pràcticament el 30. Per tant, des d'aquesta perspectiva, no són polítiques momentànies, sinó que el que plantejarem són polítiques de continuïtat clarament per, d'alguna manera, aplicar aquests plantejaments i aquestes polítiques que són clarament –i ja ho he dit abans– de prevenció, en primer lloc, i les que no són pròpiament de prevenció han de ser de reacció. I, de fet, el que li demanem nosaltres des del nostre grup parlamentari és que ens expliqui quines són aquestes polítiques, amb quin calendari d'implementació es plantegen i, en tot cas, que tinguem coneixement en el plenari del Parlament de quin és l'objectiu final d'aquest Pla de seguretat que fou aprovat pel Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, sé que probablement serà sobrer davant d'un auditori com la cambra del Parlament, però els subratllo una qüestió que és fonamental i central, que és que la seguretat és una condició absolutament necessària –ens ho hem dit mil vegades– per poder viure en llibertat, per poder desenvolupar amb qualitat de vida i per poder, doncs, garantir els drets socials i els drets democràtics. Per tant, quan parlem de seguretat, també en l'àmbit de la gent gran, al capdavant del que estem parlant és de dignitat de les persones grans, perquè el col·lectiu de persones grans que siguin, percebin, doncs, el seu entorn com un entorn segur..., és aquell entorn que els permet també continuar participant de manera activa en la nostra societat, fent totes les aportacions que, evidentment, fan.

No se'ls escapa que com a Departament d'Interior..., i aquest és un pla de seguretat integral per a les persones grans. Des del Departament d'Interior tenim un conjunt de responsabilitats a l'entorn de la policia, dels bombers, de la protecció civil, del 112, del Servei Català de Trànsit, de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya –per tant, tot allò que fa referència a la formació tant de base com continuada dels diferents cossos d'emergències– i la Direcció General d'Administració de Seguretat, que té les relacions amb el conjunt de policies locals.

Per tant, el que hem fet és fer una mirada particular sobre un col·lectiu important, no només des d'una perspectiva quantitativa, no només perquè representa el 18 per cent de la nostra població, sinó sobretot des d'una perspectiva qualitativa, que són gent activa i que aporta molt. Col·lectiu, per altra part, absolutament heterogeni. No podem, doncs, concebre de la mateixa manera una persona de seixanta-cinc anys que una de noranta-tres anys; per tant, doncs, les capacitats de tot ordre evolucionen. Però, en qualsevol cas, aquest és un col·lectiu que viu la victimització de manera diferent que la resta de col·lectius, i això ho detectem amb la penúltima enquesta de seguretat de tot el que és l'impacte, fins i tot emocional, de delictes sobre aquestes persones.

Per tant, el Pla de seguretat ho és sobre tot allò que fa referència als il·lícits penals, delictes i faltes, però també sobre tots aquells altres aspectes que tenen relació amb la seguretat en sentit més ampli: accidents, tant se val si a la llar; accidents, tant se val si a la via pública o a les carreteres. Per tant, ens el mirem des de diferents, evidentment, perspectives amb un denominador comú: la prevenció. La prevenció, en la mesura del possible. I, segona qüestió, la reacció quan aquesta prevenció d'una o altra manera no arriba a port.

Per què ens ho plantejarem i per què ens ho plantejarem ara? Doncs, són moltes les accions, no partim de zero; són moltes les accions que des de les diferents unitats,

des de la perspectiva de seguretat, s'han anat fent a l'entorn d'aquest col·lectiu de persones grans. Però, en qualsevol cas, apreiem algunes coses que no ens acaben..., de fet, no ens poden satisfer de cap manera.

Hi ha una tendència generalitzada, que vostès coneixen, l'hem tractat en la Comissió d'Interior en més d'una ocasió: doncs, el descens continuat del nombre de delictes i faltes, per exemple, que té menys intensitat en el col·lectiu de persones grans. Així com en el gruix de la societat baixa la tendència, en el col·lectiu de persones grans això no passa. I passen algunes coses que ens preocupen: baixa el nombre de delictes i faltes a la via pública respecte a les persones grans, però s'incrementen en l'àmbit de la llar. Per tant, aquestes són qüestions que d'una o altra manera volem aflorar.

I, en aquest sentit, una de les iniciatives concretes que ja hem fet és el treball de camp, i, doncs, hem demanat al president de la Comissió, en aquest cas, d'Interior de poder-lo venir a presentar; creiem que estarem en condicions de fer-ho a finals del mes de gener o, com a molt tard, a principis de febrer. Hem orientat l'enquesta de seguretat que vostès coneixen que es fa periòdicament al col·lectiu de persones més grans de seixanta-cinc anys, perquè volem aflorar i conèixer amb molta més profunditat allò que coneixem en d'altres col·lectius vulnerables com, per exemple, les víctimes de la violència de gènere, que moltes vegades no aflora una problemàtica, perquè és difícil que afluï. I, per tant, hem fet aquesta enquesta personal, amb una mostra no telefònica, sinó personal, amb una mostra ampla de ciutadans d'aquest país per poder conèixer amb molt més detall i profunditat quins són els problemes de victimització que afecten aquest col·lectiu, i, a partir d'aquí, poder prendre més decisions al respecte.

I això ho fem en base a un mandat estatutari, d'entrada. Nosaltres ho tenim en l'article 40.6 de l'Estatut, que és «garantir la protecció de les persones grans perquè puguin, doncs, portar una vida digna, independent i participar en la vida social i cultural». Aquest és el mandat fonamental en el marc del que és el Pla de seguretat, que el 8 d'abril de 2014 va aprovar el Govern i va trametre al Parlament, i en el marc també no pas menor de la Carta dels drets de la gent gran. Per tant, el fem, evidentment, en coordinació amb el departament fonamental, que no exclusivament de Benestar i Família, però sempre des de la perspectiva de seguretat, que evidentment això té fronteres, doncs, moltes vegades permeables, però en qualsevol cas la visió és aquesta.

Perquè ens hem adonat, una, que podem aprofitar experiències d'altres col·lectius vulnerables i trasplantar-les a la gent gran, com alguns aspectes de qüestionari, per exemple, de victimització o de sospita, en aquest cas, que apliquem en l'àmbit de la violència de gènere; per tant, són experiències que podem exportar. I, dues, que aquest col·lectiu..., a diferència dels altres col·lectius que són més vulnerables a la nostra societat –entengui's les dones víctimes de la violència de gènere o, per exemple, els infants o, per exemple, tots els delictes que tenen a veure amb l'odi–, disposen, per exemple, de les seves pròpies estructures

judicials o de fiscalia. Fixin-se que hi ha una fiscalia especialitzada –i és bo que així sigui– en delictes per violència de gènere; fixin-se que hi ha una fiscalia especialitzada –i és bo que així sigui– en infància, i que hi és en delictes d'odi. I en gent gran, que tenim aquesta tendència no prou accentuada a la baixa dels delictes i dels il·lícits penals, no existeix.

Per tant, el pla el que fa és sobre el pilar fonamental central, que és la prevenció..., s'estructura, doncs, en un conjunt de mesures i d'eixos, principalment el més important dels quals és la prevenció i la protecció, i tres eixos més que serien de suport a aquest, que són la planificació, la coordinació –perquè hem d'anar molt més enllà de les responsabilitats estrictes com a departament; hem de concertar amb els ajuntaments, amb les policies locals, amb els altres departaments de la Generalitat– o també àmbits de formació i recerca.

I em diran: «Bé, escolti, tot això està molt bé, però quines són les mesures concretes i quin és el calendari.» Algunes mesures..., que els deia que no partíem de zero; per tant, algunes tenen continuïtat. Tot el que són xerrades de proximitat des del Cos de Mossos d'Esquadra per a sensibilització d'aquests col·lectius les accentuarem, però en qualsevol cas ja es feien, com es feien des de la perspectiva de bombers. Malauradament, avui hem tingut una víctima mortal, conseqüència d'un incendi a la llar. Per tant, hem de continuar accentuant aquests elements de prevenció, de sensibilització. Però estem parlant de mesures, doncs, algunes d'elles molt, molt tangibles. Hem conveniat –i aquestes ja estan fetes–, just la setmana passada en un cas, amb la Diputació de Barcelona, i fa uns tres mesos, amb la Diputació de Girona. Amb els serveis de teleassistència estem fent formació a les persones que atenen aquests serveis per poder detectar possibles casos de victimització d'aquestes persones.

Per tant, estem a cavall sempre entre el que són, doncs, les polítiques de Benestar Social i Família i aquelles que tenen ja més a veure..., que travessen aquesta línia vermella, i que ja tenen més a veure amb la seguretat des de la perspectiva d'Interior. Formant aquestes persones, ho hem concertat amb la Diputació de Barcelona. Arribem a elevar a categoria allò que va ser una anècdota en un cas concret en el municipi de Salt, que a una persona víctima d'un delictes li va semblar que el més proper que tenia era la teleassistència i, a través de la teleassistència i gràcies al bon fer d'una operadora, va connectar amb el 112, i això va funcionar. I hem elevat, doncs, en certa manera a categoria això, experiències com aquesta, mesures concretes. Això ja està concertat amb dues diputacions, o disposar d'un accés més fàcil –i això també és responsabilitat del Departament d'Interior– al 112. Moltes vegades hi ha dificultat per part de gent gran amb la telefonia; doncs, tenir una app o sistemes molt més simples de facilitar aquest accés, fins a sistemes de reeducació viària en l'àmbit de la sinistralitat viària. Doncs, a partir dels setanta-quatre anys la sinistralitat té una tendència a créixer. No es tracta de retirar el carnet de conduir a ningú; es tracta de fer reeducació. Ho hem concertat amb «la Caixa», i a tots els casals i centres estem fent,

doncs, aquesta educació viària, perquè moltes vegades la gent gran que són víctimes d'aquests accidents no en són els causants, sinó que són la part més feble, com un vianant o com una persona víctima; per tant, hem detectat que aquí també hi ha un repunt. O accions, doncs, d'un altre nivell ben diferent, com és en el Codi penal alguna reforma legislativa que hem posat a consideració ara que s'ha obert el meló, si em permeten l'expressió, del Codi penal, com és l'excusa legal absoluta de parentiu, que és que quan hi ha un delictes contra el patrimoni, doncs, entre familiars, no hi ha pena, i aquesta és una qüestió que creiem que s'hauria de matisar perquè quan aquest delictes entre persones afecti una persona vulnerable, una persona gran, pugui ser penat. O, per exemple, la necessitat de dotar-nos d'una fiscalia que s'ocupi dels afers de la gent gran.

Són aquest tipus, doncs, de mesures, que són àmplies, algunes d'elles molt tangibles, algunes d'elles que ja estan evidentment en funcionament, algunes d'elles que les extrapolem d'experiències respecte a altres col·lectius vulnerables i que són útils per a aquest col·lectiu, com el disseny d'aquest qüestionari de valoració policial del risc, que haurem d'anar posant en servei a partir..., algunes d'elles ja estan funcionant, aquesta en concret a partir de l'any que ve, mitjans del primer trimestre, i que haurem d'anar concertant des de la proximitat amb les policies locals, amb tots els agents que d'una o altra manera interactuen per fer aflorar allò que esperem que l'enquesta –i la vindrem a presentar, en primera instància doncs, a la Comissió d'Interior pertinent– ens permeti fer aflorar: una realitat que d'alguna manera intuïm, sobre la qual intuïm algunes xifres negres, sobre la qual no volem generar un alarmisme gratuït ni innecessari, però en la qual apreciem algunes tendències, tant de denúncies com de fets, com de percepcions de seguretat per part d'aquest col·lectiu, que creiem que mereixen també aquesta atenció particular.

I això no vol dir ni que l'hàgim de tractar, doncs, homogeniament, perquè és un col·lectiu tremendament heterogeni, ni que hàgim de descuidar els altres col·lectius, doncs, que també són vulnerables, particularment el de les persones, les víctimes de violència de gènere, i particularment el dels infants, i dels delictes d'odi.

En qualsevol cas, aquest és un pla que, com el seu nom indica, és integral, té una voluntat de desplegament des d'ara mateix, aplega un conjunt d'accions i identifica totes aquelles accions de futur que, en definitiva, persegueixen poder fer, doncs, la vida de les persones grans més segura i, per tant, doncs, que tinguin no només més qualitat de vida, sinó sobretot allò que estem obligats a donar-los, que és aquesta dignitat que requereix tota persona.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el canvi climàtic, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre el canvi climàtic
(tram. 300-00248/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellers, per començar deixin-me valorar positivament els papers que l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic fa i a les persones que volen consultar i estar al dia dels indicadors del nostre país –després hi tornaré, sobre l'Oficina del Canvi Climàtic. I avui jo crec que hi ha poca gent, ja, que discuteixi les evidències i les alertes científiques que, si no es posa fre i no aconseguim limitar l'augment de les temperatures en dos graus per sobre dels valors de l'època preindustrial, les conseqüències de les catàstrofes ambientals seran dramàtiques.

Diumenge es va tancar la cimera de Lima, preparatòria de la cimera de París, l'any que ve, a finals de l'any que ve, el 2015. Una delegació de la Generalitat de Catalunya va assistir-hi, en tant que Catalunya forma part de les xarxes de governs subnacionals per la lluita contra el canvi climàtic. I, per tant, volíem connectar l'opinió, tres dies abans de tancar –o dos dies, justament– la cimera, quina és l'opinió del Govern sobre els resultats d'aquesta.

Ja li avanço, conseller, que per nosaltres, que pels socialistes el pacte a què s'ha arribat per frenar les emissions de gasos d'efecte hivernacle en aquesta cimera és plenament insuficient. De fet, la negociació reflecteix el problema central, de fons, que fins ara aflorava però de manera no clara, no?, i que jo crec que en aquesta cimera ha aflorat claríssimament, que és com distribuir la càrrega de la responsabilitat de l'escalfament global, en termes econòmics, entre els països que històricament han estat els grans emissors –les economies occidentals–, i les economies emergents, que avui dia són els responsables de la majoria d'emissions de CO₂ o van en camí de ser-ho.

Malgrat que nosaltres creiem que els resultats han estat clarament insuficients, de totes maneres, un resultat, un aspecte positiu és que tots els països hauran de presentar, abans del 31 de març de l'any que ve, els seus plans nacionals. I és aquí on volem començar a centrar algunes de les preguntes que volem formular, perquè el problema és que a partir del 2015 ja no hi han gaires marges d'error, ens ho diu, allò, sistemàticament, reiteradament, la comunitat científica. Dies enrere, fins i tot el secretari de Sostenibilitat, que saludo, en l'entrega dels premis Ramon Margalef també incidia en aquest tema, no?: París no pot suposar un fracàs, ens hi juguem massa; calen esforços globals, però també calen esforços locals.

Hem vist que a les darreres dades disponibles que tenim per avaluar, que són les de l'any 2012, a Catalunya les emissions de gasos d'efecte hivernacle s'han reduït notablement. Ara, això és perquè la crisi econòmica a l'Estat espanyol i a Catalunya té un efecte clar

en aquesta contribució a la disminució. Sabem que el 76 per cent de les emissions estan associades a la crema de combustibles fòssils del sector del transport, industrial, el residencial, la generació d'energia elèctrica, i, per tant, és clar que la reducció de l'activitat econòmica a Catalunya i a Espanya ha impactat d'una manera clara en la reducció d'emissions. El que no està tan clar és si el Govern ha fet els deures per tal d'introduir mesures estructurals d'eficiència energètica i d'intensitat energètica en el si de les nostres activitats econòmiques, sobretot en el sector industrial, perquè, si no és així, passada la crisi tornarem a veure un augment de les emissions.

I, per tant, voldríem conèixer l'opinió del Govern en aquest sentit, i quins plans ens poden explicar que siguin avaluable, perquè, més enllà de les bones intencions del Govern i dels acords voluntaris d'algunes empreses, no trobem polítiques o no hem estat capaçs de trobar polítiques amb concreció econòmica.

Tampoc no veiem un plantejament seriós per un model de transició del model productiu que posi l'accent en un model econòmic baix en carboni, és a dir, un model econòmic més verd, eh? I Catalunya és un país petit –7 milions i mig d'habitants– que té un pes de totes maneres molt important, importantíssim, en l'economia espanyola; aquesta importància és més relativa si ho comparem, si fem la comparació amb l'economia europea.

Volem conèixer, també, conseller, com coordinem les polítiques de lluita contra el canvi climàtic amb el Govern de l'Estat, que al cap i a la fi és el que acaba signant els acords i els compromisos a les cimeres; com es coordinen, o també volem saber si hi ha discrepàncies, si és que hi són.

El problema, de totes maneres, no és només la lluita contra l'escalfament global: una part del problema és com ens hi adaptem. I aquí sí que voldríem saber quines polítiques fem per adaptar-nos-hi i, sobretot, quins recursos pressupostaris hi destinem. Demà comencem el debat del pressupost de l'any que ve, del 2015: no hem sabut veure mesures concretes que vagin en aquesta direcció o que apuntin línies d'actuació del Govern. No n'hi ha prou, des del nostre punt de vista, a tenir indicadors del comportament a Catalunya; està molt bé tenir els indicadors, perquè ens permeten fer una anàlisi, però sobre la base d'aquesta anàlisi s'han de decidir polítiques, eh?, que és el que trobem a faltar del Govern: que no hi ha polítiques clares en aquest sentit, falta concreció per part del Govern.

Mirin, alguns exemples: la cimera de Lima explicita de manera clara que s'haurà de fer una aposta decidida per les energies renovables, perquè la transició energètica és clau per fer realitat la baixada d'emissions. Si volem un model baix en carboni, i en coherència amb els objectius estratègics de la Unió Europea, això va absolutament al revés amb el discurs..., bé, i amb els discursos que fan vostès, també, quan pugen a les tribunes. Aquesta tendència hauria d'augmentar significativament, però, clar, què passa? Que no hi veiem ni política, ni actuacions ni accions.

De fet, el percentatge de renovables respecte al consum d'energia elèctrica a Catalunya ha caigut respecte a l'any 2010. Vostè em podrà dir: «Sí, però, clar, l'argument és que hi ha hagut una baixada d'activitat per l'economia.» Però el que és greu del problema és que, respecte al conjunt de l'Estat, nosaltres estem 16 punts per sota de consum d'energia elèctrica provinent de renovables –respecte a l'Estat. Quines mesures pensen adoptar per augmentar aquest percentatge en el nostre país?

De fet, el full de ruta..., que no sé si vostè hi coincideix o no, però que sembla que és un document que ha encarregat el Govern, i m'estic referint a l'informe número 9 del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que és el que fa referència a l'energia i a l'aigua. A nosaltres les solucions que aquest informe presenta al Govern..., i que no sé si el Govern, i el que fins ara era el seu soci –no sabem si ho segueix sent o no–, ho acabarà assumint o no. Perquè, clar, si hem d'apostar per les energies renovables, aquest document el que fa és dir-nos que la solució energètica al país passa per fer funcionar a tota la seva capacitat els cicles combinats –això té un problema evident d'emissions– i allargar –es desprèn de l'informe, eh?, només que es llegeixi atentament– vint anys més la vida útil de les centrals nuclears a Catalunya. Ja li dic que nosaltres no hi estem d'acord.

Estem preocupats, també, perquè, veient els indicadors i analitzant els pressupostos de la Generalitat, i els que ens han presentat per a l'any que ve, no arreglen aquest problema: ens separem del percentatge sobre PIB, també, pel que fa referència a la despesa en recerca científica i desenvolupament tecnològic per la transferència de coneixements justament en els sectors que contribueixen més a la generació d'emissions per reduir-les. De fet, malgrat la crisi econòmica, que no afecta només Catalunya i Espanya, sinó que afecta el conjunt de la Unió Europea, veiem que els països de la Unió Europea augmenten la seva despesa en aquest camp per tal de convergir en l'objectiu del 3 per cent que s'han fixat per al 2020. Nosaltres estem un punt i mig lluny d'aquests objectius i, al ritme que anem, no hi arribarem.

També hi té a veure..., hi han polítiques que per reduir..., és a dir, no només les emissions es produeixen en el sector del transport, en el sector industrial, sinó en el sector residencial, veiem. I aquí li proposaríem un pla que abordés de manera clara –acabo, i en tot cas en parlarem a la segona part– la rehabilitació residencial en la millora de les condicions energètiques dels edificis. No veiem tampoc un esforç del Govern en aquest sentit.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Molt bona tarda, o molt bon vespre, senyora presidenta. Ihustre diputat, secretari de Medi Ambient, senyo-

res i senyors diputats, bé, en primer lloc agrair l'oportunitat de poder conversar i de poder ser interpel·lat a propòsit de l'agenda de treball que en aquests moments manté el Govern de Catalunya –des de fa alguns anys, de fet–, i que jo crec que confirma que, en la línia del que estan fent els països més avançats del món, també Catalunya, eh?, fa la seva pròpia estratègia i la seva pròpia agenda de treball per, com vostè ha explicat molt bé, mitigar i adaptar-se als efectes del canvi climàtic.

D'entrada, una constatació, i és que les advertències, les evidències, avui són conegudes, són clares i jo diria que són transversalment assumides: si segurament fa ben pocs anys era una qüestió, doncs, no absolutament assumida transversalment per tot l'espectre ideològic d'aquest Parlament ni dels altres parlaments del món, la realitat avui és que, més enllà de l'adscripció ideològica, és un lloc comú que els diversos governs del món han d'incidir activament per mitigar i per adaptar-se als efectes del canvi climàtic. El nostre país no podria ser diferent. I són molts els informes –molts d'ells, al seu abast, i si algun el troben a faltar, amb molt de gust els el lliurarem– que confirmen, en aspectes més o menys puntuals, que el canvi climàtic és una realitat absolutament acreditada, científicament documentada i que, per tant, ens ha d'ocupar i ens ha de preocupar.

Podríem parlar de fulles de molts arbres, de flors de moltes plantes, de molts insectes que ens apareixen entre deu i vint dies abans que no ho feien a penes fa vint o trenta anys; de la variació en la qualitat en la producció dels nostres vins, un tema absolutament acreditat: hi ha algun informe molt interessant de com es concentren més sucres, de com en canvia la mateixa textura, etcètera, com aconseguim vins més durs com a conseqüència, a vegades, de la sequera; o com els arbres, fins i tot arbres –aquest és un exercici que s'ha fet en fagedes del Montseny–, en aquests moments ens creixen molt menys que no ho feien a penes fa quaranta o cinquanta anys.

També és documentada i acreditada, a nivell estatal i a nivell nacional, l'evolució regressiva de les glaceres, de glaceres que just fa un segle ocupaven al conjunt de l'Estat unes 1.800 hectàrees i que, l'any 1993 –les darreres dades que en tenim, de l'Estat–, a penes ocupaven 468 hectàrees.

Freqüència, increment de freqüència en sequeres en els darrers vint anys: els cinc episodis més greus de sequera els hem conegut en aquests darrers vint anys.

Desplaçament tèrmic, que ocasiona desplaçament de les espècies, etcètera.

Reducció de la innivació, amb els problemes que tenim; reconversió d'estacions de neu en estacions de muntanya.

I, com vostè mateix s'hi ha referit, increment de la temperatura.

Davant d'aquestes evidències, jo crec que hi ha una constatació general, si em permet, de tipus més ideològic, no?, i que diversos investigadors de la Universitat Autònoma de Barcelona i professors d'universitats

britàniques han posat sobre la taula –en tenim un material recentment editat–, i que entronca amb una bona tradició, i potser els sorprendrà que jo la citi: la tradició del decreixement. Sabem i compartim que la Terra no resisteix l'increment de consum de més de 7.200 milions de persones, un increment que, a més a més, no s'aturarà, si hem de ser conscients de les expectatives demogràfiques.

Alhora, sabem que no podem demanar reduir consum a qui no té res, i que, per tant, som els països més avançats els que hem de fer els esforços necessaris per revisar el que entenem per «progrés» i, en definitiva, per combatre amb tota la nostra claredat i contundència les desigualtats. Fixin-se que parlar de model de progrés, parlar de reduir desigualtats té a veure amb una nova espiritualitat i té a veure, també, amb les polítiques de canvi climàtic.

Vostè s'hi ha referit, i a mi m'agradaria descriure-li amb detall –i ho faré en el segon torn d'intervenció– totes les polítiques que impregnen la nostra política d'adaptació i de mitigació del canvi climàtic, que tenen a veure amb plans de qualitat de l'aire, amb plans de gestió de residus, sobretot amb plans de mobilitat –plans de mobilitat–, també amb estímuls en forma de fiscalitat verda, també amb actuacions en pla amb relació als residus.

La realitat és que el Govern de Catalunya té una estratègia explícita de combat, eh?, de mitigació, d'adaptació, i que, a més a més, els resultats avalen que, a poc a poc, s'han anat aconseguint els objectius que ens havíem fixat: objectius, en primer lloc, de reducció d'emissions de CO₂, fixats en el Pla marc de mitigació del canvi climàtic 2008-2012. Una dada, eh? –que en podríem haver agafat d'altres–: 30,6 milions de tones de CO₂, mitjana anual en el període estudiat, quan l'objectiu o el criteri era quedar per sota dels 36 milions; un primer indicador només basat en els diòxids de carboni, efectivament.

Hem iniciat també, com sap, el Projecte de Llei de canvi climàtic, un projecte que ha de ser vist per aquest Parlament en el primer quadrimestre de l'any que ve. Se n'ha aprovat l'avantprojecte, se n'ha aprovat la memòria, comença el seu tràmit d'exposició i, per tant, en el primer quadrimestre d'aquest any hem de poder veure'l i lliurar-lo en aquesta cambra perquè pugui ser enriquit amb les seves aportacions. Per què aquesta llei? Per poder garantir i aplicar encara millor, si és possible, tot el que es deriva de la directiva europea, de la normativa europea en general, per comprometre'ns decididament en la reducció d'emissions, i, no se n'oblidin, per refermar també el marc competencial de l'acció de Govern de Catalunya recollida estatutàriament i que contínuament col·lideix amb el Govern de l'Estat. Aquest és un tema en el qual haurem de treballar molt, i jo crec que l'instrument legislatiu, la llei, ens pot ser, sense cap mena de dubte, el millor recurs.

Pensin vostès que, si aconseguim que aquesta cambra aprovi durant l'any 15 la nova llei o el Projecte de Llei de canvi climàtic, no només serem la primera comunitat autònoma del conjunt de l'Estat a aprovar-la; en se-

rem, de fet, els primers legisladors del conjunt de l'Estat. Aquest és un repte que jo crec que, a més a més, els honorarà a vostès com a cambra i honorarà aquest país en el seu conjunt, en la mesura que serà un signe clar de determinació i de compromís en la mitigació i l'adaptació al canvi climàtic.

El Govern de Catalunya, com vostè ens recordava i ens demanava, és continuament present en tots els fòrums internacionals on es debaten aquestes qüestions, amb veu i amb vot en molts casos, quan es conviden les autoritats subnacionals, que se'n diu en la nomenclatura internacional, o, en definitiva, amb veu, eh?, en el conjunt dels fòrums. Hem copresidit, i jo vaig tenir ocasió de participar fins i tot personalment en alguna de les sessions, l'NRG4SD, l'any 2013 –en vam ser copresidents. Hem estat a les reunions del canvi climàtic en els comitès directius recentment, tot aquest exercici 14, i el secretari Llebot, que avui ens acompanya, acaba d'assistir a la conferència de Lima, com, de fet, havia assistit també a la Climate Week, de Nova York, al setembre de l'any 14, quan també allà es van produir les preparatòries del que han estat les sessions de Lima.

Bé, a més a més, hi ha una política que a mi m'agradaria que aquesta cambra tingués en compte, que és l'estímul continuat de la signatura d'acords voluntaris. La dinàmica d'acords voluntaris per la reducció d'emissions ha generat els seus efectes positius: més de 125 empreses en aquests moments han subscrit amb el Govern de Catalunya diverses iniciatives d'acords voluntaris per implementar mesures de reducció d'emissions.

També jo crec que és rellevant l'aprovació del Pla de l'energia i canvi climàtic, en l'horitzó del 2020, un nou instrument, eh?, aprovat en aquesta legislatura i que ens complementa transversalment les accions que anem fent. I jo li diria que aquest és l'aspecte més rellevant: el Govern de Catalunya ha aconseguit, en aquesta legislatura, que ni un sol departament no senti com a propis els objectius d'adaptació i de mitigació del canvi climàtic.

Fixi's vostè, només per citar sectorialment el que estem fent des del Departament de Territori i Sostenibilitat: l'aprovació, per fi, del Pla de la qualitat de l'aire. Dius: «Home, i per què s'obsessionen tant en el Pla de la qualitat de l'aire?» Perquè, si vostè –he vist que havia tingut ocasió de llegir-lo– llegeix els darrers informes que en aquests moments tenim d'anàlisi i d'avaluació de compliment del protocol de Kyoto a Catalunya, descobrirà que el 28 per cent del total de les emissions l'ocasiona el sector del transport –el 28 per cent del conjunt de les emissions l'ocasiona el sector del transport. En definitiva, en la crema de combustibles fòssils tenim el taló d'AquíHes, allò que realment hem d'atacar més directament si volem tenir una incidència clara i explícita. D'aquí el nostre interès en el Pla de la qualitat de l'aire, d'aquí el nostre interès, també, en els plans de mobilitat, en el foment del transport públic, en el foment d'una mobilitat sostenible. D'aquí també la generació d'estímul, que convidarem les autoritats locals i convidarem les autoritats també, en aquest cas, el cos legislatiu que ens ho recolzin: fiscalitat verda, ha arribat el moment de gravar les activitats conta-

minants, i, en aquest cas, el trànsit de vehicle privat és, sense cap mena de dubte, un dels actors protagonistes, eh?, de la generació i de l'emissió de CO₂, i no només de CO₂, també de partícules, etcètera.

I, si li sembla bé, en el segon torn d'intervenció li acabaré de detallar alguna d'aquestes qüestions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Li reitero avui en seu parlamentària, conseller –li ho vaig també reiterar fa uns quants mesos al secretari Llebot–, el compromís del meu grup parlamentari d'abordar la llei de canvi climàtic i arribar a acords del Govern, perquè aquesta ha de ser una llei compartida, creiem nosaltres, pel conjunt de l'arc parlamentari, de les forces polítiques de Catalunya, perquè, com deia, ens hi juguem massa coses tots plegats.

Vostè ens parlava de la sequera. Hi estic absolutament d'acord: escolti, tots els informes científics que tenim ens diuen que a la península Ibèrica el clima serà més càlid i tindrem menys aigua. I la gestió de l'aigua, sobretot la de l'abastament en alta, serà estratègica, conseller. Bé, m'ho ha posat vostè aquí al damunt de la taula i jo li ho entraré en el debat, no?, perquè, clar, vostès han muntat un embolic monumental amb la gestió de l'aigua, a nivell d'abastament en alta: pitjor no ho podien haver fet, oi?

I qui té més responsabilitat política en aquest tema no és vostè, conseller, perquè quan va arribar a la conselleria ja s'ho va trobar; segurament, qui té més responsabilitat del nyap és el conseller Mas-Colell, tal com s'ha fet la gestió d'aquesta adjudicació –estic parlant d'Aigües Ter Llobregat, que, aquests dies, torna a estar d'actualitat. Clar, és que sis dies després de l'adjudicació que vostès van fer, el seu propi òrgan de control contractual ja els va dir que ho havien fet malament. Si el Govern no s'hagués enrocat, amb la col·laboració, això sí –activa o passiva, depèn, aquí l'adjectiu no el posaré jo–, d'Esquerra Republicana, aquest problema avui no el tindríem. A més, pel que he vist, sembla que també els serveis jurídics de la Generalitat van pressionar la mesa de contractació per tal que fes un informe que invalidés l'altre concursant. Miri, per tot plegat jo crec que es mereix que algú dimiteixi.

Ara, jo el que li plantejo en el tema de l'aigua és que, atesa la vulnerabilitat del nostre territori en el tema de l'aigua..., nosaltres hi seguim insistint: seguirem defensant que no només la regulació sinó també la gestió de l'abastament en alta segueixin i tornin a mans del Govern de la Generalitat de Catalunya. No podem deixar que en els propers cinquanta anys –que és quan afectaran els problemes del canvi climàtic, que també ens afectaran a nosaltres, eh?, ens agradi o no– la gestió d'aquest element tan essencial per a l'economia del país i per al conjunt de les persones que vivim en

el país estigui en mans d'una empresa privada. L'aníem que això torni a mans del Govern.

Ens parlava del Pla de la qualitat de l'aire. És cert que aquest és un debat que camina en paral·lel amb el debat del canvi climàtic. Aquí també l'animo, conseller, que vagi més enllà, el Govern, amb el Pla de la qualitat de l'aire que amb mesures de tipus voluntari, i els animo que prenguin mesures de tipus normatiu. Escolti, l'acompanyarem en aquest camí. Ja sé que a vegades prendre mesures de caràcter regulador, normatiu..., escolti, el nostre compromís d'acompanyar aquest procés en el Govern..., no per acompanyar el Govern, sinó perquè ens hi estem jugant dos factors per nosaltres importants, que és la salut de les persones que viuen a l'àrea metropolitana, a la regió metropolitana, i també un factor de competitivitat de l'economia.

I vostè ens parlava del Pla de l'energia i canvi climàtic. Escolti, el que nosaltres hem estat reclamant durant tota la legislatura i no ens n'hem sortit fins ara és que aquest debat també es pugui produir en el Parlament de Catalunya: animo el Govern a portar al Parlament del Pla de l'energia i canvi climàtic perquè el puguem debatre.

Ens parlava de l'acceptació transversal d'aquest problema. Jo abans li destacava el paper de l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic i la qualitat dels seus documents. Ara, nosaltres hi trobem un dèficit, un dèficit important, eh? No ho dic com a crítica, només, ho dic com un tema que jo crec que ens hauríem de plantejar col·lectivament i que pot ser l'instrument aquest del debat de la llei un bon moment, no?: que necessitem una agenda pública més potent i més intensa que ens ajudi a tots a generar una consciència col·lectiva sobre aquest greu problema i entendre'l tots plegats, a fixar un consens social sobre les estratègies de reducció de les emissions i d'adaptació dels impactes del canvi climàtic al nostre país. Necessitem una agenda pública d'aquest problema.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula, ara, l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. M'espero que arribi a l'escó, senyor diputat. Saludo també ara el secretari general del departament, que veig que s'ha incorporat.

Bé, senyor Terrades, ja que parlem de rius, vostè fa allò que diuen a Espanya, no?: «Aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid.» Perquè, és clar, jo diria que si alguna cosa a Catalunya es pot subratllar amb tranquil·litat és que, en aquests moments, les ràtios de consum d'aigua per habitant són de les millors d'Europa. Aquí no només hi hem ajudat nosaltres, eh?: jo crec que la darrera crisi de sequera, la darrera gestió de crisi de sequera també va conscienciar definitivament empreses i ciutadans de la necessitat de fer-ne un ús molt i molt responsable. També el Govern de Cata-

lunya ha pres algunes mesures, des del punt de vista fiscal, que han estimulat això, i sota governs de Convergència i Unió tenir piscines a les cases és una cosa realment onerosa, eh? Això deu tenir a veure amb la gestió correcta d'un recurs que tots convenim que és escàs.

Ara, d'aquí a poder aprofitar una intervenció sobre el canvi climàtic i els efectes que ens han de permetre la seva mitigació per conversar sobre un procés d'adjudicació, que és viu, i que efectivament està en aquests moments en el seu punt més controvertit, jo crec que és una mica forçar-ho.

Jo només, ja que vostè ha fet algunes afirmacions greus –ha arribat fins i tot a demanar alguna dimissió– (*remor de veus*), li diria que el conseller d'Economia en aquests moments, si estigués aquí, li diria que el Govern de Catalunya va fer en tot moment el que havia de fer des del punt de vista de respectar els treballs de la mesa de contractació; una mesa de contractació que va actuar amb tota llibertat, amb tota independència, i que ha pres les decisions correctament ajustades a dret segons el seu criteri, i que en un estat de dret, efectivament, Catalunya ha estat de les comunitats pioneres que es van dotar d'un organisme de control de contractes i, en aquest sentit, d'una concessió administrativa. Aquest organisme de control es va posicionar, va emetre el seu informe i, legítimament, les parts que optaven a adjudicar-se aquest contracte van portar això davant dels tribunals. (*Remor de veus.*) Aquí estem. Estem aquí i estem dirimint responsabilitats, eh? Senyor Milà, ja interpel·larà quan li convingui, perquè el vaig sentint de fons, que vostè intervé, i no és el seu torn, ara; ja li correspondrà quan li toqui.

En tot cas, jo crec que és important que tinguem clar en quin moment ens trobem, i, per tant, amb relació a les aigües, jo li diria que al Govern farem el que hem de fer, que el servei s'està prestant molt correctament i que, sense cap mena de dubte, així continuarà sent.

Jo, per reprendre el fil de la seva interpellació, només li faria notar l'aspecte més rellevant des del punt de vista qualitatiu dels informes, que és que, quan avaluem realment d'on ens vénen, com es distribueixen les emissions de gasos d'efecte hivernacle per sectors, clarament tot el que té a veure amb el processament d'energia, tot el que té a veure amb la crema de combustibles fòssils s'emporta tres quartes parts del volum de la generació de la distribució d'aquestes emissions. Per tant, aquí és on hem d'incidir, aquí és on hem de treballar, en el marc de les competències i dels instruments que tenim, que és el que és. I és evident que en la generació i en l'estímul d'energies renovables tenim els instruments i tenim els recursos que tenim, eh?, i d'això n'hem de ser plenament conscients.

I, per tant, seria realment desitjable l'absoluta alineació dels governs regionals i dels governs estatals en els objectius que, d'altra banda, són plenament marcats en el marc directiu europeu, en el marc del Consell d'Europa, amb tot el seu paquet d'energia i clima fixat, amb els objectius del 20-20-20 per al 2020, etcètera.

Home, jo crec que algunes polítiques concretes estan donant el seu resultat, i no és irrellevant que en aquests

moments puguem disposar de fins a 18 milions d'euros per a polítiques d'eficiència energètica en la renovació dels nostres edificis –no és irrellevant. O no és irrellevant que hàgim tingut el coratge de gravar l'abocament de residus en abocadors. Es podria haver fet molt abans, això, i no es feia; per tant, l'harmonització amb les polítiques més compromeses ambientalment d'Europa l'estem fent en aquesta legislatura, com ens vam atrevir a gravar l'aviació, i com arribarà algun dia altres tipus de fiscalitat verda, sobretot en aquests sectors que clarament tenen una vinculació directa.

Per totes aquestes raons, jo crec que, si d'aquesta interpel·lació se'n desprèn una moció, que estic, segurament, convençut que serà així, doncs, crec que no ha de ser especialment difícil que tots els grups parlamentaris es trobin; que, per tant, siguem capaços de dotar-nos d'una moció que, més enllà d'estimular el Govern, també sigui l'avantsala d'una reflexió que la llei, en aquests moments en forma d'avantprojecte, ja recull, i que, hi insisteixo, ens situarà com la primera nació del conjunt de l'Estat a dotar-se d'aquest instrument legislatiu que, segur, sintonitzarà amb els objectius fixats, i que han de ser avaluats i revisats en el marc de la cimera de París de l'any vinent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari (tram. 300-00247/10)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i, en el seu nom, té ara la paraula la diputada senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda, president. Conseller, diputats i diputades, la interpel·lació que avui presentem fa referència als contractes i a les adjudicacions en el sector públic, i també, per descomptat, a les darreres informacions que hi han hagut sobre els directius, i sobre els salaris i les retribucions dels directius del sector públic sanitari.

Miri, conseller, vostè, malgrat que sí, que ens diu moltíssimes vegades que està disposat a preservar el sistema públic de salut de Catalunya, que sap que nosaltres també defensem, doncs, existeixen algunes evidències que ens fan no sospitar sinó veure tot el contrari: sembla que hi ha una voluntat clara d'afavorir determinats interessos privats, i és evident que també hi ha una voluntat de retribuir i recompensar alguns directius, que d'una manera o altra col·laboren en aquesta pretensió que nosaltres creiem que és palesa.

Perquè, si no, no ens podríem explicar, quan hem tingut ocasió de llegir el Projecte de llei de pressupostos i també de la llei d'acompanyament, per què es pretén vulnerar la normativa bàsica d'incompatibilitats, norma estatal bàsica, i facilitar que els directius de l'ICS i altres càrrecs de l'ICS puguin compatibilitzar els seus càrrecs i, fins i tot, incrementar les seves retribucions de manera il·limitada.

També es vol mantenir i, a més, ja donar personalitat pràcticament jurídica a les aliances estratègiques i a les associacions d'interès econòmic, per tal de poder, podríem dir, sobrepassar la Llei de contractes estatal, també, i poder facilitar aquesta contractació amb el sector privat; contractació i adjudicacions que, de fet, ja s'estan fent, per tant, només amb aquestes mesures legislatives l'únic que es pretén és regular allò que d'una manera o altra, tot i que vostès diuen que no fan, és el que estan fent.

És evident que, tot i que també es diu que no és així, l'increment de la facturació d'algunes empreses, que sí que estan al Siscat –prou que ho sabem, que prou que ens ho repeteix, conseller–, però que, evidentment, són entitats privades amb ànim de lucre..., les hem vist incrementar pràcticament un 80 per cent, com és el cas d'IDC, mentre que, per un altre cantó, els recursos que van al sistema públic s'han vist minvats, si no en la mateixa, inclús en una major proporció. Això ens agradaria, conseller, que ens ho expliqués, perquè fa mal d'explicar.

Després hem tingut ocasió de llegir, a les informacions que han aparegut a la premsa i que no han estat desmentides, que aquesta empresa i altres empreses també privades del Siscat han vulnerat la normativa de contractes que estableix que els contractes públics de serveis no es poden subcontractar –evidentment, en la seva activitat principal–, i hem vist una cadena de subcontractació que mai havíem vist, que arriba fins al punt que la prestació sanitària que estava adjudicada a aquestes empreses del Siscat l'acaben fent professionals autònoms, i que, a més, permet un enriquiment per part de les empreses i, a més, defrauda la normativa laboral i s'evita també la cotització a la seguretat social. I no tenim notícia que des del departament s'hi hagi fet alguna cosa.

Jo li vull preguntar, conseller, què pensa fer en aquest tema? Ha obert vostè un expedient? S'exigiran responsabilitats? Hi hauran dimissions o hi hauran cessaments? O potser després, amb aquestes aliances estratègiques, doncs, ja podrem legalitzar tot això i podrà quedar en orris.

També hem vist, i tampoc hem vist que estigués desmentit, que persones responsables d'una entitat a la qual s'havia adjudicat el 80 per cent del contracte de rehabilitació i fisioteràpia sembla que han participat, inclús, en la redacció dels plecs de condicions d'aquest concurs, situació que, evidentment, és absolutament irregular. I, a més, també se'ns ha dit –i això tampoc es va negar en el seu moment– que les persones que van participar, del seu departament, en aquesta adjudicació, en aquell moment encara tenien poders de l'empresa a la qual es va adjudicar més del 80 per cent del que suposava aquest concurs.

Jo li vull preguntar, també, conseller, què pensa fer? Ha obert un expedient sobre aquest tema? Perquè, si no és cert, esperem que ho desmenteixi, perquè és greu. Hi haurà responsabilitats? Hi haurà algun cessament? Hi hauran dimissions? O, potser, quan ja tinguem aprovades les compatibilitats, doncs, això no tindrà cap importància i ho podrem ja fer d'una manera legal, perquè de fer-se ja s'està fent, només que de moment això –de moment– no és legal.

I, finalment, conseller, plantejar-li –perquè també n'esperem alguna explicació– el tema de la retribució dels directius del sector públic de salut; també ho podríem ampliar a tots els directius del sector públic de l'Administració. Perquè, evidentment, aquests directius vostè ens pot dir que gestionen pressupostos molt importants; de fet, jo no sé si els gestionen, jo crec que pràcticament només els administren, o administren els salaris dels professionals, perquè la resta que fan és obeir les directrius que es donen des del departament: fan més de comissionats polítics, per dir-ho d'alguna manera, que no d'autèntics gestors. I, potser, encara que gestionessin, jo penso que gestionar la salut, gestionar la vida dels ciutadans, deu ser una feina que també té responsabilitat. I ens trobem que els nostres directius estan en els salaris mitjans europeus i en els més alts de tot l'Estat espanyol, mentre que els nostres metges estan a la cua d'Europa i, evidentment, també a la cua d'Espanya.

Li vull recordar, conseller, que un metge en el Siscat, un metge de guàrdia, està cobrant deu euros l'hora per fer una guàrdia de portes. I jo penso que aquest sou, i amb tots els meus respectes, no el cobren les netejadores ni el cobren els passejadors de gossos. Em sembla que això..., ja sé que vostè diu que tot ha d'agrair-ho als professionals que fan aquest gran esforç, però sembla que no els ho ha d'agrair als seus directius, perquè, respecte als seus directius, aquest imperatiu legal de retallar els sous, de no cobrar objectius i de, en fi, en poques paraules, estrènyer-se el cinturó, sembla que no ha anat per ells.

El Portal de la transparència ha demostrat una cosa: que de rigor no en té gaire i, si és transparent, no sabem exactament quina transparència ens ofereix, perquè el que hi està publicat –i és obvi i és evident– és que els salaris del 2013 respecte al 2014 dels directius del sector salut s'han incrementat. Conec la nota de premsa que ha sortit des del departament, que diu que eren les previsions però que encara no s'hi havien fet les retallades que corresponien, però d'aquestes informacions que surten des del departament de premsa alguns directius dintre de les seves empreses, com a nivell del SEM, no n'han fet aquesta mateixa interpretació, sinó que el que s'ha dit és que aquesta diferència salarial corresponia als objectius que s'havien cobrat de l'any anterior, i és una nota que està escrita i que s'ha distribuït a tots els treballadors, objectius que tampoc podrien haver cobrat si s'hi aplicava la Llei de pressupostos de l'any anterior.

Altres directius –concretament de l'hospital que jo conec, i hi treballo– diuen que és que les dades estan malament, i que el que hi ha del 2014 correspon al 2013, i les del 2013, al 2012, i que la diferència correspon a la

paga de Nadal que el 2012 no es va cobrar. Per tant, a hores d'ara, evidentment, no sabem a què corresponen els sous, a què correspon l'errada, i penso que mal fàvor es fa, si realment això no és així, a algunes de les persones que, evidentment, no han incrementat el seu sou. Però, evidentment, això no concorda.

De totes maneres, també, conseller, jo li vull recordar que la Llei d'acompanyament dels pressupostos de l'any passat, en una de les disposicions addicionals, preveia que cap directiu del sector públic, de salut i de no-salut, podia cobrar més que un conseller, i en aquesta llista, tant la de l'any 2013 com la del 2014, hi ha nou directius del sector salut que cobren més que vostè. I això, realment, penso que no és legal; per tant, no és legal aplicant-hi el sistema que s'hi hauria d'haver aplicat.

Jo li ho vull preguntar, conseller: vostè què pensa fer? Pensa obrir un expedient? Pensa tramitar el rescabament d'aquestes quantitats? Perquè ens sembla que el que és absolutament escandalós és que es demanin sacrificis als treballadors, als professionals, però sembla que aquest imperatiu legal i aquests sacrificis no vagin de la mateixa manera per als directius del sector salut.

Potser també, després, quan tinguin vostès aprovat aquest projecte de llei que preveu que els directius del sector públic, els directius de l'ICS i alguns que no siguin..., els càrrecs intermedis, puguin compatibilitzar la seva feina en el sector públic i el sector privat, i incrementar el sou un 30 per cent i, per acord de govern, d'una manera il·limitada, doncs, això tampoc no tindrà cap importància. Potser així, també, les comissions de serveis –algunes de virtuals, perquè és ben virtual enviar un radiòleg a una empresa en comissió de serveis que no té radiologia, com vostè coneix–, i, evidentment, també les dobles retribucions dels directius del Clínic que compatibilitzen amb les de Barnaclínic, i alguns escollits professionals de l'hospital, que poden, al mateix temps, també cobrar retribucions de Barnaclínic vulnerant totes les normatives existents, potser llavors ja quedaran clarament legalitzades.

Miri, conseller, vostès han imposat una sèrie de sacrificis als ciutadans, als treballadors –que ja sé que vostè els agraeix sempre aquest esforç, que no han fet pas voluntàriament, perquè veuen que no l'ha fet tothom–, però, evidentment, no han actuat amb coherència, no han actuat d'una manera donant exemple com vostès –no vostè, que vostè sí que cobra el sou que té fixat per llei–, no han actuat amb autoritat moral. I com deia un conseller: «No es té força moral quan no es té coherència.» I vostès jo penso que no tenen força moral per seguir imposant aquests sacrificis als treballadors, als professionals i als ciutadans.

Moltes gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre a aquesta interpel·lació, en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, president. Il·lustre diputada, miri, jo crec que tota la reacció i explicacions que ha fet..., em quedo amb una, que espero que sigui la que permeti un cert agraïment; una que ha reiterat molts cops. Ha dit: «No sabem, no sabem, sabem.» Per tant, si no sabem, no fem afirmacions i esperem, en tot cas, les respostes. Vostè treballa amb una hipòtesi –igual que algun altre grup parlamentari, hipòtesi– que és que volem desmantellar el sistema sanitari públic. I en cada una de les actuacions que fem, miren a veure si, transformada en tesi, es compleix aquesta hipòtesi, amb independència de si l'anàlisi que fan de cada una de les situacions és encertat o no.

Home, que jo recompensi directius per desmantellar el sistema sanitari públic, doncs, em sembla una mica exagerat, eh?, si vol que li ho digui. Vulnerar la normativa bàsica, si és perquè en lloc de dos directius en fem un, doncs, crec que és una mica exagerat també. Respecte a «no sabem que han fet amb el tema de les aliances estratègiques», que jo sàpiga vaig donar instrucció –i així s'ha fet–, d'obrir un expedient administratiu per veure si realment això era o no era una subcontractació prohibida per la norma.

Coses que vostè ha afirmat les hem explicat fins a la sacietat: el famós discurs reiterat i pertinent que hem incrementat el 80 per cent una contractació a una entitat de dret privat... Clar, si comparem un any que tenia un trimestre amb un any que tenia quatre trimestres, evidentment la diferència entre un any i un trimestre aborda aquesta diferència.

Miri, respecte a tot el que plantejava amb relació al director del servei, les incompatibilitats, etcètera, vam donar resposta adient en l'àmbit de la Comissió de Salut, i la remeto a totes i a cada una de les afirmacions que jo vaig fer, inclús al mateix afectat, que li recordo que va ser «alliberat» –entre cometes– de dirigir aquest concurs per instrucció directa del conseller.

Dit això, miri, jo crec que no seríem aquí si no fossin públiques les coses. Per tant, com a mínim reconguem que estem aquí avui discutint tot això perquè hem fet públiques determinades coses que no es feien públiques. Jo crec que hem dit fins a la sacietat que la interpretació comparativa era errònia perquè fereixen els salaris meritats el 2013, i el 2014 són els salaris pressupostats i no meritats, no estan incorporats els ajustos pertinents.

Jo li he de dir que parlem de professionals de dilatada formació i de dilatada trajectòria professional. No estem parlant de càrrecs polítics ni de càrrecs públics de cap mena; que porten molts anys en el sistema sanitari; que han patit els mateixos ajustos, en proporció, que els altres –exactament els mateixos ajustos; en proporció, els mateixos–; evidentment, en termes absoluts molt més alts, perquè parteixen d'una base més alta.

A més a més, tenim una certa obsessió amb el que cobren els professionals del nostre sistema de salut, no més els directius..., no tenim obsessió per veure els resultats que aquests directius arriben a obtenir. I també

he de dir-li que vostè deia que cobren molt més que un conseller. Li puc dir que dels cent o dos-cents..., dos-cents, m'atreiria a dir, que més cobren del sistema sanitari públic d'aquest país, només hi són aquests, i parlo de dos-cents, eh? Per tant, hi ha molta gent en el sistema sanitari que en cada una de les seves posicions també segurament haurien de publicar el salari; no en sóc partidari, però si ho creu convenient..., també podríem parlar del salari de tots, no solament dels directius de l'àmbit sanitari.

També m'agradaria dir-li que..., quan vostè parlava, per exemple, del Servei d'Emergències Mèdiques, l'any 2010, el Servei d'Emergències Mèdiques tenia trenta directius que costaven 2.200.000 euros. El 2013 hi ha quinze directius que només costen 1 milió. Ho dic perquè no solament hi ha hagut una reducció dels salaris de les persones, sinó que hi ha hagut una reducció del nombre de persones. Si jo li plantejo que quan vam arribar vam haver d'eliminar unes figures que existien a totes les empreses públiques i consorcis, que eren les anomenades «consellers delegats», perquè havíem de primar, per raons òbvies, les estructures administratives, he de dir-li que el conjunt de consellers delegats que van desaparèixer del sistema sanitari públic sumaven més d'1 milió d'euros.

Per tant, tot això ha estat un aprimament de llocs, directius, i a més a més una rebaixa important de salaris; salaris que han baixat des d'un 15 per cent –des d'un 15 per cent– a un 8 per cent mínim, i de tots i cada un. I estic parlant de salaris que són salaris de professionals, no són salaris que estiguin, diguem-ne, a l'atzar de determinades condicions o polítiques pressupostàries. I si compara vostè els salaris professionals de l'àmbit de l'Administració sanitària, amb altres salaris de també professionals d'altres àmbits de l'Administració, veurà que no són els més desbaratats.

Crec que tots els professionals del sistema, que porten, dic, molts anys en aquest sistema, es mereixen el respecte de la feina que fan, i es mereixen el respecte del salari que cobren dignament, per una dedicació que normalment és *full-time*; exactament igual que d'altres professionals del sector sanitari no-directius, que per les seves dedicacions *full-time* també tenen salaris similars a aquests.

Jo el que crec positiu d'aquest plantejament i d'aquest debat és que, miri, podem debatre-ho; abans no podíem –abans no podíem–, perquè això no era públic. Per tant, jo crec que el guany que anem tenint tots plegats, i especialment el sistema sanitari, és fer-ho públic. Per tant, crec que això, si ho sabem valorar en la seva justa mesura, i a més a més valorem les coses com són... Fixi-s'hi, en els àmbits del sector sanitari públic, la Llei d'acompanyament de pressupostos, també –la Llei de mesures, també– etiquetava les empreses públiques amb una..., «etiquetava», les dotava de la capacitat, en termes d'autonomia de gestió, que l'objectiu de les empreses públiques i consorcis era no fer dèficit. I que si per no fer dèficit no calia fer mesures sobre les retribucions de ningú, no es feien mesures sobre les retribucions de ningú. I això s'ha complert així: aquelles entitats que no han fet dèficit han pagat una part de la paga extra, han pagat una

part dels incentius, a tots els nivells, tant als directius com als professionals de base.

I és cert que..., vostè deia que estem en uns salaris professionals per sota de la mitjana europea, a la cua d'Europa; però he de dir-li que de directius també, eh?, no és una excepció; en el conjunt del sistema sanitari no hi ha cap excepció a cap dels nivells retributius. I crec que intento explicar-ho sempre el millor possible, intento explicar que tot es pot preguntar i que tot es pot saber; intentem posar-ho en coneixement de tothom, i, com comprendrà, res a amagar; res a amagar en el moment on, a més a més, pengem els salaris que serien els convinguts contractualment amb els directius del 2014, i per penjar en el primer trimestre del 2015 els salaris realment meritats, perquè es vegi aquesta diferència que hi ha; que serà la diferència que vostès atribueixen de creixement, eh? La diferència que hi ha entre el que tenen acordat contractualment a cobrar el 2014 i el que realment han cobrat el 2013, aquesta diferència, en lloc del creixement, en realitat serà el decreixement que tindran sobre aquesta xifra del 2014.

Jo crec que tenim problemes d'una dimensió determinada, important; però sí que puc dir-li que..., miri, cada cop que treballen en la hipòtesi de voluntat clara del desmantellament del sistema públic, crec que no s'ajusta en cap dels moments al fet que es confirmi aquesta hipòtesi des de cap dels plantejaments que fan. Crec que..., a més, a més, quan parles amb la gent molt de base –molt de base–, a vegades sento una certa tristesa de veure el que se'ls arriba a explicar a la gent de baix, de baix de tot, quins exemples se'ls arriba a posar i quin abús es fa de l'asimetria de coneixement del treballador de base respecte al coneixement que tenim des de seu parlamentària i des dels òrgans directius d'alguns grups polítics.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula la diputada Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades... Miri, conseller, jo ja sé que vostè ens diu sempre això. Jo no sé..., no és una cosa maligna, però el que sí que és evident –i això no m'ho podrà negar– és que hi han empreses privades que han incrementat la seva contractació quasi un 80 per cent, mentre que les prestacions..., l'activitat de l'ICS i del sector concertat públic ha disminuït. I que sí que han tancat moltíssims serveis de fisioteràpia –i vostè sap que jo tinc raó–, per derivar aquesta activitat, que ja es feia i es feia d'una manera correcta, a determinades empreses privades..., i que aquesta empresa privada, que no cal que digui el nom, ha doblat la seva contractació al CatSalut en els darrers quatre anys. Això són números que hi ha en els pressupostos i vostè no m'ho pot negar.

Miri, hi ha un tema que a mi em produeix escàndol –i vostè ho sap, perquè m'ho ha sentit altres vegades–,

és el tema de Barnaclínic. Fins que vostès no solucionin el tema de Barnaclínic, vostès no tenen autoritat moral per dir que els treballadors ni els ciutadans han de fer més esforços. Vostè ens ha dit que, evidentment, han disminuït el nombre de directius i el nombre de persones, i els han concentrat, i, per tant, això suposa més esforç. L'únic que li vull recordar, conseller, és que la taxa de reposició dels treballadors, no dels directius, és d'una per deu; per tant, no em podrà dir vostè que no hi han hagut esforços en el col·lectiu que treballa, en el col·lectiu que està treballant en el negoci de la sanitat, que són els professionals, els treballadors i no pas els directius. Els directius hi treballen fent la seva gestió. No... –no, no–, m'he expressat malament, no dic que no treballin, però el negoci, el nucli del negoci, vostè ho sap, conseller, qui el porta, eh? Les persones van a l'hospital i són ateses, en l'activitat primària, pels professionals, no pels directius. Els directius fan la seva funció. Però si no tenim els treballadors, els professionals, els metges, la infermeria i la resta de treballadors, això no funcionarà, per més i millors directius d'Europa que tinguem.

Jo li vull recordar, conseller, que vostè diu que el 15 per cent s'han disminuït el sou –el que eren els dos sous que estaven més per sobre, segons la llei del 2010. En algunes empreses, vostè ho sap, conseller, que només s'ha disminuït el sou el gerent, perquè han dit que el director mèdic, l'assistencial, l'economia i finances, és a dir, tot..., el gran equip directiu no eren directius i aquests només s'han reduït un 5 per cent el sou com la resta de treballadors. I això..., ho sap, conseller, que això crea escàndol, quan s'estan demanant aquests sacrificis.

Li vull recordar, conseller, que en el cas dels metges –que és el que millor conec i potser és el més important, perquè és el que més impacte realment ha tingut–, els metges més joves, els que estan portant l'activitat de la nostra primària i de la nostra assistència hospitalària i l'assistència d'urgències, han vist disminuïdes les seves retribucions amb més d'un 40 per cent, conseller. Vostè sap que això no es pot mantenir; que la pressió que hi ha en el sistema, el descontent i la irritació són importantíssims, i més encara quan es veuen les retribucions i les diferències, que alguns atribueixen a la paga de Nadal, de més de deu mil euros, quan això suposa sis mesos de treball de qualsevol treballador del sector.

Després, no m'ha pogut negar vostè, conseller, que 10 euros per hora és el que s'està pagant a una urgència, a un senyor que li salvarà la vida, a vostè i a qualsevol dels ciutadans que està aquí. I això, conseller, vostè sap que és absolutament indigne.

I respecte als salaris en general, conseller –i jo no vull fer demagògia–, jo penso que els alts càrrecs, com vostè, com el president d'aquí i de l'Estat, estan mal retribuïts, eh? Que una persona que dedica tota la seva activitat, totes les seves hores –perquè això no té horari–, ha d'estar millor retribuïda. No fem demagògia, retribuïm com toca i posem els salaris dels que també estan portant el sistema allà on l'estan portant, com vostè diu, a un sistema d'excel·lència..., a les retribucions que toquen. No pot ser que els nostres

professionals siguin els pitjor pagats d'Espanya i que estiguin a la cua d'Europa, perquè això, ho sap vostè perfectament, no es pot mantenir.

I quan jo em referia, evidentment, als directius del sector sanitari, puc fer-ho extensiu als directius de la resta de sector públic de l'Administració. Pensem exactament el mateix. I el que no es pot fer, conseller, com també passa, és que a través de les retribucions per dietes s'intenti compensar aquest salari insuficient que tenen alguns alts càrrecs. A mi em sembla, conseller, que tampoc és acceptable que s'estiguin pagant dietes per assistir a les reunions dels ens públics dels mateixos Departament de Salut, perquè això forma part de la feina dels càrrecs públics.

De totes maneres, conseller, jo penso que vostè ha d'obrir aquests expedients informatius sobre tots aquests temes que jo li he dit, i evidentment també sobre les retribucions dels directius, perquè vostè sap que, encara que sembla que hi hagi un ànim morbós a conèixer aquestes situacions, en aquesta situació actual en què estem amb les retribucions dels nostres professionals..., això causa autèntic escàndol. I penso, conseller, que des del departament s'ha de veure una voluntat clara i decidida per veure que s'actua amb equitat. I, de moment, aquestes retribucions i les comparacions respecte als professionals que posen en marxa el sistema, vostè sap perfectament que no són ni justes ni equitatives.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També, per a la rèplica, torna a tenir la paraula el conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Il·lustre diputada, tornem, una mica, a la dinàmica de les contundents asseveracions que no s'ajusten a la realitat. I, primer, abans d'entrar al detall, permeti'm que li digui que *també* el sistema sanitari públic d'aquest país s'aguanta i es salva pels directius que té –també. És condició imprescindible que hi hagin professionals, però condició necessària que hi hagin directius –també. I directius de tots els nivells, eh?: de l'hospital, dels serveis, de les unitats..., directius de tots els nivells. I jo crec que mereixen el respecte per l'esforç que fan i per la dedicació, que també és *full time*, exactament igual que qualsevol càrrec de responsabilitat pública.

Per tant, jo crec que ens hem de deixar de greuges comparatius entre uns i uns altres. Tenim la situació que tenim, i sap tan bé vostè com jo que és per raons més que òbvies, i el que no podem fer és utilitzar determinades coses per crear encara més desconfiança amb aquesta gent, com dient: «Veieu, és que hi ha un ànim absolutament pervers per part de l'Administració de la Generalitat, i del conseller de Salut en concret, d'ofegar al màxim possible tothom, a veure si tothom se'n cansa, se'n va del sistema sanitari públic, el deixa buit.» No sé quin és l'argument que creu més idoni per justificar o donar, diguem-ne..., el mòbil,

que dirien en termes policials, quin és el mòbil que té el conseller per fer totes aquestes coses que passen. M'agradaria que busquéssim el mòbil, perquè, si no hi ha mòbil, difícilment es poden fer determinades asseveracions.

Miri, jo torno a dir, respecte a les certeses de les coses que diem, eh?: no caiguin en la trampa de només llegir la premsa i una determinada premsa. El contracte d'aquesta empresa que vostè diu és de 16 milions d'euros. Clar, si el de la premsa multiplica per deu aquesta adjudicació, són 160; m'entén? Clar, crec que això, si posa 160 sobre un concurs de 203, home, 203 és el total i 16 és el que s'ha obtingut en aquest concurs, no multiplicat per deu.

Per tant, tota aquesta manipulació que persegueix..., no, sí, jo sé què persegueix com a mòbil, evidentment. Però li puc assegurar que..., deixem-nos de parlar de coses absolutament inconnexes, absolutament mal interpretades intencionadament, i jo crec que..., ni vostè ni jo crec que estem aquí per fer aquest joc; crec que no, eh? I, per tant, estem, crec, en el joc de l'objectivitat, de la transparència i del rigor, i de la discrepància respecte als resultats que es puguin obtenir, o no, fent les coses d'una manera o una altra.

Hi insisteixo, som un sistema, el sanitari –no ara, no, sempre– el més transparent del món, eh? –del món–, i dins de l'Administració pública de Catalunya i Espanya, el més, i no ara. Per tant, no solament perquè les coses estiguin penjades, sinó perquè els representants legítims de tots i cada un dels grups d'interès que manegen el sector sanitari d'aquest país, tots estan asseguts en l'òrgan de decisió, que és el Consell de Direcció del Servei Català de Salut, a l'hora de fer totes i cada una de les assignacions econòmiques, veure tots i cada un dels impactes... Tots els agents –tots.

Una altra cosa és si ens hem de preguntar si no tenim també una crisi de democràcia representativa i segurament aquella gent que té l'accés a la informació se la queda per a ell o la transmet inadequadament, amb altres finalitats, que no siguin simplement la de tenir adequadament informades les persones.

Per tant, respecte als concursos, les adjudicacions, tot això que expliquem, crec que ens hem d'apuntar a la justa mesura. Tots els contractes i convenis..., els convenis estan tots publicats; els contractes es comencen a publicar, inclús al Canal Salut. Poden accedir a tot, absolutament a tot. Que això no pot evitar que, en una societat com és el sistema sanitari en el seu conjunt, tots i cada un dels nivells de la gent que actua en aquesta societat que presta serveis tinguin òbviament diferencials salarials, en funció d'un element molt senzill, que és el valor afegit que cada u aporta a cada una de les organitzacions. I li puc assegurar que els metges que aporten alt valor afegit també estan tractats adequadament; molt menys adequadament del que jo voldria, però també estan tractats adequadament, amb relació a la proporcionalitat en els càrrecs directius. Hi insisteixo, són tan necessaris els càrrecs directius com imprescindible és que tinguem metges i professionals sanitaris al nostre sistema públic. I, per tant, negar la

necessitat o la realitat que hi hagin responsables directius en els centres sanitaris crec que no és de rebut. No conec cap sistema del món –cap sistema del món– que no tingui responsables directius en els seus centres sanitaris públics.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la integració tarifària
al Ripollès, a Osona i al Berguedà i sobre
l'acord de finançament de l'Autoritat del
Transport Metropolità (tram. 300-00253/10)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la integració tarifària al Ripollès, a Osona, al Berguedà, i sobre l'acord de finançament de l'Autoritat del Transport Metropolità. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té ara la paraula el diputat senyor Xavier Cima.

Xavier Cima Ruiz

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller Vila. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació té com a punt de partida..., a l'entorn d'un tema tan important i sensible per a les polítiques socials com és el dret a una mobilitat sostenible i segura i a un transport públic de qualitat. En tant que el transport públic no carrega en el preu del servei la totalitat del cost i en tant que pot ajustar les tarifes a les possibilitats dels col·lectius més desafavorits, és un instrument de política social. La mobilitat és una de les característiques de les societats avançades. Bona part de l'activitat i el dinamisme de la nostra societat es fonamenta en el moviment de persones i mercaderies. Tothom ha de tenir la possibilitat de desplaçar-se i les eines que li permetin accedir als llocs de feina, d'estudi, etcètera.

Avui ens trobem en un moment clau per a la mobilitat i el transport públic, un moment de canvi i de transformació, un moment de canvi volgut i necessari per assegurar la sostenibilitat del sistema de transport públic. Hem arribat fins aquí amb un model, un sistema que té veritables fortaleses, com l'extensa xarxa metropolitana de bus i metro o una integració tarifària que permet una cosa que fins no fa tant temps no era possible, que és la intermodalitat, et fet de poder canviar de mode de transport, de les rodalies al metro, del metro al bus, sense resultar penalitzat tarifàriament per això. Una integració que va començar l'any 2001, amb un govern de Convergència i Unió, i que darrerament, també amb un govern de CiU, s'ha anat estenent a nous àmbits territorials del país: Girona, Tarragona i Lleida. Aquest és un sistema ben valorat en conjunt quant a funcionament, que registra més de 900 milions de viatges l'any, amb un cost de més de 1.300 milions d'euros/any.

Però aquest és un sistema amb febleses també. I un d'aquests punts febles l'hem pogut visualitzar i patir de forma evident aquests darrers anys: la sostenibilitat econòmica d'aquest sistema, que, tal com estava configurat, no permetia assegurar-ne la subsistència. Aquest deute acumulat només pel sistema de transport gestionat per l'Autoritat del Transport Metropolità representava no tan sols una llosa per a la gestió del present, sinó que també era un element que podia comprometre el futur immediat de tot el sistema, que el podria col·lapsar.

Conseller, el nostre grup parlamentari comparteix amb vostè i amb el seu departament que ha arribat l'hora de canviar, d'avançar. Cal canviar per millorar el model de finançament del sistema, per assegurar-ne la sostenibilitat, i avançar per millorar la qualitat i l'abast de la mobilitat del transport públic. Cal una transformació ambiciosa, que ens situï com a capdavanters a nivell mundial en la gestió d'un gran sistema de mobilitat intermodal, complet, sostenible, segur, equitatiu, homogeni, intel·ligent, de qualitat, amable i transparent. No tothom pot presumir d'aquests atributs, i entre tots estem en disposició de fer-ho possible. Com vostè ha repetit en diverses ocasions, ara més que mai necessitem aplicar intel·ligència al model de gestió del sistema del transport públic català.

Comencem, doncs, per fer una mirada a la situació actual, a desembre de 2014, del capítol de finançament del transport públic i, més concretament, de l'àrea del transport metropolità de Barcelona. La conjuntura econòmica actual té repercussions importants en el sistema de transport i ha comportat la generació d'un dèficit, durant els darrers anys, que ha posat en risc la seva viabilitat i, conseqüentment, la continuïtat d'un model d'èxit de prestació del servei públic de transport. Sabem que la desviació entre els ingressos i els costos del sistema des de 2009 ha comportat que el dèficit acumulat el 2014 sigui de 546,6 milions d'euros. I, tot i que som coneixedors que durant aquest període s'ha anat amortitzant part d'aquest endeutament, a finals del 2013 s'informava d'un endeutament net del sistema de transport de 411,8 milions d'euros. Coneixem també la disminució important de l'aportació de l'Administració general de l'Estat al sistema de transport públic de l'àrea de Barcelona, que ha passat de 150 milions d'euros l'any 2010 a 94 milions d'euros aquest 2014.

Conseller, quins són els motius d'haver trobat aquesta situació de risc de fallida econòmica del nostre sistema de transport? Quines són les mesures adoptades per tal d'assegurar la seva salut econòmica i financera? És a dir, d'on venim, on som i cap a on anem, conseller? Creiem que és important que pugui portar a aquest plenari les dades més rellevants del pla marc del programa de sanejament financer del sistema i de refinançament de l'endeutament, de les bases per a l'establiment de plans quadriennals de finançament entre les administracions i l'ATM i dels contractes programa amb els operadors de transport.

La segona part d'aquesta interpellació està centrada en l'ampliació del sistema tarifari integrat a les comarques del Ripollès, Osona i el Berguedà, i en quines són les prestacions i les millores en la qualitat del

transport públic i de l'accés a la mobilitat que aquesta oferirà als seus usuaris. Aquesta ampliació permetrà que les comarques del Ripollès, Osona i el Berguedà quedin plenament integrades al sistema tarifari i es pugui utilitzar la gamma de títols de l'ATM de Barcelona a tots els municipis. Suposarà per als usuaris un estalvi en el preu del bitllet respecte a l'import actual en funció de l'origen i la destinació.

Conseller, la notícia de l'ampliació del sistema tarifari integrat en aquestes comarques ha estat molt bona notícia i ha tingut una millor acollida. Aquesta ha estat una necessitat àmpliament reclamada per gran part dels seus habitants i durant molt de temps. Els nostres territoris saben que amb aquesta mesura no es resoldrà del tot la problemàtica que patim amb el transport públic, perquè no tots els problemes que patim depenen d'aquesta ampliació del sistema tarifari. Però hi ajuda, i molt.

Li'n posaré d'exemple la línia de rodalies R3 al seu pas per Osona i el Ripollès. La història de la línia de Barcelona-Vic-Ripoll fins a Puigcerdà i la Tor de Querol té dues etapes molt diferenciades, amb l'estació de Ripoll com a nexa d'unió. La primera es remunta a mitjans ja del segle XIX, quan la necessitat de connectar els jaciments carbonífers d'Ogassa amb les noves indústries de Barcelona va determinar la construcció de la línia ferroviària de Barcelona a Ripoll i Sant Joan de les Abadesses, que disposaria d'un ramal fins a les instal·lacions mineres. El nou ferrocarril entrà en servei en successives etapes: de Granollers a Vic, el 1875; de Vic a Torelló i de Torelló a Sant Quirze de Besora, el 1879; de Sant Quirze de Besora a Ripoll i de Ripoll a Sant Joan de les Abadesses, el 1880. Per la seva part també la línia de Ripoll a Puigcerdà, l'anomenat «ferrocarril transpirinenc», va néixer amb la idea de comunicar amb la xarxa francesa, però la dificultat de les seves obres en va endarrerir la posada en servei. El primer tram de Ripoll a Ribes de Freser es va inaugurar el 1919, però el tram més complex entre Ribes de Freser i la Molina no entraria en servei fins al 1922.

Li faig aquesta prèvia –extensa, potser– per dos motius: el primer, per deixar constància que aquesta és una línia ferroviària centenària, i el segon, perquè des d'aleshores la línia R3 ha patit una inversió absolutament ridícula per part de l'Estat espanyol. Aquesta manca d'inversió provoca retards constants, avaries, talls de circulació i un llarg etcètera de despropòsits, i, ho reitero, a causa de la manca d'inversió estatal.

Puc resumir-li-ho d'una forma molt gràfica. Un usuari de la línia deia ja fa uns anys: «En la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà, menys que ens hagin atacat els indis del Far West americà, ho hem vist tot.» L'Estat espanyol va decidir fa temps que la xarxa de rodalies catalana –i la línia R3 n'és un cas clar– no havia de disposar de la inversió mínima per al seu correcte funcionament, mentre malgasta els diners en línies d'alta velocitat no rendibles a la resta de l'Estat.

Aquest exemple, representatiu i reivindicatiu alhora, serveix per il·lustrar que som plenament conscients que hi ha mancances en el servei que són a causa

d'aquesta falta d'inversió estatal i que, tot i que correspon a la Generalitat de Catalunya la mateixa gestió del servei, sense inversió estatal en la infraestructura ferroviària és molt difícil millorar-lo. I la seva tasca, i la del seu departament, és realment complicada. Vostè ha d'intentar arribar allà on no arriba l'Estat espanyol o, millor dit, vostè ha d'intentar arribar a tot arreu, perquè l'Estat espanyol no arriba enlloc.

I aquesta ampliació del sistema tarifari, en el nostre cas, és una millora necessària que ajuda a fer d'aquest transport públic una eina més propera i més eficient, més moderna i més lògica, més intel·ligent. Creiem fermament que aquest sistema fa el transport públic més modern, més còmode i més atractiu per al ciutadà. Converteix l'usuari del transport públic en client de la mobilitat. I augmentarà –n'estem convençuts– la utilització del sistema de transport públic guanyant quota de mercat dels desplaçaments. I ho farà perquè la integració tarifària és una eina clau per aconseguir que el viatger tingui la percepció d'una xarxa de transport públic unitària, que és capaç de donar resposta eficient a les seves necessitats de mobilitat.

Conseller, com es portarà a terme aquesta ampliació del sistema tarifari a les tres comarques, què succeirà, quins seran els seus operadors, com funcionarà, quin estalvi suposarà als seus usuaris, quant costarà i com es finançarà?

Ja per acabar, dir-li que volem anar cap a un territori intel·ligent, pensat perquè les persones puguin accedir de manera còmoda i ràpida als serveis de mobilitat que aquest ofereix. Treballem per una mobilitat innovadora. Treballem en una mobilitat a mida, incorporant mecanismes que milloren la capacitat de conèixer el que està passant al moment i comprendre les situacions que afecten la mobilitat dels ciutadans. Treballem per una mobilitat informada, millorant el subministrament d'informació als ciutadans sobre l'estat dels diferents serveis. Treballem per una mobilitat eficient, mitjançant una planificació i gestió del transport. Mobilitat més sostenible al servei de ciutadans, ciutats i territoris poc congestionats i saludables, segurs i nets. Perquè un sistema de transport públic sostenible i eficient és una garantia de millora de competitivitat d'un país, i, tornant a l'inici de la meua intervenció, una ciutat o un país competitiu econòmicament és garantia d'un estat del benestar pensat per a tothom i que arriba a tothom.

Moltes gràcies, president, conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. En nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat Xavier Cima, en primer lloc, felicitar-lo per la intervenció; sense cap mena de dubte, crec que emmarca perfectament els problemes que estem gestionant en aquesta legislatura i també apunta

les línies de treball que es tradueixen en solucions que afecten el conjunt del país i que, en especial, per la seva interpellació, doncs, avui ens hem de centrar en Osona, Berguedà i el Ripollès.

Aquestes tres comarques patien una injustícia com, de fet, pateixen algunes de les comarques encara avui a Catalunya fins que aconseguim completar tota la modernització d'un model d'integració tarifària que permeti, com vostè ha anunciat molt bé, no només la integració tarifària, sinó també que ni un sol ciutadà se senti discriminat en funció del lloc on viu, per raons de geografia o per raons de tenir accés o no a algun tipus d'estímul fiscal en forma de bonificació que ara, doncs, està resolt d'una forma finalment injusta, perquè, com és sabut, en funció de la zona on vius tens accés a un tipus de tarifació o a un altre.

Jo els voldria fer notar que en aquesta legislatura les prioritats del Govern s'han centrat sobretot, precisament, a garantir el dret social a l'habitatge i en una mobilitat sostenible amb un transport públic competitiu. El punt de partida ha estat aquest: una revisió, una reorientació de les prioritats del Govern que, sobretot, s'han traduït en el fet que als nostres pressupostos ens concentrem en mobilitat sostenible, transport públic, i a garantir el dret social a l'habitatge.

El context ha estat realment hostil fins, de fet, aquest darrer any i mig, on, d'entrada, com a conseqüència de l'evolució de l'economia, la demanda ha deixat d'enfonsar-se i des del segon semestre del 2013 tenim un mínim increment de la demanda, que torna a remuntar l'evolució econòmica dels nostres pressupostos del sistema de transport públic, un creixement que enguany, el 2014, superarà poc més del punt i mig, percentualment, però que situa de nou una xifra important del nombre de viatgers per sobre dels 840 milions a l'any. Això, en definitiva, ens torna a situar en xifres del context prerecessió i torna a animar la disponibilitat pressupostària per sostenir el que sense cap mena de dubte és un dels millors sistemes de transport públic d'Europa. I aquesta és la segona afirmació que els volia fer; no sempre ens hi referim: hi ha pocs sistemes metropolitans que en aquests moments garanteixin servei a més de 5.700.000 ciutadans. Després de la integració d'Osona, del Berguedà i del Ripollès, més de 5.700.000 ciutadans gaudeixen ja d'una integració tarifària i també d'uns compartits estímuls per a la utilització del transport públic.

Però no només això: un sistema que s'ha estès en el territori, que s'ha estès en la població i que, a més a més, és dels més econòmics del conjunt d'Europa. El títol de la T-10, per exemple, és un títol que hem fet estudiar en el context de les vuit grans, més importants metròpolis d'Europa i estem en condicions d'afirmar que és el més barat d'Europa. És a dir, el bitllet simple que es deriva de la utilització d'una T-10 és el més barat del conjunt d'Europa, molt més barat que ciutats metropolitanes del nostre entorn que precisament són conegudes pel seu compromís social amb les polítiques del transport públic. Per tant, quan des de l'àmbit de responsabilitat que sigui es parla dels preus, de les tarifes del transport públic, no s'hauria d'oblidar mai que tenim, en termes fins i tot relatius, descomptat el

contrast del cost de la vida, un sistema de transport públic que en l'accés, per exemple, al títol senzill a través de la T-10, és el més barat del conjunt d'Europa. Aquesta és una informació important, perquè tendim a menystenir-la i a vegades fem debats, doncs, o discussions només apriorístiques o teòriques que no ens resisteixen el contrast de la realitat.

Permeti'm que utilitzi el segon tram de la intervenció per donar compte del que estem fent, eh?, perquè si el que hem fet fins ara, sense cap mena de dubte, té a veure amb la reorientació de prioritats, també, doncs, amb començar a aprofitar aquesta recuperació de la demanda, amb garantir una cartera i una oferta de serveis realment importants des del punt de vista del transport públic, amb harmonitzar tots els nostres descomptes, amb harmonitzar tant com podem i estendre el sistema de tarifació i d'accés al transport públic, jo crec que en el segon bienni d'aquesta legislatura serà molt important, d'entrada, rematar el principal projecte de modernització que estem duent a terme: la T-Mobilitat.

M'ho comentaven alguns alcaldes, per exemple, de la Garrotxa: «Home! Com pot ser que hàgiu resolt la situació del Ripollès i ara quedem a mig fer a la Garrotxa?» Tenen part de raó, és veritat: com pot ser, en definitiva, que no estenguem al conjunt del país un sistema que, fins i tot ideològicament, té a veure amb el projecte de Catalunya ciutat que van somiar els noucentistes. Hem d'arribar al 2016 tenint una perfecta i integral integració tarifària al conjunt de Catalunya. Per tant, ha de ser absolutament irrellevant que accedim al sistema des d'Ampostà o des de Portbou. I això és el que aconseguirem en el marc de la T-Mobilitat, que, a primers de 2017, ha d'estar perfectament integrat.

Com ha estat una consecució absolutament transcendent el pacte per al finançament del transport públic. Aquest pacte, subscrit entre les autoritats metropolitanes de Barcelona, la ciutat de Barcelona i el Govern de Catalunya, ha estat absolutament decisiu per garantir la sostenibilitat econòmica del model, un model que, efectivament, com vostè ha insinuat, havia estat molt expansiu en l'oferta de serveis i en canvi no havia estat prou valent a l'hora de garantir la dotació pressupostària suficient més enllà del que aportava la utilització per part dels ciutadans. Quan la demanda va caure, el sistema es va col·lapsar. Aquesta era la realitat amb la qual vam estrenar aquesta legislatura, i ho hem de dir sense acritud, però objectivament: el sistema, just per Nadal de l'any passat, estava en risc de fallida, en risc de col·lapse i, en aquest sentit, el pacte per al finançament del transport públic ens ha donat estabilitat, ha evitat el col·lapse, ha refinançat el deute –més de 546 milions, vostè s'hi ha referit, de dèficit acumulat–; la subscripció d'un préstec amb l'horitzó del 2031 per fer i engolir 472 milions de deute.

Això és una realitat objectiva, signada, subscrita amb diverses entitats financeres, però no és segurament el més important, que ho és molt: tant o més important que aquesta decisió és haver establert els mecanismes per establir tarifes. Fixin-se vostès que, després que el Govern de Catalunya poséssim sobre la taula la necessitat de, com a mínim per a l'exercici del 2015, congelar tarifes

en el sistema, com a conseqüència de la discussió i del debat polític legítim de priorització en els pressupostos de la ciutat de Barcelona s'ha fet un pas anant una mica més enllà, i no només s'ha assumit la congelació tarifària, aprovada per metropolitans, per la ciutat de Barcelona i pel Govern, sinó que també a la ciutat de Barcelona el seu plenari va aprovar destinar majors recursos per poder rebaixar mínimament, encara més, la T-10, una rebaixa del 3,4 per cent.

En el pacte per al finançament del transport públic, a més a més de refinançar el deute vam garantir els mecanismes en aquestes preses de decisions. I les autoritats locals de la ciutat de Barcelona i les autoritats metropolitanes saben que si acordaven això ho havien de finançar. I aquesta és la novetat del sistema: és ben legítim que la ciutat de Barcelona decideixi que vol anar més enllà del que li ha proposat el mateix Govern de Catalunya. «Volem anar més enllà –pel context, per les circumstàncies, per generar majors estímuls en els nostres conciutadans.» Correcte. Doncs, el mecanisme fixa la manera de finançar-ho.

Aquesta és la novetat. Una novetat realment transcendent; la seva inexistència va portar el model al col·lapse, perquè la política..., fixin-se que en el debat de tarifes de transport públic s'acostumava a basar en qui ofereix més, perquè tenia un cost zero per als respectius pressupostos. I els debats polítics es basaven només: «Si jo governés, oferiria més.» Ben pobre. Ara no; ara, quan l'autoritat municipal de Barcelona pren una decisió, sap quin impacte té, com el Govern de Catalunya sabem l'impacte que suposa haver establert i haver estès la integració tarifària a Osona, al Berguedà i al Ripollès. Vostè m'ho ha demanat? Jo li contesto amb tota transparència: aquesta decisió costa al Govern de Catalunya, costa a l'Autoritat del Transport Metropolità, 2 milions d'euros. I els assumirem amb molt de gust per una qüestió de progressiva integració i, en definitiva, de progressiva harmonització.

Els avantatges –veig que se m'acaba el temps– de la decisió vostè els ha descrit molt bé; jo no hi vull redundar: és evident que no només integrem; també harmonitzem tarifes i, sobretot, entrem en la dinàmica de la intermodalitat. Quedarà absolutament desfasat exigir més trens en aquella ciutat o en aquella altra; el que haurem d'exigir és més serveis, millors serveis, perquè, en la fidelització dels ciutadans a l'entorn del transport públic, la velocitat comercial n'és un, la disponibilitat d'unes bones freqüències n'és l'altre; sense cap mena de dubte, el confort i els preus competitiu són els altres dos factors.

Si aconseguim bones velocitats comercials; si aconseguim freqüències i fiabilitat, que sigui fiable l'oferta que presentem; si assegurem confort, que quan utilitzen el transport públic realment, doncs, sigui agradable, confortable d'utilitzar-lo, i si tenim preus competitiu, segur que la utilització del transport públic es recuperarà i es consolidarà com la millor manera de desplaçar-se a Catalunya i en qualsevol país avançat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre transparència i contractació en el sistema sanitari.

Interpellació

al Govern sobre transparència i contractació en el sistema sanitari (tram. 300-00249/10)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; en el seu nom, té ara la paraula la diputada senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, i bona tarda a tothom. Bé, doncs, tornem a portar al Parlament de Catalunya dos temes que nosaltres trobem importants i cabdals, com són el tema de la contractació en el sector sanitari i, evidentment, la transparència; transparència, també, en aquesta contractació, transparència en la descripció de funcions dels càrrecs, en els organigrames de les institucions sanitàries, en els sous i les dietes dels directius del sector salut –directius i més enllà, si vostès volen– i en la governança del sistema en general.

I m'agradaria començar, pel que fa a contractació, per contextualitzar on ens trobem i en quina situació està el país a hores d'ara i per què nosaltres demanem amb tanta insistència que es vagi cap a un determinat camí de transparència, de retiment de comptes, d'avaluació, etcètera. I és que ens trobem amb un pressupost, i demà començarem a debatre el pressupost que aquí va portar el Govern de la Generalitat, i el debatrem aquí al Parlament, un pressupost que ens fa una fotografia del país que, en paraules del meu company, el Pere Aragonès, ens mostra que continuem en una autonomia en agonia, que el pressupost ens mostra quin és l'ofec de l'Estat espanyol, la injustícia i la incapacitat que tenim des del Parlament i des del Govern de la Generalitat de poder fer front als reptes de present i futur, que són els reptes dels nostres conciutadans. Per tant, necessitem urgentment aquest pas polític endavant per deixar de fer aquest pressupost d'autonomia en agonia i passar a fer un pressupost d'estat en construcció per arribar a tenir pressupost de república catalana, on sí, des d'aquest Parlament, puguem decidir absolutament tot el que fa referència als nostres ciutadans, cosa que ara no és possible.

I centrant-nos en aquesta situació del país, i per això diem «en aquesta angoixa constant» i «en aquest patiment dels nostres ciutadans», veiem que en la part de salut tenim 8.300 milions d'euros que gestiona Salut, dels quals el CatSalut en gestiona uns 8.000 milions; en aquests hi ha des de l'ICS, que té 2.500 milions d'euros i el qual..., en el pressupost també veiem el pressupost detallat de l'ICS, com veiem el del transport sanitari, emergències mèdiques –al voltant de 300 milions d'euros–, un pressupost de farmàcia de gairebé 1.000 milions d'euros, i després tenim també tota una xifra que gestiona el CatSalut via concerts, via contractes, via convenis, que és al voltant de 3.800 milions d'euros.

ros, que, en aquest pressupost, aquesta eina pressupostària no ens serveix per veure com assignem aquests recursos.

Per tant, necessitem una altra eina transparent, més enllà d'aquest pressupost, que ens pugui dir com assignem aquests recursos, de quina forma, si ho fem via concert, via conveni, via càrrec de gestió, via contracte perquè ha sortit a concurs públic, de quina forma ho fem, per què en unes institucions és d'una manera i no d'una altra, amb quins criteris, quines tarifes apliquem, quin és el càlcul d'activitat i en què ens basem –ens basem en els últims anys, ens basem en unes projeccions de futur–, amb quina base, és a dir, quin càlcul de costos, de procediments, d'estructures tenim, una mica per explicar als ciutadans, amb transparència, com gestionem aquesta partida, que és important, del pressupost de la Generalitat de Catalunya. No ens podem permetre tenir al diari cada dos per tres notícies que diuen que si el Departament de Salut afavoreix unes empreses més que unes altres, que si filtra contractes, que si assigna recursos a dit, etcètera.

En aquests moments és una temeritat no voler abordar el tema de la contractació d'aquesta assignació de recursos públics, que són públics i vénen dels nostres ciutadans, que no ens els posen directament a la nostra butxaca, sinó que van a la butxaca de l'Estat espanyol, i és l'Estat espanyol, el Govern espanyol el que decideix quant ens donarà a nosaltres per tornar-ho en serveis públics als nostres ciutadans. I això és una prioritat, i ha de ser una prioritat del Govern i del departament, i això és el que hem reclamat diverses vegades aquí i que avui hi tornem.

Ja sabem, conseller, que tot el que es qüestiona ara no és responsabilitat exclusiva de la conselleria actual, sinó que s'estan qüestionant coses que o bé han estat sempre així o fa molts anys que es fan de la mateixa manera i que abans que arribés vostè, evidentment, també eren així. Però això ens és igual, en aquests moments. Tenim la situació del país tal com la tenim, i això ens és igual: no és i no ha de ser cap excusa dir un «sempre s'ha fet així» o bé «com a mínim, abans que nosaltres es feia així».

Per tant, nosaltres ens ho volem qüestionar. Si està qüestionat en debat públic, també ens ho volem qüestionar, perquè qüestionar-se, si m'ho permet, és molt nostre perquè és molt d'esquerres, perquè permet progressar. I des d'Esquerra Republicana de Catalunya tenim aquest convenciment que necessitem progressar i que necessitem un camí, un camí de consens per fer progressar el sector salut, que és un pilar de benestar fonamental per al nostre país i important també per a l'activitat econòmica i l'activitat de generació de llocs de treball que comporta. I a aquest consens que nosaltres reclamem només –només, només– hi arribarem si tots tenim la mateixa informació; per tant, només amb la transparència.

Què passa amb subcontractacions? Jo he vist contractes, i en aquest cas un que sortia a la premsa. Estan expressament prohibides les subcontractacions si no és que l'òrgan que contracta hi dóna permís; en aquest

cas, era el CatSalut. Per tant, aquí hi ha una notícia, s'ha de portar a investigar. Vosaltres hi teniu la inspecció, nosaltres n'hem fet la pregunta corresponent, i esperarem el resultat d'aquesta inspecció per part del Departament de Salut, perquè no ens podem permetre aquestes notícies.

Què està passant amb les aliances estratègiques? Doncs, ens trobem que molta gent sí que n'entén el què, i el perquè es volen fer aquestes aliances estratègiques i posar d'acord diferents institucions d'un mateix territori, però se n'està discutint moltíssim el com –se n'està discutint moltíssim el com. I si el problema no és el què, alguna cosa estem fent malament, perquè no hi ha aquest consens, no hi ha la participació necessària perquè aquest com, perquè la manera amb què es fan aquestes aliances estratègiques sigui absolutament qüestionada no només per comitès d'empresa, no només per sindicats, sinó per tot el ventall de professionals i també de ciutadans. Per tant, hem de fer que tota la informació arribi absolutament a tothom.

Vostè es queixava abans de manipulació i que la gent de baix, en deia vostè, de base, els treballadors de base, doncs, reben unes informacions, doncs, que no són certes. I sembla que en doni la culpa als altres, i probablement no és culpa dels altres: és problema nostre, si no hem fet arribar bé aquesta informació també a baix.

I el convenciment que tenim nosaltres és que només es podrà fer arribar aquesta informació si tota la seva acció de govern..., i no només del seu departament, perquè aquesta interpellació la podria fer al director del Servei Català de la Salut, al conseller d'Economia, Mas-Colell, o al Govern en general: en tota la seva acció de govern han de ser vostès absolutament transparents. De fet, ho tenen escrit, eh? Un dels seus objectius diu que serà «avançar cap a un nou model de compromís professional i ciutadà basat en la transparència de resultats, el retiment de comptes i l'ètica de l'ús responsable dels recursos». Doncs, ara toca aplicar això –aplicar això–, conseller, que vostès tenen escrit com a objectiu.

Hi ha acords –hi ha acords– del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, resolucions aprovades en aquest Parlament a proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya referides a la transparència, coses que he pogut portar jo mateixa aquí al Parlament, però que també han portat altres companys meus, perquè..., transparència en contractació, transparència en tots els contractes, convenis, etcètera, però també en la política retributiva del Govern. I aquests acords, conseller, no s'han complert, i no dic que sigui exclusivament de la seva conselleria, ho repeteixo.

En els sous dels directius vam quedar i es va consensuar, i així està aprovat en aquest Parlament, que es faria una escala en funció del pressupost i del nombre de treballadors dels ens, de les entitats. Doncs, això s'ha vist que no és així, però s'ha vist en el mateix Portal de la transparència, i està bé, és públic i aquí ho podem debatre, com ha dit vostè abans, però està clar que no és així. No és normal o no hauria de ser normal que el gerent de l'ICS cobri menys, quan és la

institució sanitària més gran que tenim al nostre país, que el gerent d'un altre consorci, i pràcticament igual que algun consorci que té un hospital comarcal i probablement una primària i poca cosa més. Per tant, està clar que aquest exercici de fer-ho en funció del pressupost que es gestiona i del nombre de treballadors no s'està fent.

Intervindré més i aprofundiré més en aquest aspecte, en tot el que fa referència a dietes. A l'octubre del 2013 es va aprovar revisar, regular i eliminar progressivament les dietes que es cobren. En vam haver d'aprovar, al juny del 2014, l'eliminació efectiva, perquè és que fins aleshores no s'havia fet res. I hem trobat al Portal de la transparència, en el sector salut, 88.000 euros de dietes que cobren alts càrrecs de salut per anar a òrgans de govern de diferents entitats sanitàries; algunes, no totes.

Llavors, nosaltres volem preguntar: per què algunes sí i altres no? En algunes s'hi va però no s'hi cobra, o és que no es fan o què passa? Tot això ho volem preguntar. No pot ser que estiguin publicades algunes coses a mitges, nosaltres entenem que a mitges, o és que no en donen la informació i no els la reclamem? Per tant, aprofundiré més en aquest tema a la segona intervenció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Diputada Vergés, crec que no se'n pot dir que des del punt de vista de la transparència el nostre sistema sanitari deixa una mica que desitjar i que, doncs, mira, s'està fent pràcticament el que es feia abans. Jo crec que seria just reconèixer que el Govern i les iniciatives parlamentàries han fet avançar notablement la transparència en el nostre sistema sanitari.

Central de resultats: de tot –de tot, eh? Sabem quant perd cada hospital per cada UME que factura –de tot. Hospitals, atenció primària, sociosanitari, salut mental, centres de recerca –de tot–: tot és aquí. Poques preguntes tenim sobre la central de resultats, curiosament –poques. Ens haurien d'importar molt més els resultats que no els procediments, però poques en tenim, sobre els resultats. I al final, les polítiques són els resultats, no els procediments, això és l'Administració. I la política haurien de ser els resultats, no els procediments.

Per altra banda, crec que el procediment d'elaborar la distribució dels recursos és un procediment que es fa de baix a dalt, que està emmarcat per unes normes administratives: s'aproven els pressupostos i l'assignació de recursos, per tant, a cada territori, la suma de cada territori fa que s'aprovi en el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, on, hi insisteixo, són tots els

actors: sindicats, patronals, professionals, usuaris, món local, tant la Federació de Municipis com l'associació de municipis; hi és tothom. I tothom sap perfectament amb quins criteris es distribueixen els pressupostos.

Si vostè mira el que es va tractar en el consell de direcció del passat mes de gener de 2014, es va debatre i es va aprovar una cosa tan senzilla com la política de contractació de serveis sanitaris 2014, que eren tots i cada un dels criteris que utilitzaríem per contractar els serveis –criteris absolutament sanitaris, no criteris econòmics.

I a més a més, un cop s'aproven els criteris i les polítiques de contractació –és a dir, allò que vostè plantejava: a què donem prioritat, freqüències, el perquè una activitat en un lloc i no en un altre; això són les polítiques–, després d'aquestes polítiques, s'aproven les tarifes que regeixen totes i cada una de les contractacions. Això és un procés transparent, està absolutament penjat al web del CatSalut. Per tant, sabem com s'assigna tot això. Per tant, podem discrepar de l'assignació, que és diferent, però una cosa és discrepar de les coses i una altra cosa és dir que aquestes coses no es coneixen.

Per tant, tot això porta a determinats plantejaments que vostè feia, que crec que són..., que els hem de resoldre, i que jo hi estic d'acord. No és just que el gerent de l'ICS cobri el sou que cobra, però no és que els altres hagin de cobrar el sou del gerent de l'ICS, segurament el gerent de l'ICS hauria de cobrar el que cobren els altres. I això no podem fer-ho, no perquè no hi hagi voluntat política d'equilibrament, sinó perquè el mecanisme i el sistema d'assignar les retribucions a l'Institut Català de la Salut contempla l'Institut Català de la Salut com una dependència de l'Administració qualsevol, no com una gran organització prestadora de serveis, la més important del país. I, això, tots els cops que s'ha intentat endreçar això ha estat impossible, per aquest Govern i pels governs que ens han precedit; per tant, això ho haurem de resoldre algun dia. I això és la diferència que hi ha entre gestionar sota el dret administratiu o gestionar sobre el dret i la comptabilitat general. Per tant, la solució aquí és fàcil, eh?: que ens posem d'acord a considerar de veritat l'Institut Català de la Salut una empresa pública i no una instància més de l'Administració –a aquests efectes, parlo.

Per tant, crec que des del punt de vista de la política retributiva dels directius, escolti'm, podem discutir-ho a bastament, i jo crec que hi ha hagut prou transparència perquè s'anunciïn coses que segurament hauríem de discutir i endreçar.

Però, miri, això, que són 328 pàgines, és el registre de contractes: tota persona que formi part del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, del Consell de la Salut, qualsevol diputat i qualsevol ciutadà pot demanar el contracte detallat del que hi ha aquí. I això és una norma que es va aprovar en els governs anteriors, no la va aprovar aquest Govern, que és el registre de contractacions. Però, a més a més, estan penjats detalladament tots els convenis del Servei Català de la Salut –tots–, i ara se n'es-

tan penjant els contractes –hi hem tingut una aturada perquè hi ha una migració informàtica. Tot això és absolutament assequible a tothom –a tothom.

Per altra banda, tenim alguns elements de confusió? Sí. Aquesta terminologia d'«aliança estratègica» és un concepte que utilitzem de manera molt, diria, frívola tots plegats, perquè del que estem parlant de veritat és d'acords contractuals entre parts. Alguns acords contractuals entre parts són no subcontractar o externalitzar, sinó compartir, amb una estructura que a tu et manca, el que et manca per poder prestar el servei.

Dit això, s'està obrint l'expedient informatiu corresponent a si és una externalització o no és una externalització el que alguns centres han fet en l'àmbit de la rehabilitació. Per tant, en tindrem, òbviament, la resolució pertinent després d'això, i si d'aquest fet, doncs, se'n deriven actuacions per part del departament, farem les actuacions oportunes, com hem fet en altres casos.

Per tant, crec que el tema de les aliances estratègiques no l'hem de malmetre, no l'hem de considerar una cosa fosca, no: és un conveni, totes les aliances estratègiques són convenis entre dues institucions públiques. Si l'ICS de Girona i l'empresa pública de Girona arriben a una aliança estratègica, signen un conveni entre les dues parts, que és el que regeix les relacions entre dues entitats de l'Administració pública.

Per tant, això, quan s'arriba i se li explica a la gent de baix –i no ho dic pel seu grup– que això emmascara una privatització, i que amb això a partir d'ara deixaran de ser estatutaris els que són estatutaris, i que això serà, bé, l'apocalipsi, jo crec que es falta d'una manera molt objectiva i molt clara a la veritat amb coneixement, perquè que es falti a la veritat amb desconeixement, doncs, és absolutament acceptable, però que es faci amb coneixement crec que és força inacceptable.

I, per tant, crec que voler confondre la gent sobre coses que no són no ens ho podem permetre. Això sí que no ens ho podem permetre: intentar confondre la gent, que està fent un sacrifici importantíssim, amb coses que no s'ajusten a la realitat. Això sí que per mi és bastant poc acceptable. Sé que és una manera de fer política, segurament, però els que fan aquest tipus de política no fan honor moltes vegades a les idees que presumptament defensen i que molts s'han deixat la pell per defensar-les.

Per tant, dit això, jo estic disposat, com sap molt bé, a tots els exercicis de transparència. Segurament he de posar un cert ordre a informar que hi ha accés a les coses, d'acord, però que hi ha molt més accés a les coses del que ens sembla és així.

Que els processos d'elaboració dels pressupostos tant al territori com a nivell del Servei Català de la Salut són absolutament participats? Ho són, perquè els òrgans de composició dels consells d'administració de les regions sanitàries són tots òrgans de participació. I moltes vegades es comporten molts no tant com a defensors de l'interès general dels mateixos serveis, sinó de l'interès que representen, però aquesta és una

realitat amb què hem de conviure, i aquest és el model de participació.

Quan parlem de la distribució dels recursos de l'assignació pressupostària de l'Institut Català de la Salut, hi ha un consell d'administració, per cert, amplíssim, on hi és tothom, en el Consell d'Administració de l'ICS –tothom. Jo crec que no hi falta ningú; algun extra-terrestre, però li asseguro que en el Consell d'Administració de l'ICS hi és tothom: tots els representants de les administracions, els representants de tots els actors, sindicats, tothom, professionals... Per tant, jo crec que hauríem d'estar bastant orgullosos del nivell de transparència i d'accessibilitat a la informació que el nostre sistema té.

Tot és millorable –tot és millorable–, però per si una cosa és bona o dolenta comparem-la amb les del costat. Comparem si aquesta transparència que tenim aquí hi és, a d'altres comunitats autònomes, per cert, governades per l'esquerra, eh? Plantejem-nos si aquest és un tema d'esquerres o de dretes, o és un tema d'ètica. Jo crec que no és un tema polític, és un tema ideològic, és un tema ètic. I jo, com que considero que és un tema ètic, he estat disposat sempre a ensenyar tot el que calgui ensenyar, debatre-ho, discutir si el resultat és dolent. Però, hi insisteixo, debatem tot el que calgui també sobre els resultats, no parlem solament de procediments. Per tant, crec que..., això és francament millorable? No ho sé, però, hi insisteixo, comparem-ho amb l'entorn. Comparem-ho amb els països europeus, comparem-ho amb altres comunitats autònomes, comparem-ho amb l'Estat. Quin és el nivell de transparència de l'Estat en les polítiques farmacèutiques, per exemple? Quin és? No ho sabem, eh?

Per tant, jo crec que hem de fer un plantejament molt d'orgull del que tenim, i de voluntat de millora permanent, i d'anar més enllà encara. Però no hem d'anar més enllà encara tirant pedres contra el que tenim, hem d'anar més enllà encara orgullosos del que tenim.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula la diputada Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, president. Conseller, sap que jo i aquest grup parlamentari no volem tirar pedres al sector, ni tan sols volem desprestigiar la feina dels directius de la sanitat. Però hem començat la intervenció posant en situació com està el país, i que en aquesta situació nosaltres el que diem és: potser sí que el gerent de l'ICS ha de continuar cobrant el que cobra, i potser són els gerents d'alguns consorcis que haurien de fer un esforç absolutament extra, perquè l'estan fent molts treballadors i treballadores del nostre país, no només del sector sanitari, però sobretot del sector sanitari també.

I estava escrit també en algun acord que havíem d'establir criteris d'avaluació dels directius, i han de ser públics. I els resultats d'aquestes avaluacions també han de ser públiques i s'havien de publicar al portal de

la transparència. Jo potser no els he trobat, però no ho he vist. Això es va aprovar a l'octubre del 2013.

Ara tenim totes aquestes notícies relacionades amb els sous dels directius de Salut, que no ens agraden gens, evidentment. No ens agrada estar parlant d'això en aquests moments aquí, però ho fem, i ho fem per responsabilitat, i ho fem també per aclarir. I hem parlat amb tothom que s'ha volgut explicar. I certament hi ha casos –i ho ha dit la diputada anteriorment– que són justificats pel tema de la paga extra, que aquest any s'ha comptat la previsió i no s'ha retallat. Però també hi han altres casos en què l'any passat sí que es va cobrar la paga extra perquè tenen autonomia de gestió. Per tant, tornem a tenir una disparitat i una injustícia depenent de si hi ha més autonomia de gestió o no, hi ha possibilitat de recuperar la paga extra o no, i això ho veurem ara en aquests pressupostos també. És a dir, es retorna la paga extra de l'ICS i està escrit als pressupostos; als concertats se'ls va abaixar la tarifa un 4,6 per cent a raó que a l'ICS s'havia abaixat la paga extra a tot el personal. Què passarà amb aquestes tarifes? Tot això ho hem d'aclarir, perquè és que tornem una altra vegada a les injustícies de si tu ets d'un centre estàs tractat d'una manera, si ets d'un altre centre estàs tractat d'una altra, i no per mèrits o per capacitats, sinó perquè pertanyes a una institució o a una altra. Per tant, això ho hem d'aclarir. I a més a més d'aquestes notícies, les pagues extres no s'expliquen amb variacions del 19,3 per cent. I nosaltres també hem pogut tenir accés a la nota que diu que són uns objectius del 2013 que es van acabar cobrant el 2014, i no entenem què hi fan aquests objectius, no ho entenem.

I un altre tema és sobre el tema de contractacions. A la Central de Resultats –poder també som nosaltres i no ho hem vist–, no hi ha res d'avaluació de resultats de tota l'activitat de rehabilitació. O com a mínim, nosaltres no l'hem vist. Sense crítiques, és a dir, posem-l'hi –posem-l'hi– a partir d'ara. Nosaltres no l'hem vist, i, per tant, és una cosa que es pot millorar i que hi hem de posar.

Tot el tema d'autonomia de gestió està molt bé, i nosaltres hi apostem i creiem que les organitzacions s'han de poder organitzar, cada territori és diferent, i que, per tant, no tot ha de venir manat de Barcelona. Però sí que hi ha certes coses que vostès, i vostè al capdavant de l'autoritat sanitària al nostre país, hi han de poder incidir. I, per tant, ha de poder incidir sobre els sous dels responsables de totes les empreses públiques i consorcis que tenim al nostre país, i en les injustícies d'uns i altres. És que només fa falta veure el volum de les institucions per dir: és que no ho entenc, no entenc aquestes xifres. Només fa falta mirar el llistat que està publicat al portal de transparència.

A més a més, una altra cosa: on és la responsabilitat dels òrgans de govern d'aquestes entitats públiques? On és la responsabilitat? Perquè no he vist cap òrgan de govern, cap president de cap institució, de cap empresa pública ni consorci dels que van sortir a les notícies, que surtin a dir respecte als gerents que ells han designat, perquè són l'òrgan de govern d'aquestes institucions. Llavors, tenim un problema amb la go-

vernança de les institucions d'aquest país. Jo crec que el president d'un consell d'administració o d'un òrgan de govern d'una institució..., quan s'ataca el seu gerent i se li diu: «Escolta, t'has apujat el sou», i tu saps, en alguns casos, que no és veritat i que hi ha una explicació, ets el primer que hauries de sortir, perquè ets el màxim responsable. Llavors, on estem reclamant aquesta responsabilitat d'aquests òrgans de govern? És que no l'estem reclamant.

I un altre tema: la Llei de mesures. Ens proposen que una persona directiva pugui treballar a l'ICS i també a alguna altra institució, i que això pugui requerir un 30 per cent més de sou, o superior, si s'acorda per acord de govern. Nosaltres no hi estem d'acord, conseller. No hi estem d'acord pel que hem començat en la intervenció: és que el país no pot estar per aquestes coses, quan mentrestant ni tan sols hem tornat la catorzena paga. Però ja no és només la catorzena paga, són moltíssimes coses, i treballadors que ja no són dins del sector perquè no els podem donar feina perquè no tenim prou recursos, perquè tenim uns pressupostos ofegats per l'Estat espanyol. I, per tant, davant de tot aquest context, no podem estar d'acord amb mesures d'aquestes, i creiem que el Govern no les hauria d'haver portat a la Llei de mesures.

Volem veure una reestructuració efectiva, i per això volem fer públics els organigrames de l'ICS, de les empreses públiques, dels consorcis, perquè sí que és veritat que han canviat els càrrecs i consellers delegats, però possiblement han posat altres tipus de càrrecs que han de tenir unes funcions clares. És a dir, no hem de tenir persones i posar-los un càrrec, sinó que hem de tenir funcions i càrrecs, i després els omplim amb persones, les més capaces, les més competents, per tirar endavant el sector i el país. I és això el que hem de fer, i tot això volem que sigui més públic, més transparent, no només del departament...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

Alba Vergés i Bosch

...sinó també de totes les empreses públiques i consorcis.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. (*Alguns aplaudiments.*) Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula el conseller, el senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Miri, diputada, si vostè no està d'acord amb el fet que una funció directiva de dos llocs la faci una sola persona, amb un cost d'1,25, doncs, posarem un cost de 2. No hi ha cap problema. Per mi no hi ha cap problema. L'únic que pre-

tenem amb això és precisament que, si és possible i és compatible dirigir dues institucions, en posarem una, com estem fent –com estem fent. Ho estem fent a Girona, ho estem fent a Tarragona, ho estem fent a Lleida. Podem fer-ho en l'altre sentit, però jo crec que, des del punt de vista d'eficiència i de raonabilitat, no hi és. Però, escolti, jo amb això no faré *casus belli*. L'única intenció que hi ha aquí és aquesta, no és pagar més un directiu, és que l'erari públic es gastí el sou en un directiu i no en dos, però si això ha de ser l'alternativa, podem fer l'alternativa, cap inconvenient.

Per altra banda, els presidents són responsables, evidentment, i jo vaig reunir els presidents de les entitats, i els reuneixo, eh? Hi ha un consell formal de presidents d'empreses públiques i consorcis. I ens reunim periòdicament, i vam tractar aquest tema; jo vaig demanar explicacions, i tots, cada un d'ells, em van donar explicacions a mi. El que també hem de tenir present és que les lliures interpretacions que es puguin fer per part dels mitjans requereixen una explicació d'aquell a qui li toca, que sóc jo, i no hem d'anar tot-hom donant explicacions, una a una, cada cop que una cosa publica un diari, fent la seva lliure interpretació. Per tant, es fa una lliure interpretació del que ha significat una bestiesa de l'alçada d'un campanar, que és filtrar requisits tècnics. Mirin, tots els processos de licitació tenen primer unes comissions tècniques prèvies amb tots aquells que s'hi presentaran perquè tot-hom tingui coneixement del que es posa sobre la taula, i a les comissions tècniques sortirà la decisió. Tots. En aquest concurs del 2014, en el concurs del 2006, en tots els concursos –tots. I tots aquells que..., precisament per això, per transparència, per evitar que no es pensi ningú que s'està fent un concurs amb unes bases tècniques només per adjudicar-ho a alguns en concret. Tots coneixen perfectament quines són les bases tècniques.

Per tant, home, que d'aquestes reunions, de les quals s'aixeca acta i que són públiques, es digui que això és filtrar... Home, si filtrem amb actes i aixecant acta de les reunions que es fan, escolti'm, doncs, això és interpretació. Jo hi estic disposat i li estic donant l'explicació, però això obliga a tots i cada un dels actors permanentment a donar explicacions, i crec que és una miqueta exagerat. Jo estic disposat sempre a donar les explicacions, però crec que micronitzar totes i cada una de les explicacions és donar-li una dimensió –per alguns volguda, eh?– de gran soroll i de gran tendència a un equivocacat populisme algunes vegades.

Per altra banda, jo crec que... Prenc nota que no solament la rehabilitació en termes de resultats, sinó que també altres prestacions com és l'hemodiàlisi, o altres prestacions com és l'oxigenoteràpia, tot això també ho podem incloure a la Central de Resultats. Cap problema, la Central de Resultats és un instrument absolutament obert.

Jo el que sí que demano és que tinguem tots –tots– confiança en un sistema de sanitat públic com el que tenim. Jo no demano confiança en el conseller, que també, però jo demano confiança en el sistema. El sistema per si mateix no és un sistema pervers, no l'ha

creat aquí ningú per veure com s'enriqueixen uns, com uns altres posen mala gaita... Tot això no està creat per a això, fa molts anys que això ho tenim en aquest país. I jo crec que dona els resultats adients que tots esperem. I jo hi insisteixo: parlem de resultats, no parlem de procediments, perquè llavors farem més política si parlem de resultats, com vostè fa, i així li ho he de reconèixer, i no parlem tant de procediments, perquè aleshores transformarem el Parlament en una instància administrativa de presa de decisions o de control dels processos administratius.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00251/10)

El punt novè de l'ordre del dia, el darrer que substanciarem avui, és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut. Ha estat presentada pel Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Salut, il·lustres diputats i diputades... Espero, senyor conseller, que hagi descansat. Com a mínim, aquest ha sigut el motiu pel qual ens han dit que havíem de fer aquesta alteració de l'ordre del dia. I, per tant, vull aprofitar aquestes primeres paraules per manifestar el desacord del Grup Parlamentari Popular per tal de fer aquest canvi de l'ordre del dia perquè vostè pogués descansar. Segurament tots necessitem descansar, però en tot cas, ho torno a repetir, manifestar el nostre desacord, i més quan ja l'ordre del dia precisament es fa justament segons les necessitats del Govern. I, per tant, invertint i canviant el nombre de registre d'algunes de les interpellacions presentades, s'havien deixat per al final les tres interpellacions, per tal que vostè les pogués fer seguides. I tal ha sigut la nostra sorpresa quan han decidit canviar una de les interpellacions de salut per tal que vostè pogués descansar. Com a mínim aquest és el motiu, ho torno a repetir, que se'ns ha donat. Per tant, doncs, celebro que hagi descansat, i espero que tingui ara més forces que abans.

Miri, fa pocs dies, senyor conseller, compareixia en la Comissió de Salut el president del Consell Assessor per a la Sostenibilitat i el Progrés del Sistema Sanitari, el senyor Miquel Vilardell, i reconeixia que el senyor Artur Mas li ha encarregat un informe per convertir la sanitat en estructura d'estat. Segurament –i acabem d'escoltar alguna referència, algun comentari d'algun grup parlamentari que acaba d'intervenir–, aquests combreguen més amb aquestes tesis que li acabo de comentar. Però ens agradaria saber, senyor conseller, quina opinió té vostè al respecte. No li sembla potser una altra barbaritat de l'Artur Mas i del procés? No li sembla potser una nova ximpleria del senyor Artur Mas i del procés?

Senyores i senyors diputats, el Govern de Convergència i Unió ha fet duríssimes retallades en sanitat, que han provocat grans protestes, tant dels professionals com dels ciutadans en general. Però això sembla que no els ha impedit que en paral·lel vagin treballant per convertir aquesta sanitat retallada en una estructura d'estat.

Dos comentaris previs, senyor conseller. Primer, curiosa estructura d'estat la que s'ha fet famosa per temes judicials i per tenir precisament a tota la seva cúpula imputada per la seva mala gestió i per presumptes i diferents delictes; o que també s'ha fet famosa per la doble vara de mesurar, amb les reduccions salarials d'uns i no d'altres –i que més tard m'hi referiré també–, o potser, fins i tot, també s'ha fet famosa per aquesta bogeria de donar sanitat universal a 1 milió de persones a Catalunya sense plantejar-se si tenim els recursos suficients per fer-ho.

El segon comentari. Com s'atreveixen, senyor conseller, a demanar que se'ls reconegui com a estructura d'estat, quan no són capaços ni de pagar les farmàcies ni de cobrir tampoc les jubilacions o les baixes de personal, i les retallades en primària superen de molt les retallades generals del pressupost, amb 1 milió de catalans, com deia, més que fa uns anys? Com s'atreveixen, senyor conseller?

Perquè, miri, encara que d'altres grups ja hi han fet referència, jo em puc estar de fer un comentari, també, d'aquest increment dels sous dels alts càrrecs sanitaris. I vostè, a la interpellació anterior, crec que dues enrere, deia que alguns grups tenim obsessió pels sous dels directius i no pels resultats. Miri, aquesta diputada que li parla i el seu grup parlamentari tenim obsessió pels sous dels professionals de la sanitat, pels sous dels metges catalans, pels sous de les infermeres, que per culpa de vostès, per culpa de Convergència i Unió, són els pitjors pagats de tot Espanya. Per això tenim obsessió, senyor conseller. Perquè hem sabut que alts càrrecs de la sanitat catalana tindran augments de sou de fins al 20 per cent, i ni vostè, el conseller de Salut de Catalunya, ni tampoc el seu departament, no ho han desmentit, mentre que el personal sanitari que treballa per a aquests directius pateix una reducció salarial acumulada de quasi pràcticament un 20 per cent. Indigne, senyor conseller, indigne. Amb la que està caient –amb la que està caient– en els professionals sanitaris per culpa de les retallades d'Artur Mas i de Convergència i Unió, doncs, resulta que vostès premien els gerents o directors dels hospitals amb un important increment de sou. No deu ser, potser, que volen comprar el seu silenci? Perquè aquest podria ser un bon motiu, no li sembla? Perquè, casualment, aquestes persones que tindran aquest increment de sou, perquè ens entenguem, doncs, són les mateixes persones que callen quan el CatSalut, per exemple, els retalla els contractes amb què concerta la seva activitat als hospitals públics aliens a l'ICS.

Perquè, mirin, si algú es mereix recuperar el sou que tenien abans que Convergència i Unió entrés a governar a Catalunya són precisament els professionals de la sanitat, senyor conseller. I parlo del metge, de la infermera, dels tècnics que treballen cada dia i cada nit a

Catalunya, i que treballen en condicions d'estrès i precarietat moltes vegades, i que treballen més i guanyen menys que abans que vostès governessin i governin Catalunya. I, a més, són els que donen la cara davant dels pacients per dir-los moltes vegades que la seva intervenció quirúrgica queda ajornada *sine die* perquè les retallades han fet tancar quiròfans i llits i plantes d'hospitals. I per temes d'intimitat, doncs, no faré referència a casos concrets que tots coneixem, i estic segura, senyor conseller, que vostè encara molt més. Perquè, miri, ells, els professionals, com deia, els metges, les infermeres, els tècnics, són els que donen la cara, i no vostès, perquè només els preocupa trencar Catalunya i separar-nos de la resta d'Espanya. I ara, als que donen la cara, precisament vostès els maltracten apujant el sou als gerents dels hospitals, i no pas als que també s'ho mereixen, com són els professionals.

I, parlant una mica també del pressupost, resulta que el pressupost –i abans un company, un diputat del Grup Parlamentari Popular també hi feia referència– d'acció exterior de la Generalitat de Catalunya s'apujarà per a aquest any 2015 un 19 per cent, mentre que el pressupost de Salut s'apujarà un escàs 1,8 per cent –19 per cent, 1,8. Sí, senyor conseller, jo crec les xifres oficials que tenim, seves, del seu Govern, són aquestes. Acció exterior s'apujarà..., és a dir, amb baixades noves per tot Europa, s'apujarà un 19 per cent, i el pressupost de sanitat, el pressupost del seu departament, s'apujarà un escàs 1,8 per cent. A més, el pressupost *per capita* en sanitat no ha parat de baixar des del 2011, des que Convergència i Unió governa a Catalunya, i estem a la cua d'Espanya en despesa *per capita*. A més, el mateix Miquel Vilardell, el mateix senyor a qui vostès han demanat preparar aquest document per veure com s'ha de fer una estructura d'estat en sanitat, els ho ha dit ben clar: «L'enorme esforç dels metges i infermeres per mantenir els serveis amb menys diners i menys recursos...», l'enorme retallada salarial que estan patint aquests professionals amb un govern de Convergència i Unió i l'important increment de les llistes d'espera. Per cert, li anuncio que el Grup Parlamentari del Partit Popular presentarà els propers dies una proposició de llei per tal de garantir els temps màxims de resposta en atenció sanitària especialitzada, activitat quirúrgica i proves diagnòstiques.

I com a conclusió, senyor conseller, d'aquesta primera intervenció, com a conclusió de les seves polítiques de sanitat, les seves, del seu departament i d'aquest Govern, a vostès, senyor conseller, permeti'm que li digui que no els interessa en absolut la salut, la sanitat, la salut dels catalans; en absolut. Perquè en lloc de reforçar l'estat del benestar, que seria el que faria un govern normal, un govern seriós, un govern responsable, vostès es dediquen a crear estructures d'estat per a la sanitat, com el mateix senyor Vilardell va reconèixer.

A mi m'agradaria, senyor conseller, saber la seva opinió, modesta, humil i sensata, i, si és necessari, que vostè aprofiti aquesta intervenció que tindrà en aquests moments per censurar –per censurar– les paraules del mateix president Artur Mas, quan ha reconegut que ha demanat aquest informe per veure com s'hauria de fer perquè Catalunya, si fos independent,

tingués una sanitat pròpia. Jo li demanaria que aprofités aquesta ocasió per censurar les paraules del president de la Generalitat i per censurar les actuacions que s'estan fent des del consell assessor per treballar, per tenir, en una Catalunya independent, una estructura d'estat en sanitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern té la paraula l'honorable conseller de sanitat, senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Diputada García, jo aprofitaré aquestes paraules per censurar-la a vostè, no el president de la Generalitat. No sé si sabré estar a la seva alçada, perquè és difícil, eh?; m'ho posa molt alt, això. Però haig de dir-li que, des de l'amable benvinguda que he tingut, només que ha intervingut, respecte a si descanso o no descanso, home, després ha anat al darrere de tota una sèrie d'argumentacions que com a mínim, amb generositat, diria que són fal·làcies, com «un sistema sanitari on tenim tota la cúpula engarjolada» i..., bé, ha vingut a dir que estan tots, diguem-ne, sota sospita i tots als jutjats, i, que jo sàpiga, de la cúpula sanitària d'aquest Govern no hi ha ningú que estigui en aquesta condició. Per tant, no expliquem coses que en donin a entendre d'altres, que jo crec que en això vostè té una enorme habilitat: dir coses que en volen donar a entendre d'altres.

En segon lloc, home, la reducció salarial dels directius ha sigut del 15, del 10 i del 8 per cent en tots els casos, també ho han sigut, eh? Per tant, estarà vostè d'acord que són molt altes o molt baixes? Això és una altra cosa. Però dir que això ho fem...

També, home, abans deien que el mòbil de mantenir els directius era que ens ajudessin a desmuntar el sistema sanitari públic per privatitzar-lo, i vostè troba un altre mòbil, que és que callin, no? I, home, jo crec que també és molt difícil que algú seriós pugui admetre que mantenim els salaris dels directius perquè callin. Però, bé, forma part d'aquesta manera d'enfocar les coses.

Home, jo haig de dir-li que a mi em dol que algú digui que és una barbaritat que qualsevol persona que tingui necessitat de ser atesa no pugui ser atesa en un sistema sanitari públic; a mi em sembla una barbaritat. I ho he dit i ho he defensat, i per això... Per moltes raons, eh?: per convicció i, a més, perquè sóc metge; però sobretot per convicció. Per tant, home, jo crec que afirmar això com un factor negatiu d'aquest sistema sanitari català, crec que no és massa admissible.

Miri, si vostès tenen una obsessió tan important a millorar els sous i les condicions retributives dels funcionaris d'aquest país, doncs, home, el que podríem esperar després d'un govern del president Zapatero, que va retallar els sous un 5 per cent en la segona

part de l'any 2010, és que l'arribada d'un partit com el Partit Popular al Govern permetés tot el contrari, eh?: que haguessin decidit, amb les prioritats necessàries, prioritzar amb les transferències a les comunitats autònomes la suficiència financera necessària per recuperar això que s'havia perdut per raons de crisi econòmica i, com sap molt bé, per raons d'insuficiència financera del Govern central. Que és històric: tots els governs centrals... No estic parlant en aquests moments de fiscalitat, estic parlant de prioritzacions. I els governs centrals d'aquest país, com que això és una competència que no és seva, sempre han subfinançat, amb les partides pressupostàries que transfereixen a les comunitats autònomes, la sanitat d'aquest país. I això ho han reconegut tots els governs, que han hagut de fer reunions per no arreglar la qüestió de fons, posar els diners per equilibrar-ho i continuar fent el mateix.

Per tant, home, jo crec que ningú –ningú–, de cap govern, de cap color, inclòs el Partit Popular, que ha hagut d'abaixar els salaris de la gent –perquè el Partit Popular també ho ha fet, també ho ha fet–, ho fa perquè li agradi, eh? Ho ha fet el Partit Popular, ho ha fet el Partit Socialista, ho ha fet Convergència i Unió, ho va fer el tripartit en el segon semestre de l'any 2010..., tothom s'ha vist amb l'obligació de fer-ho. Per tant, no comencem a tirar pedres els uns als altres, eh?, perquè crec que això és absolutament, si em permet l'expressió, maniqueu i poc, diguem-ne, rigorós.

És evident que... Vostès fan una proposició de llei. Jo, encantat; jo vaig agafar el compromís que faríem un decret... Espero que la proposició de llei vagi acompanyada de la memòria econòmica corresponent, eh?, perquè, si no va acompanyada de la memòria econòmica corresponent, doncs, home, serà difícil que la puguem complir. I sap molt bé on ha d'anar a portar aquesta memòria econòmica.

I, per altra banda, home, allò que diem, eh?: explicar unes coses que sembli que són unes altres. Digui'm en termes absoluts la diferència que hi ha entre l'increment del pressupost de sanitat de l'1,8 per cent i un 19 per cent del servei d'exterior. Digui-ho en termes absoluts, no m'ho digui en termes relatius, eh? Perquè, clar, no és el mateix un 19 per cent sobre una base molt baixa que un 1,8 sobre una base molt alta. Per tant, no fem aquest joc –no fem aquest joc.

Jo crec que això, davant de la gent que ens pugui estar veient i davant de la ciutadania, ens desprestigia molt, actituds com la seva desprestigien la política, senyora García. Perquè explicar als ciutadans que és una perversió que atenguem la gent que viu en aquest país..., que és una perversió volguda abaixar els sous, que és una perversió volguda no pagar les farmàcies..., jo crec que tot això ens fa un favor, jo diria, no desitjable, a aquells que pensem que la política és una de les coses dignes de fer en un país i de fer en una època de la vida determinada.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Ara, per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, començar fent-li algun comentari. Deia: «la benvinguda que m'ha fet amb les seves primeres paraules de la seva intervenció». Escolti'm, jo li dic el motiu oficial que s'ha donat als grups parlamentaris pel qual, doncs, s'ha sol·licitat aquesta modificació de l'ordre del dia. Li dic... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, senyora Figueras, no se'm fiqui nerviosa. El motiu ha sigut que...

El vicepresident segon

Si us plau...

Eva García i Rodríguez

...havia de descansar. Escolti'm, i, si han de dir-li quatre paraules a algú del Govern, ho fan. Però la versió oficial que tenim nosaltres és que vostè havia de descansar. Escolti'm, res a dir, tothom hem de descansar. Però aquest ha sigut el motiu que s'ha donat. Sí, sí, després, quan acabi d'intervenir, senyor conseller, en privat li diré el nom de la persona que ho ha dit.

Però, en tot cas –i anem una mica al gra–, miri, certament, i bastant, esperava la seva resposta; potser no el menyspreu, doncs, de fer una resposta de tres o quatre minuts, perquè el menyspreu no és cap a aquesta diputada ni cap al seu grup parlamentari, sinó que és cap als 500.000 catalans que hi ha al darrere del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; per tant, escolti'm, el menyspreu no m'importa gens ni mica. Així de clar li ho dic.

I, miri, i em deia... Segurament jo esperava, senyor conseller, la seva resposta, el seu argument, moltes vegades repetitiu, ploramiques i, fins i tot, nacionalista en estat pur, no? El subfinançament..., clar, Espanya ens deu diners, no ens paga... Bé, ens ha vingut a dir... –a part d'altres consideracions concretes i de menyspreu cap a la meua persona, fins i tot, però ja li dic que no me preocupa gens ni mica, doncs–, ens ha vingut a dir que no tenen prou diners.

Escolti'm, ja està bé de mentides, senyor conseller de Salut; ja està bé de mentides, Convergència i Unió; ja està bé, prou excuses. És que vostès tenen 37.000 milions d'euros per fer polítiques. I, escolti'm, els agrada més fer polítiques d'acció exterior, obrir ambaixades com li deia abans, que no pas obrir quiròfans i obrir plantes d'hospitals. Escolti'm, cadascú decideix com s'ho gasta, però reconeguim vostès com s'ho estan gastant i que tothom ho sàpiga, perquè ja està bé de prendre el pèl als catalans. Vostès s'estimen més gastar en TV3 que en els hospitals. No passa res, bé, o sí: jo crec que passa i molt; però, bé, aquesta és la seva decisió: prefereixen pagar els mitjans de comunicació del règim que pagar els farmacèutics. Aquesta és la veritat i reconegui-ho, no passa res, han de dir la veritat, ja toca. Prefereixen subvencionar Raholes, Forcadells i Casals i altres que obrir quiròfans que ja han tancat. No passa res, digui-ho clar, si tothom ho sap. Prefereixen subvencionar TV3, Catalunya Informació, *La Vanguardia*, el diari *Ara*, que retornar la

paga extra als metges i a les infermeres. No passa res, senyor conseller, reconegui-ho! No passa res. Prefereixen gastar-se 10 milions d'euros amb una festa independentista que en mantenir i fer obres en centres hospitalaris de Catalunya. No passa res, reconegui-ho, senyor conseller!

Vostè segur que coneix, a més, molt bé, un document del Col·legi de Metges de Barcelona on els diuen que estan exigint aturar les retallades pressupostàries i reclamen un immediat augment salarial per als professionals. A més, també diu el document que les retallades van eliminar les partides d'inversió. Tant és així, senyor conseller, que ens trobem imatges tan lamentables com aquestes. (*L'oradora mostra a la cambra una fotografia.*) Miri, sí, exacte, un bany, senyora, però sap de què? D'un hospital de referència a Catalunya. Això és el lavabo de les urgències d'un hospital de Catalunya. (*L'oradora mostra a la cambra una altra fotografia.*) Aquest és el sostre, mirin... –senyor conseller, ara li faré arribar, quan acabi la intervenció li portaré aquestes fotos perquè les guardi o perquè sàpiga realment què està passant amb les seves retallades–, això és el sostre d'un hospital..., de l'Hospital de Bellvitge, sense anar més lluny. Miri, això és un bolet, és un bolet al sostre. Sí, sí, sí... –sí, sí, sí–, és un bolet que ha sortit per l'estat en què es troben els hospitals, perquè vostès no interveuen el que necessiten aquests hospitals perquè no es trobin en aquesta situació.

I després de plorar i lamentar-se que no tenen recursos per a res, doncs, es permeten el luxe de proporcionar assistència sanitària i gratuïta als immigrants sense papers. Perquè, miri, si els immigrants sense papers tenen els mateixos drets que els immigrants amb papers, de què serveix tenir papers? Si els immigrants sense papers tenen els mateixos drets que els catalans i espanyols que paguem els nostres impostos i que som autòctons, de què serveix ser català i pagar els teus impostos aquí, si tenim els mateixos drets? (*Remor de veus.*) Escolti'm, senyor conseller, ja veiem que en una Catalunya independent, com vostès volen, això no serviria per a res. Lamentable –lamentable. Que no veu, senyor conseller, que cal prioritzar els recursos? Que no ho veuen? –que no ho veuen? Que no veuen que els països europeus estan restringint la cobertura sanitària mentre vostès aquí, doncs, vingui, *barra libre* i aquí tot està bé i obrir les portes per a tothom? Que no ho veuen? Després es queixen que no tenen recursos; doncs, escolti'm, prioritzin i facin-ho bé.

I per què no explica, senyor conseller de Salut –per què no ho explica?–, que vostès han rebut 908 milions d'euros del Fons de liquiditat autonòmica del Govern d'Espanya per pagar les farmàcies, perquè vostès no tenen diners per pagar els farmacèutics i sí per fer festes per la independència?

El vicepresident segon

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

Vaig acabant. Acabo, senyor president.

El vicepresident segon

No –no–, se li ha esgotat el temps; quaranta segons.

Eva García i Rodríguez

Vaig acabant. Gràcies, senyor president. Per què, per exemple, doncs els interessa més comprar estelades que no pagar ibuprofens? Per què? Sí, sí..., poden riure el que vulguin, però desgraciadament la gent que ens escolta saben perfectament a què m'estic referint.

Miri, senyor conseller, menys independència i més i millor sanitat per als catalans.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per al torn de rèplica, també, l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Bé. Veig que continuem amb aquesta manera d'explicar les coses i que sembli una altra cosa del que es diu. Però, bé, és així. Miri, confondre la tresoreria amb la realitat econòmica i confondre el pagament a TV3 amb les dificultats de tresoreria per pagar les farmàcies és fer confondre la gent intencionadament. Una cosa és que no disposis de liquiditat per pagar la farmàcia, que tinguis consignada aquesta autorització de dèficit i que aquest dèficit no puguis..., hakis d'anar a demanar-lo a un banc, no ens dona diners ningú, ningú regala diners. Per tant, no confonguem la tresoreria per cobrir un dèficit autoritzat amb la realitat econòmica dels pressupostos.

Diu: «No tenim prou diners.» No, jo no he dit que no tinguem prou diners, tenim 37.000 milions, evident, i hem apostat perquè el 70 per cent d'aquests diners es destinin a polítiques socials, evident. Ara, vostè hauria d'explicar què traiem de l'altre 30 per cent per posar-ho a les polítiques socials i explicar-ho amb claredat, que tots ho coneguem. Digui'ns què traiem de l'altre 30 per cent, què traiem de Cultura, què traiem d'Interior, què traiem d'Agricultura, què traiem de la resta per posar en aquest 70. Vostè ho pot plantejar perfectament. Per tant, tornem una altra vegada a dir una cosa que no s'ajusta al que és. El problema és que el tenim en els 37.000 no el tenim amb el 70 per cent, el tenim en el fet que ens manquen respecte als 37.000. I ho sap molt bé, i ho sap perfectament, eh?, si compara amb qualsevol altra comunitat autònoma.

Miri, tornem a una altra vegada a la... Jo podria fer una cosa ara, li podria treure una foto de les noves urgències de Bellvitge, li podria treure una foto dels nous equipaments d'espera al Vall d'Hebron i faria la mateixa demagògia que vostè. També em preocupa que el sostre tingui una taca perquè hi ha una humitat, també em preocupa que el manteniment del «quarto» de bany no sigui el més adequat. Però, home, si he d'escollir entre el manteniment del «quarto» de bany i la taca d'humitat al sostre i l'UCI al Vall d'Hebron,

escollo l'UCI del Vall d'Hebron, i no faig demagògia, eh? Per tant, aquestes són les decisions que prenem, ens agradin o no ens agradin. Per tant, jo crec que aquesta manera de fer política segurament, potser, els fa abaixar aquests 500.000 de què parla, eh?, perquè no es pot estar explicant reiteradament allò que no és o donar a entendre allò que no és.

Per tant, miri, hi ha una cosa, que aquesta sí que és ideològica: per mi l'atenció sanitària no és un tema de ser contribuent, no és un tema d'impostos, és un tema de dret, i, per mi, l'atenció sanitària i la protecció de la salut són un dret, siguis contribuent o no siguis contribuent. I aquesta sí que és una diferència més que notable en la seva apreciació. Per tant, crec que aquí sí que vostè ha expressat clarament quin és el seu plantejament sobre quin és el dret a l'atenció sanitària: només pot tenir dret a atenció sanitària aquell que sigui contribuent en un país. Aquest no és el meu model, ni és el meu marc.

Per tant, dit això, és una decisió del Govern que aquesta gent tingui atenció; sí, és una decisió del Govern, que està dins d'aquest 70 per cent. Per tant, ja m'explicarien què fariem amb aquesta gent que no atenguésim quan és necessari. Què farien amb ells, vostès? Ja m'ho explicaran. Perquè, miri, he de dir-li que, amb la boca petita, a totes les comunitats autònomes s'està atenent aquesta gent, amb la boca petita s'està atenent a tota aquesta gent. Perquè una cosa és predicar i una altra cosa és donar l'exemple i no hi ha ningú moralment –moralment– que li rebutgi en un centre sanitari l'atenció a una persona que no porta papers, ningú! Ni a Catalunya..., a Catalunya almenys ho diem explícitament, fora d'aquí es diu hipòcritament –hipòcritament– i amb demagògia que aquesta gent no l'atenem, que no paguen els impostos; però, en canvi, els atensem, perquè la realitat és la realitat. I jo crec que l'ètica i la consciència dels nostres professionals, afortunadament a vegades ens serveix per pal·liar determinats plantejaments.

Per tant, crec que..., home, quan diuen que gràcies al FLA... Miri, el FLA és el que substitueix les entitats financeres a les quals no podem anar. Per tant, el FLA és una entitat financera, no és el Govern d'Espanya, és una entitat financera, és un producte d'una entitat financera estatal que es diu ICO. No enganyem la gent! Això és una entitat financera de l'Estat que ens deixa els diners perquè els paguem els oportuns interessos sobre una autorització de dèficit que també pagaríem interessos anant a les entitats financeres normals.

Per tant, jo crec..., expliquem les coses com són. I és bo que existeixi aquest FLA i que arribin els diners amb la major promptitud possible i és bo –ningú diu que no sigui bo, i estem agraïts que hi hagi un FLA– que hi hagi una institució pública que ens presti els diners que tenim autoritzats demanar. Perquè pensi que ens donen els diners que tenim autoritzats demanar, ni un més, eh? Per tant, expliquem –expliquem-ho– que l'ICO té un producte que es diu FLA i que això és un préstec que se li fa a la Generalitat de Catalunya perquè pugui fer front als seus pagaments quan la diferència entre el pressupost i el dèficit s'ha de finançar,

òbviament, que ho saben molt bé, amb entitats financeres.

Per tant, home, expliquem les coses amb una certa naturalitat, si ningú està en desacord que funcioni el FLA. Ningú està en desacord a tenir una entitat financera d'àmbit estatal. Home, però, no utilitzem això dient que és gràcies al FLA..., no; gràcies al FLA, no; gràcies a la capacitat que, en tot cas, tindrà de tornar, la Generalitat, quan toqui, aquests diners i pagar els plusos d'interessos, com qualsevol altra entitat financera.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió i la reprendrem demà dematí a les deu.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i dotze minuts.